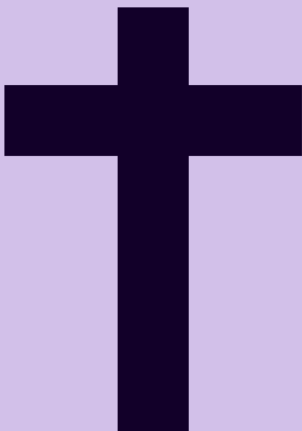

Biblica® Naudojimo teisės atviros „Jėzus ir Jo
pasekėjai“

Lithuanian: Biblica® Naudojimo teisės atviros „Jėzus ir Jo
pasekėjai“ (Portions)

Biblica® Naudojimo teisės atviros „Jėzus ir Jo pasekėjai“

Lithuanian: Biblica® Naudojimo teisės atviros „Jėzus ir Jo pasekėjai“ (Portions)

copyright © 1995 Biblica, Inc.

Language: Lietuvių

Contributor: Biblica, Inc.

Biblica® Naudojimo teisės atviros „Jėzus ir Jo pasekėjai“™

Autorių teisės © 1995 Biblica, Inc.

Biblica® Open Lithuanian Luke-Acts™

Copyright © 1995 by Biblica, Inc.

„Biblica“ yra firmos ženklas, įregistruotas Jungtinių Valstijų patentų ir prekių ženklų biure Biblica, Inc. Naudojamas su leidimu.

„Biblica“ is a trademark registered in the United States Patent and Trademark Office by Biblica, Inc. Used with permission.

Creative Commons License

Biblica® Naudojimo teisės atviros „Jėzus ir Jo pasekėjai“, arba „Kūrinys“, yra prieinamas pagal Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 tarptautinę licenciją (CC BY-SA). Šią licenciją galite rasti interneto svetainėje <https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0> arba užsisakyti paštu, išsiuntę laišką šiuo adresu: Creative Commons, PO Box 1866, Mountain View, CA 94042, JAV

„Biblica“ yra firmos ženklas, įregistruotas Biblica, Inc. Jeigu norite naudoti Biblica® firmos ženklą, turite gauti raštišką leidimą iš Biblica, Inc. Jums leidžiama kopijuoti ir platinti šį „Kūrinį“, jei nekeičiate jo turinio ir pavadinimo. Taip pat privalote nurodyti „Biblica®“ firmos ženklą. Pakeitus šio „Kūrinio“ turinį arba išvertus jį į kitą kalbą, bus sukurtas išvestinis kūrinys, todėl turėsite pašalinti Biblica® firmos ženklą. Jei norėsite publikuoti tokį išvestinį kūrinį, turėsite nurodyti, kokius pakeitimus atlikote, kad jie būtų aiškiai matomi. Taip pat turėsite nurodyti, kur patalpintas originalus „Kūrinys“: „Originalus „Kūrinys“, priklausantis Biblica, Inc., nemokamai yra prieinamas šiose interneto svetainėse: www.biblica.com ir www.open.bible“.

Nesvarbu, ar naudosite šį „Kūrinį“ be pakeitimų, ar kursite išvestinį kūrinį, informacija apie autorių teises turi būti pateikta tituliniam arba autorių teisių puslapyje šitokiu būdu:

Biblica® Naudojimo teisės atviros „Jėzus ir Jo pasekėjai“™

Autorių teisės © 1995 Biblica, Inc.

Biblica® Open Lithuanian Luke-Acts™

Copyright © 1995 by Biblica, Inc.

„Biblica“ yra firmos ženklas, įregistruotas Jungtinių Valstijų patentų ir prekių ženklų biure Biblica, Inc. Naudojamas su leidimu.

„Biblica“ is a trademark registered in the United States Patent and Trademark Office by Biblica, Inc. Used with permission.

Jūsų išvestinis darbas taip pat turės būti prieinamas pagal tą pačią licenciją (CC BY-SA) ir taisykles.

Jei ketinate išversti šį „Kūrinį“ į kitą kalbą ir norite pranešti apie tai Biblica, Inc., susiekite su mumis šiuo internetiniu adresu: <https://open.bible/#feedback>.

This work is made available under the Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License (CC BY-SA). To view a copy of this license, visit <https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0> or send a letter to Creative Commons, PO Box 1866, Mountain View, CA 94042, USA.

Biblica® is a trademark registered by Biblica, Inc., and use of the Biblica® trademark requires the written permission of Biblica, Inc. Under the terms of the CC BY-SA license, you may copy and redistribute this unmodified work as long as you keep the Biblica® trademark intact. If you modify a copy or translate this work, thereby creating a derivative work, you must remove the Biblica® trademark. On the derivative work, you must indicate what changes you have made and attribute the work as follows: “The original work by Biblica, Inc. is available for free at www.biblica.com and www.open.bible.”

Notice of copyright must appear on the title or copyright page of the work as follows:

Biblica® Naudojimo teisės atviros „Jėzus ir Jo pasekėjai“™

Autorių teisės © 1995 Biblica, Inc.

Biblica® Open Lithuanian Luke-Acts™

Copyright © 1995 by Biblica, Inc.

„Biblica“ yra firmos ženklas, įregistruotas Jungtinių Valstijų patentų ir prekių ženklų biure Biblica, Inc. Naudojamas su leidimu.

“Biblica” is a trademark registered in the United States Patent and Trademark Office by Biblica, Inc. Used with permission.

You must also make your derivative work available under the same license (CC BY-SA).

If you would like to notify Biblica, Inc. regarding your translation of this work, please contact us at <https://open.bible/#feedback>.

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution Share-Alike license 4.0.

You have permission to share and redistribute this Bible translation in any format and to make reasonable revisions and adaptations of this translation, provided that:

You include the above copyright and source information.

If you make any changes to the text, you must indicate that you did so in a way that makes it clear that the original licensor is not necessarily endorsing your changes.

If you redistribute this text, you must distribute your contributions under the same license as the original.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

Note that in addition to the rules above, revising and adapting God's Word involves a great responsibility to be true to God's Word. See Revelation 22:18-19.

2025-05-10

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 10 May 2025 from source files dated 10 May 2025
d28d296c-dd91-5d06-a4a6-f923ca9cab59

Contents

LUKE	1
ACTS	50

Luko evangelija

Brangus Dievą mylintis drauge!

¹⁻² Jau parašyta keletas Kristaus biografijų, kurių šaltinis – pasakojimai, paplitę tarp mūsų iš pirmųjų mokinių ir kitų liudininkų, mačiusių Kristų, lūpų.

³ Tačiau man pasirodė, kad gerai būtų patikrinti visus iki vieno aprašymus ir, kruopščiai patyrinėjus, pateikti tau santrauką,

⁴ kad įtikėtum tiesa, kurios buvai mokomas.

Išpranašautas Jono Krikštytojo gimimas

⁵ Savo pasakojimą pradėsiu nuo žydų kunigo Zacharijo. Jis gyveno tada, kai Judėją valdė Erodas, Zacharijas buvo šventyklos tarnų Abijo skyriaus narys. Jo žmona Elzbieta buvo kilusi iš Aarono palikuonių, ir taip pat kaip Zacharijas priklausė žydų kunigų luomui.

⁶ Jie buvo dievobaimingi žmonės, ir stropiai laikėsi visų Dievo įsakymų.

⁷ Tačiau jie neturėjo vaikų, nes Elzbieta buvo nevaisinga, ir abu jau buvo labai seni.

⁸⁻⁹ Vieną budėjimo savaitės dieną, kai Zacharijas šventykloje vykdė savo pareigas, burtų keliu jam teko garbė smilkyti Dievo šlovei šventyklos viduje.

¹⁰ Tuo tarpu didelė minia meldėsi šventyklos kieme, kaip buvo įprasta smilkymo metu,

¹¹⁻¹² Zacharijas buvo šventykloje, kai staiga smilkalų altoriaus dešinėje pasirodė angelas! Zacharijas apstulbo ir išsigando,

¹³ Tačiau angelas pasakė: „Nebijok, Zacharijau, aš atėjau pranešti, kad Dievas išklausė jūsų maldą, ir tavo žmona Elzbieta pagimdys sūnų. Pavadink jį Jonu.

¹⁴ Jūs abu turėsite daug džiaugsmo ir malonumų jam gimus, ir daugelis džiaugsis kartu su jumis.

¹⁵ Jis bus vienas iš didžiųjų Dievo žmonių. Jam nebus galima gerti vyno ar kurio kito svaiginančio gėrimo – jis bus kupinas Šventosios Dvasios dar savo motinos išsčiose.

¹⁶ Jis įkalbės daugelį žydų grįžti prie Dievo.

¹⁷ Jis bus tvirtos dvasios ir galingas vyras kaip Elisas, senovės pranašas, ir paruoš kelią Mesijui, parengs žmones Jo atėjimui. Jis sušvelnins suaugusiųjų širdis, kad jos taptų panašios į mažų vaikų širdes, o neklusniųjų mintis pakeis į tikėjimo išmintį.“

¹⁸ Zacharijas tarė angelui: „Bet tai neįmanoma. Aš jau senas, o mano žmona irgi metuose.“

¹⁹ Atsakydamas angelas jam tarė: „Aš esu Gabrielius. Aš stoviu Dievo akivaizdoje. Tai Jis mane pasiuntė tau pranešti gerąją žinią!

²⁰ O dabar, kadangi tu nepatikėjai, neteksi kalbos, kol gims kūdikis, Mano žodžiai išsipildys reikiamu laiku.“

²¹ Tuo tarpu minios žmonių laukė, kada pasirodys Zacharijas, ir stebėjosi, kodėl jis taip ilgai užtruko.

²² Kai jis pagaliau išėjo, negalėjo kalbėti. Iš Zacharijo judesių žmonės suprato, kad jis matė šventykloje regėjimą.

²³ Likusias budėjimo dienas jis ėjo savo pareigas šventykloje, o po to grįžo namo.

²⁴ Netrukus jo žmona Elzbieta tapo nėščia ir slėpėsi penkis mėnesius.

²⁵ „Koks geras Viešpats, – sakė ji, – kad panaikino tą mano negarbę!“

Išpranašautas Jėzaus gimimas

²⁶ Kitą mėnesį Dievas pasiuntė angelą Gabrielių į Nazaretą, kaimą Galilėjoje,

²⁷ pas mergelę Mariją, susižiedavusią su Juozapu, vyru iš karaliaus Dovydo giminės.

²⁸ Gabrieliui, pasirodęs jai, tarė: „Sveika, malonėmis apdovanotoji, Dievas su tavimi!“

²⁹ Tai išgirdusi, Marija sutriko ir nusigando, Ji stengėsi suprasti, kas slypi angelo žodžiuose.

³⁰ „Nebijok, Marija, – pasakė jai angelas, – Dievas nusprendė tave nuostabiai palaiminti.

³¹ Labai greitai tu tapsi nėščia ir pagimdysi Sūnų. Tu Jį pavadinsi Jėzumi.

³² Jis bus didis žmogus ir vadins Jį Dievo Sūnumi.

³³ Visagalis Dievas suteiks tavo Sūnui Jo tėvo Dovydo sostą, Jis amžinai valdys Izraelį, ir Jo karalystė niekada nesibaigs!“

³⁴ Marija paklausė angelą: „Kaip aš galiu pagimdyti kūdikį? Aš esu mergaitė ir nepažįstu vyro.“

³⁵ Angelas atsakė: „Šventoji Dvasia aplankys tave, ir Dievo galybė pridengs tave Savo šešėliu, todėl gimęs berniukas bus visiškai šventas ir vadinsis Dievo Sūnumi.

³⁶ Štai tavo teta Elzbieta – „nevaisingoji“, kaip ją vadino, prieš pusmetį tapo nėščia senyvame amžiuje.

³⁷ Dievas išpildo kiekvieną Savo pažadą.“

³⁸ Marija pasakė: „Štai aš – Viešpaties tarnaitė, trokštu tarnauti Jam taip, kaip Jis to nori. Tegul viskas, ką pasakei, išsipildo.“ Ir tada angelas pranyko.

Marijos apsilankymas pas Elzbietą

³⁹⁻⁴⁰ Po kelių dienų Marija išskubėjo į Judėjos kalnus, miestelį, kur gyveno Zacharijas, aplankyti Elzbietos.

⁴¹ Kai Marija pasveikino Elzbietą, suspurdėjo kūdikis Elzbietos iščiose, ir ją aplankė Šventoji Dvasia.

⁴² Ji džiugiai sušuko Marijai: „Tu labiausiai palaiminta iš visų moterų – tavo Sūnus vertas Dievo išaukštinimo.

⁴³ Iš kur man ta garbė, kad Viešpaties motina aplanko mane?

⁴⁴ Kai tu įėjai ir pasveikini mane, kai aš išgirdau tavo balsą, iš džiaugsmo suspurdėjo kūdikis mano iščiose!

⁴⁵ Tu įtikėjai, kad Viešpats tesės Savo pažadą, todėl Jis nuostabiai palaimino tave.“

Marijos giesmė

⁴⁶ Marija atsakė:

„Kaip aš šlovinu Viešpatį!

⁴⁷ Aš džiaugiuosi Viešpačiu, savo Gelbėtoju,

⁴⁸ nes Jis pažvelgė į Savo nuolankią tarnaitę.

Štai nuo dabar visos kartos vadins mane Dievo palaimintąja,

⁴⁹ nes didžiais dalykais apdovanojo mane Visagalis.

⁵⁰ Jo gailestingumas neaplenkia nė vieno, kuris Jam paklūsta.

⁵¹ Kokia galinga Jo ranka!

Jis išblaško išdidžiuosius išpuikėlius,

⁵² nuverčia nuo sostų galiūnus ir

išaukština žemesniuosius.

⁵³ Jis pasotina išalkusias širdis,

o turtuolius tuščiomis paleidžia.

⁵⁴ O kaip Jis padėjo Savo tarnui Izraeliui! Jis neužmiršo Savo pažado,

⁵⁵ nes pažadėjo mūsų tėvams – Abraomui ir jo vaikams – amžiną gailestingumą.“

⁵⁶ Marija paviešėjo pas Elzbietą apie tris mėnesius ir grįžo į savo namus.

Jono Krikštytojo gimimas

⁵⁷ Tuo metu atėjo laikas gimti Elzbietos kūdikiui, ir ji pagimdė sūnų.

⁵⁸ Žinia, koks Viešpats jai gailestingas, greitai pasklido po kaimynus ir gimines, ir visi sveikino ją.

⁵⁹ Kai kūdikiui suėjo aštuonios dienos, visi giminės ir draugai susirinko į apipjaustymo ceremoniją. Jie visi nusprendė, kad berniuko vardas bus Zacharijas, kaip ir jo tėvo.

⁶⁰ Bet Elzbieta pasakė: „Visai ne! Jis turi būti pavadintas Jonu!“

⁶¹ „Kaip? – stebėjosi šie. – Juk visoje jūsų giminėje nerasi vyro tokiu vardu.“

⁶² Tada jie ženklais paklausė kūdikio tėvą, kokį vardą jis nori duoti berniukui.

⁶³ Tasai pasiekė skiautę popieriaus ir visų nustebimui užrašė: „Jo vardas Jonas!“

⁶⁴ Tuojau pat Zacharijas atgavo kalbą ir ėmė garbinti Dievą.

⁶⁵ Žinia apie stebuklą pasklido ne tik po visą kaimyninę apylinkę, bet ir Judėjoje.

⁶⁶ Visi, kas girdėjo šią naujieną, ilgai svarstė: „Įdomu, kuo taps šis vaikas, kadangi Viešpats jį globoja ypatingai.“

Zacharijo giesmė

⁶⁷ Tada jo tėvą Zachariją aplankė Šventoji Dvasia ir jis pranašavo:

⁶⁸ „Šlovinkite Viešpatį, Izraelio Dievą, kadangi Jis aplankė Savo tautą ir atnešė jai išgelbėjimą.

⁶⁹ Jis siunčia mums galingą Gelbėtoją iš Savo tarno Dovydo karališkosios giminės,

⁷⁰ kaip seniau buvo žadėjęs per šventuosius pranašus,

⁷¹ Kuris išgelbės mus nuo priešų, nuo visų, kas mūsų nekenčia.

⁷²⁻⁷³ Jis buvo gailestingas mūsų protėviams, pačiam Abraomui, prisimindamas jam duotą šventą pažadą, jog leis mums,

⁷⁴ išvaduotiems iš priešų rankos, tarnauti Dievui be baimės

⁷⁵ per visą gyvenimą šventumu ir teisumu Jo akivaizdoje.

⁷⁶ O tu, sūneli, vadinsiesi Aukščiausiojo pranašu, nes eisi paruošti kelią Mesi-jui.

⁷⁷ Tu mokysi žmones pažinti išgelbėjimą iš nuodėmių atleidimo.

⁷⁸ Tai įvyks dėl mūsų gailestingąjo Dievo malonės, ir jau netruks nušvisti dangaus aušra,

⁷⁹ kad paliestų sėdinčius tamsybėse ir mirties ūksmėje, kad palydėtų mus į ramybės kelią.“

⁸⁰ Mažasis berniukas labai mylėjo Dievą.

Kai jis užaugo, atsiskyręs gyveno dykumoje, kol pradėjo tarnauti Izraeliui.

2

Jėzaus gimimas

¹ Apie tą laiką Romos imperatorius Cezaris Augustas paskelbė privalomą visos tautos gyventojų surašymą.

² Šis surašymas vyko, kai Siriją valdė Kvirinas.

³ Visi privalėjo registruotis savo protėvių namuose.

⁴ Kadangi Juozapas buvo iš karališkos giminės, jam reikėjo vykti į Betliejaus miestą Judėjoje, į senuosius karaliaus Dovydo namus. Jis keliavo iš Galilėjos kaimelio Nazareto.

⁵ Jis pasiėmė drauge savo sužadėtinę Mariją, kuri buvo nėščia.

⁶ Ten ir atėjo metas gimdyti;

⁷ Marija pagimdė pirmagimį Sūnų, suvystė ir paguldė ēdžiose, kadangi jiems miestelio užėigose neatsirado vietos.

Piemenys ir angelai

⁸ Tą naktį keletas piemenų laukuose ganė avis.

⁹ Staiga tarp jų pasirodė angelas ir aplinkui viskas nušvito dangaus šviesa. Piemenys labai išsigando,

¹⁰ bet angelas juos nuramino. „Nebijokite! – tarė jis. – Aš skelbiu jums pačią linksmiausią naujieną, kuri skirta kiekvienam žmogui!

¹¹ Šią naktį Betliejuje gimė Išgelbėtojas – Viešpats ir Mesijas!

¹² Kaip jūs atpažinsite Jį? Jūs rasite Kūdikį, suvystytą ir paguldytą ēdžiose!“

¹³ Tuojau pasirodė daugybė kitų angelų – dangiškoji kariuomenė, kuri garbino Dievą giedodama:

¹⁴ „Šlovė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė Jo mylimiems žmonėms!“

¹⁵ Kai šis didžiulis būrys angelų grįžo į dangų, piemenys sakė vieni kitiems: „Eime į Betliejų! Ten pamatysime šį nuostabų dalyką, apie kurį mums Viešpats yra paskelbęs.“

¹⁶ Jie nuskubėjo į kaimą pas Mariją ir Juozapą. Ėdžiose gulėjo Kūdikis.

¹⁷ Piemenys pasakojo visiems, ką angelas buvo sakęs jiems apie Vaikelį.

¹⁸ Visi, kurie girdėjo piemenų pasakojimą, labai stebėjosi.

¹⁹ Marija saugojo šituos dalykus širdyje ir dažnai juos apmąstydavo.

²⁰ Piemenys grįžo į laukus prie savo bandų, dėkodami Dievui už angelų apsilankymą ir už tai, kad pamatė Vaikelį, kaip angelas jiems buvo sakęs.

Jėzus paaukojamas šventykloje

²¹ Po aštuonių dienų, apipjaustymo ceremonijos metu, berniukas buvo pavadintas Jėzumi. Šį vardą angelas davė dar Kūdikuiui nesant iščiose.

²² Kai atėjo Marijos aukos šventykloje laikas, po vaiko gimimo, kaip reikalavo Mozės įstatymai, tėvai nunešė Jį Jeruzalėn aukoti Dievui,

²³ nes tame įstatyme Viešpaties pasakya: „Kiekvienas moters pirmagimis berniukas turi būti pašvęstas Viešpačiui.“

²⁴ Ta pačia proga Jėzaus tėvai atnašavo „porą balandžių burkuolių arba du jauniklius karvelius“, kaip buvo reikalaujama įstatyme.

²⁵ Tą dieną šventykloje buvo Jeruzalės gyventojas, vardu Simeonas. Tai buvo geras ir dievobaimingas žmogus, kupinas Šventosios Dvasios ir nuolat laukiantis Mesijo pasirodymo.

²⁶ Šventoji Dvasia jam buvo apreiškusi, kad jis nemirs, kol pamatys Jį – Dievo pateptąjį Karalių.

²⁷ Šventoji Dvasia paskatino jį nueiti į šventyklą. Tą dieną, kai Marija su Juozapu atnešė Jėzų,

²⁸ Simeonas buvo ten ir, paėmęs Vaikelį į savo rankas, šlovino Dievą:

²⁹ „Dabar, Viešpatie, aš jau galiu ramus mirti!

³⁰ Aš Jį pamačiau, kaip buvai žadėjęs.

Aš pamačiau Išgelbėtoją,

³¹ kurį Tu davei pasauliui.

³² Jis – toji Šviesa, kuri švies tautoms,

ir Jis bus Tavo tautos, Izraelio, žmonių garbė!“

³³ Juozapas ir Marija stovėjo stebėdamiesi tuo, kas buvo sakoma apie Jėzų.

³⁴ Simeonas palaimino juos ir tarė Marijai: „Kalavijas persmeigs tavo sielą, nes ši Kūdikį Izraelyje daugelis paniekins savo pačių pražūčiai.

³⁵ Bet daugybei kitų Jis bus pats didžiausias džiaugsmas ir atsiskleis slapčiausios jų širdžių godos.“

³⁶ Tą dieną šventykloje buvo ir pranašė Ona. Ji buvo iš Asero giminės, Fanuelio duktė. Moteris buvo sena, nes po septynerių vedybinio gyvenimo metų jau našlavo aštuoniasdešimt keturis metus.

³⁷ Ji niekada nepasitraukdavo iš šventyklos, dieną ir naktį garbindavo Dievą melsdamasi ir dažnai pasninkaudama.

³⁸ Ji priėjo, kai Simeonas kalbėjo su Juozapu ir Marija, ir taip pat pradėjo dėkoti Dievui ir pasakoti Jeruzalėje visiems, kurie laukė Išgelbėtojo, kad Mesijas pagaliau atėjo.

³⁹ Atlikę viską pagal Viešpaties įsakymus, Jėzaus tėvai grįžo namo į Nazareto miestą Galilėjoje.

⁴⁰ Čia berniukas augo ir tvirtėjo, pasižymėdamas neįprasta Jo amžiui išmintimi, o Dievas Jį apdovanodavo Savo malone.

Vaikelis Jėzus šventykloje

⁴¹⁻⁴² Kai Jėzui sukako dvylika metų, Jis lydėjo tėvus į Jeruzalę, į tradicinę Velykų šventę, kurioje jie kasmet lankydavosi.

⁴³ Pasibaigus iškilmėms, visi keliavo namo į Nazaretą, bet Jėzus pasiliko Jeruzalėje. Pirmą dieną tėvai Jo nepasigedo,

⁴⁴ nes manė, kad Jis esąs tarp keliaujančiųjų. Kai Jėzus nepasirodė kitą vakarą, jie puolė Jo ieškoti tarp giminių ir draugų.

⁴⁵ Negalėdami rasti, jie grįžo į Jeruzalę.

⁴⁶ Po trijų dienų jie pagaliau surado Jėzų šventykloje. Su įstatymo mokytojais Jis kalbėjosi apie sudėtingus dalykus,

⁴⁷ stebindamas visus išmanymu ir Savo atsakymais.

⁴⁸ Tėvai nežinojo, ką galvoti. „Sūnau! – priekaištavo mama. – Kodėl Tu taip pasielgei? Mes nepaprastai išsigandome, Tavęs visur ieškodami.“

⁴⁹ „Kam jums reikėjo Manęs ieškoti? Ar jūs nesuprantate, kad Man reikia būti čia, šventykloje, Mano Tėvo namuose?“

⁵⁰ Bet jie nesuvokė, apie ką Jis kalba.

⁵¹ Tada Jis grįžo su tėvais į Nazaretą ir buvo klusnus. O Jo motina dėjosi visa tai į širdį.

⁵² Su metais Jėzus darėsi išmintingesnis ir buvo mylimas Dievo bei žmonių.

3

Jonas Krikštytojas ruošia kelią

¹⁻² Imperatoriaus Tiberijaus penkioliktaisiais valdymo metais Dievas apsiėmė Jonui (Zacharijo sūnui), kai jis gyveno dykumoje. (Tuo metu Judėjoje viešpatavo Pilotas. Erodas – Galilėjoje, jo brolis Pilypas buvo Turėjos bei Trachonitidės krašto tetrarchas, Lisanijus – Abilėnės tetrarchas, o Anas ir Kajafas buvo vyriausieji kunigai.)

³ Tada Jonas keliavo po visą Pajordanę skelbdamas, jog krikštas žmonėms padės grįžti prie Dievo ir atsižadėti nuodėmių, kad jiems būtų atleista.

⁴ Pranašo Izaijo žodžiais, Jonas buvo „balsas, šaukiantis iš tyrų:

Ruoškite kelią Viešpačiui!

Jo atėjimui platinkite takus!

⁵ Sulyginkite kalnus!

Užpildykite slėnius!

Išlyginkite vingius!

Tiesinkite kelius!

⁶ Tada visa žmonija pamatys Dievo siųstą Išgelbėtoją.“

⁷ Štai kaip Jonas pamokslavo minioms, kurios atėjo krikštytis: „Jūs, gyvačių išperos! Bandote pabėgti nuo pragaro neatsisukę į Dievą iš tikrųjų! Todėl jūs ir norite būti pakrikštyti!

⁸ Pirma eikite ir įrodykite, kad tikrai atgailaujate. Ir nemanykite, jog esate saugūs todėl, kad jūs – Abraomo palikuonys. To nepakanka. Dievas gali ir šiuos dykumų akmenis paversti Abraomo vaikais!

⁹ Jo teismo kirvis virš jūsų pakibęs ir pasirengęs pakirsti jūsų šaknis bei nuversti visai. Taip kiekvienas medis, kuris neveda gerų vaisių, turi būti nukirstas ir įmestas į ugnį.“

¹⁰ Minia klausė: „Ką tu nori, kad mes darytume?“

¹¹ „Jei tu turi du apsiaustus, – kalbėjo jis, – vieną atiduok neturinčiam. Jei turi atliekamo maisto – atiduok alkanam.“

¹² Net muitininkai, šie visiems žinomi kyšininkai, atėjo pasikrikštyti ir klausė: „Kaip mes įrodysime tau, kad atsižadėjome nuodėmių?“

¹³ „Savo sąžiningumu, – atsakė jis. – Užtikrinkite, kad nerinksite daugiau mokesčių, negu romėnų vyriausybė reikalauja.“

¹⁴ „O kaip mes?“ – paklausė keletas kareivių. Jonas tarė: „Neatimkite pinigų grąšinimais ir prievarta, nė vieno nekaltinkite tuo, ko jis nepadarė; tenkinkitės savo alga.“

¹⁵ Visi laukė ateinančio Mesijo, troško sužinoti, ar tai ir yra Jonas. Šis klausimas rūpėjo kiekvienam, todėl buvo visur svarstomas.

¹⁶ Jonas atsakė į šį klausimą, sakydamas: „Aš krikštiju jus vandeniui, bet greitai ateis Tas, kuris turi daug didesnę galią už mane. Iš tiesų aš nesu vertas būti net Jo vergu. Jis krikštys jus ugnimi ir Šventąja Dvasia.

¹⁷ Jis atskirs pelus nuo grūdų ir, sudeginęs pelus amžina ugnimi, surinks kviečius.“

¹⁸ Jis davė daug panašių išpėjimų, skelbdamas tautai gerąją naujieną.

19-20 Po to, kai Jonas viešai kritikavo Erodą, Galilėjos valdovą, už vedybas su savo brolio žmona Erodiađa ir kitus paikus darbus, Erodas įmetė Joną į kalėjimą, tuo padarydamas dar vieną nuodėmę.

Jėzaus krikštas ir genealogija

21 Vieną dieną po to, kai jau buvo pakrikštytos ištisos minios, krikštytis atėjo pats Jėzus. Jam meldžiantis atsivėrė dangus

22 ir Šventoji Dvasia balandžio pavidalu nusileido ant Jo, o balsas iš dangaus pasakė: „Tu esi Mano mylimasis Sūnus, Tavimi Aš gėriuosi.“

23-38 Jėzui buvo apie trisdešimt metų, kai Jis pradėjo Savo misiją. Jėzų laikė sūnumi Juozapo, sūnaus Helio, sūnaus Matato, sūnaus Levio, sūnaus Melchio, sūnaus Janajo, sūnaus Juozapo, sūnaus Matatijo, sūnaus Amoso, sūnaus Naumo, sūnaus Heslio, sūnaus Nagajo, sūnaus Maato, sūnaus Matatijo, sūnaus Semejino, sūnaus Josecho, sūnaus Jodos, sūnaus Joanano, sūnaus Resos, sūnaus Zorobabelio, sūnaus Salatielio, sūnaus Nerio, sūnaus Melchio, sūnaus Adijo, sūnaus Kosamo, sūnaus Elmadamo, sūnaus Ero, sūnaus Jėzaus, sūnaus Eliezero, sūnaus Jorimo, sūnaus Matato, sūnaus Levio, sūnaus Simeono, sūnaus Judo, sūnaus Juozapo, sūnaus Jonos, sūnaus Eliachimo, sūnaus Melėjo, sūnaus Menos, sūnaus Matatos, sūnaus Natano, sūnaus Dovydo, sūnaus Jesės, sūnaus Jobedo, sūnaus Boozo, sūnaus Salos, sūnaus Naasono, sūnaus Aminadabo, sūnaus Admino, sūnaus Arnio, sūnaus Esromo, sūnaus Faro, sūnaus Judo, sūnaus Jokūbo, sūnaus Izaoko, sūnaus Abraomo, sūnaus Taros, sūnaus Nachoro, sūnaus Serucho, sūnaus Ragaujo, sūnaus Faleko, sūnaus Ebero, sūnaus Salos, sūnaus Kainamo, sūnaus Arfaksado, sūnaus Semo, sūnaus Nojaus, sūnaus Lamecho, sūnaus Matūzalia, sūnaus Henocho, sūnaus Jare to, sūnaus Maleleelio, sūnaus Kainamo, sūnaus Eno, sūnaus Seto, sūnaus Adomo, kuris buvo Dievo.

4

Jėzus gundamas

1 Kupinas Šventosios Dvasios, Jėzus paliko Jordano upę ir Dvasia vedžiojo Jį Judėjos tyruose, kur velnias Jį gundė

2 keturiasdešimt dienų. Visą šį laiką Jėzus pasninkavo ir labai išalko.

3 Šėtonas Jam tarė: „Jeigu Tu Dievo Sūnus, paversk šį akmenį duonos kepalu.“

4 Bet Jėzus atsakė: „Raštuose parašyta: gyvenime yra daug svarbesnių dalykų už duoną!“

5 Tada šėtonas užvedė Jį ant aukšto kalno ir akimirksniu parodė viso pasaulio karalystes.

6 Velnias pasakė: „Aš atiduosiu Tau visas karalystes ir jų garbę, nes jos mano ir aš jas dalinu, kam noriu.“

7 Jei Tu atsiklaupsi ir pagarbinsi mane, visa bus Tavo.“

8 Jėzus atsakydamas tarė: „Raštuose taip parašyta: Viešpatį, savo Dievą, tegarbink ir Jam vienam tetarnauk!“

9-11 Po to šėtonas nusivedė Jį į Jeruzalę, liepė atsistoti ant šventyklos stogo ir tarė: „Jei Tu Dievo Sūnus, pulk žemyn, nes Raštai sako, kad Dievas atsiųs angelų sargybą Tau bei pasirūpins, kad nesusitrenktumei į grindinį!“

12 Jėzus jam atkirto: „Raštai taip pat moko: Negundyk Viešpaties, savo Dievo, kvailiais patikrinimais!“

13 Tada velnias baigė gundymus ir kuriam laikui nuo Jėzaus pasitraukė.

Jėzaus nepriima Nazarete

¹⁴ Tada Jėzus grįžo į Galilėją, kupinas Šventosios Dvasios galios. Greitai Jis išgarsėjo visoje šalyje

¹⁵ Savo pamokslais sinagogose. Visi Jį gyrė.

¹⁶ Kai Jis atvyko į Nazaretą, į vaikystės namus, šeštadienį kaip paprastai nuėjo į sinagogą ir atsistojo skaityti Raštų.

¹⁷ Jam buvo paduota pranašo Izaijo knyga ir, ją atvertęs, Jis rado parašyta:

¹⁸⁻¹⁹ „Viešpaties Dvasia yra Manyje;

Jis paskyrė Mane skelbti gerąją naujieną vargšams,

Jis siuntė Mane gydyti sužeistas širdis ir skelbti,

kad belaisviai bus išlaisvinti,

aklieji atgaus regėjimą,

pažemintieji atsikratys engėjų. Dievas yra pasirengęs palaiminti visus,

kurie tik pas Jį ateis.“

²⁰ Jis užvertė knygą, padavė ją tarnui ir atsisėdo. Visi sinagogoje įdėmiai žiūrėjo į Jį.

²¹ Tada Jis pridūrė: „Šis Raštas pildosi šiandien.“

²² Visi susirinkusieji buvo geros nuomonės apie Jį, bet labai stebėjosi gražiais žodžiais, sklindančiais iš Jo lūpų. „Ar gali būti? – klausinėjo vienas kitą. – Argi Jis ne Juozapo sūnus?“

²³ Tada Jis prabilo: „Greičiausiai jūs pasakysite Man patarlę: „Gydytojai, pasigydyk pats“, turėdami galvoje „kodėl nedarai stebuklų gimtajame mieste, kaip darei Kafarnaume?“

²⁴ Bet Aš sakau jums, kad nė vienas pranašas nepripažįstamas gimtajame mieste!

²⁵⁻²⁶ Pavyzdžiui, prisiminkite, kaip pranašas Elisas parodė stebuklą Sarepto našlei, atvykusiai iš Sidono krašto. Tomis sausros dienomis daugeliui žydų našlių reikėjo pagalbos, nes lietus nelijo jau tris su puse metų ir šalyje siautėjo badas, tačiau Elisas nė pas vieną iš jų nebuvo siūstas.

²⁷ Arba prisiminkite pranašą Eliziejų, kuris išgydė Naamaną iš Sirijos, o ne žydų raupsuotuosius.“

²⁸ Šitokie pasakojimai sukėlė klausytojų įtūžį.

²⁹ Jie atsikėlė, nusivedė Jį prie skardžio, ant kurio buvo pastatytas miestas, norėdami nustumti Jį nuo uolos.

³⁰ Bet Jis paliko minią, braudamasis pro įtūžusius žmones.

Jėzus išvaro piktąją dvasią

³¹ Tada grįžo į Galilėjos miestą Kafarnaumą ir ten mokė sinagogoje kiekvieną šeštadienį.

³² Čia žmonės taip pat stebėjosi tuo, ką Jis sakė; kalbėdamas Jis nesirėmė kitų mintimis, bet skelbė Savą tiesą.

³³ Kartą, kai Jis kalbėjo sinagogoje, velnio apsėstas žmogus pradėjo šaukti:

³⁴ „Eik šalin! Mums Tu nereikalingas, Jėzau iš Nazareto. Tu atėjai mus sunaikinti. Aš žinau, kad Tu esi Šventasis Dievo Sūnus.“

³⁵ Jėzus jį sudraudė, sakydamas: „Nutilk!“ O demonui liepė: „Išeik!“ Miniai stebint, velnias parbloškė tą žmogų ant žemės ir paliko jį nieko pikta daugiau nedarydamas.

³⁶ Žmonės nustebę klausinėjo: „Kas Šio Žmogaus žodžiuose, kad net velnias Jo paiso?“

³⁷ Žinia apie tai, ką Jis padarė, žaibo greitumu pasklido po visą apylinkę.

Jėzus išgydo daugelį

³⁸ Tą dieną iš sinagogos Jis nuėjo į Simono namus, kur, drugio krečiamą, gulėjo Simono uošvė. Visi prašė, kad ją pagydytų.

³⁹ Atsistojęs prie lovos, Jis sudraudė drugį, ir ligonės kūno temperatūra staiga nukrito. Moteris atsikėlusi tuojau paruošė jiems valgyti.

⁴⁰ Tą vakarą, saulei nusileidus, visi, kurie savo namuose turėjo ligonių, sergančių visokiomis ligomis, vedė juos pas Jėzų, o Jo rankų prisilietimas visus gydė.

⁴¹ Kai kurie buvo velnio apsėsti; Jam paliepus, demonai išeidavo šaukdami: „Tu esi Dievo Sūnus.“ Ir Jis drausdavo juos, kad šito nesakytų. Bet jie žinojo, kad Jis yra Kristus, todėl pakluso Jo liepimui nutilti.

⁴² Kitos dienos rytą Jis išėjo į dykumą. Žmonės Jo visur ieškojo ir, kai pagaliau rado, maldavo pasilikti Kafarnaume.

⁴³ Bet Jis atsakė: „Aš turiu skelbti gerąją naujieną apie Dievo karalystę ir kitose vietose – tam Aš ir esu siųstas.“

⁴⁴ Taigi Jis keliavo toliau, mokydamas visose Judėjos sinagogose.

5

Pirmųjų mokinių pašaukimas

¹ Vieną dieną, kai Jis sakė pamokslą prie Genezareto ežero, didelės minios veržėsi prie Jo paklausti Dievo Žodžio.

² Jis pastebėjo dvi tuščias valtis, stovinčias vandenyje prie kranto. Žvejai plovė tinklus.

³ Ilipęs į Simono valtį, Jėzus paprašė jį atsistumti truputį nuo kranto, kad Jis galėtų kalbėti žmonėms.

⁴ Baigęs kalbėti, pasakė Simonui: „Dabar plauk į gilumą, išmesk tinklus valksmui, ir jūs pagausite daug žuvų!“

⁵ „Mokytėjau, – atsakė Simonas, – mes visą naktį vargome, bet nieko nesugavome. Tik dėl Tavo žodžio pabandysime dar kartą užmesti tinklą.“

⁶ Šį kartą jų tinklai buvo tokie pilni, kad net pradėjo trūkinėti!

⁷ Išgirdę pagalbos šauksmą, kita valtimi atplaukė jų draugai, ir netrukus jos abi buvo tokios pilnos žuvies, kad vos neskendo.

⁸ Kai Simonas Petras suprato, kas atsitiko, atsiklaupė prieš Jėzų ir pasakė: „Eik sau nuo manęs, Viešpatie, nes aš esu nusidėjęlis, nevertas, kad Tu būtum arti manęs.“

⁹ Jį apstulbino didelis laimikis,

¹⁰ taip pat kaip ir jo draugus, Zebedėjo sūnus Jokūbą bei Joną. Jėzus atsakė: „Nebijok! Dabar tu būsi žmonių sielų žvejys!“

¹¹ Kai tik pasiekė krantą, vyrai, viską palikę, iškeliavo kartu su Juo.

Jėzus išgydo raupsuotąjį

¹² Viename kaimelyje buvo sunkiai sergąs raupsais žmogus. Pamatęs Jėzų, jis parpuolė kniūbsčias ant dulkėtos žemės ir maldavo, kad pagydytų: „Viešpatie, jei tik Tu panorėsi, mano ligos gali nė žymės nelikti!“

¹³ Jėzus, ištiesęs ranką, palietė ligonį ir tarė: „Žinoma, noriu, būk išgydytas!“ Raupsai staiga pranyko!

¹⁴ Jėzus liepė niekam nepasakoti, kas atsitiko, ir tuojau pasirodyti žydų kunigui. „Paaukok, kaip liepia Mozės įstatymas, už raupų išgydymą, – tarė Jis. – Tai bus įrodymas, kad esi sveikas.“

¹⁵ Dabar žinia apie Jo galią pasklido dar greičiau ir didelės minios ėjo klausytis Jo pamokslų ir gydytis nuo ligų.

¹⁶ Tačiau Jis dažnai pasitraukdavo į tyrus maldai.

Jėzus išgydo paralitiką

¹⁷ Vieną dieną, kai Jis mokydamas kalbėjo, keletas žydų religijos vadovai ir įstatymo mokytojai sėdėjo netoliese. Atrodė, kad jie susirinko iš visų Galilėjos, Judėjos kaimų, taip pat ir iš Jeruzalės. Viešpaties gydymo galia neblėso.

¹⁸ Staiga pasirodė keletas vyrų, nešančių patalę paralyžiuotą žmogų. Jie stengėsi atnešti jį pas Jėzų, bet negalėjo prasibrauti per minią.

¹⁹ Tada jie užlipo ant stogo, išėmė keletą čerpių ir nuleido sergantį žmogų į minią su visu patalu tiesiai prieš Jėzų.

²⁰ Matydamas jų tikėjimą, Jėzus pasakė tam žmogui: „Mano drauge, tavo nuodėmės atleidžiamos!“

²¹ „Kas Jis toks, kad piktžodžiauja? – šaukė fariziejai ir įstatymo mokytojai. – Tai apsišaukėlis! Atleisti nuodėmės gali tik Dievas!“

²² Jėzus, žinodamas jų mintis, tarė jiems: „Kodėl jūs sakote, kad šventvagiškai kalbu?“

²³⁻²⁴ Aš, Mesijas, turiu valdžią atleisti nuodėmės žemėje. Kad Mano žodžiai neatrodytų tušti, – nes bet kas gali taip kalbėti, – Aš išgydysiu šį žmogų.“ Ir, pasisukęs į paralyžiuotąjį, Jis pasakė: „Paimk savo patalą ir eik namo, nes tu esi išgydytas!“

²⁵ Ir staiga visų akivaizdoje vyras pašoko ant kojų, paėmė patalą, kuriame gulėjo, ir nužingsniavo namo šlovindamas Dievą.

²⁶ Visus apėmė pagarbi baimė. Jie šlovino Dievą, sakydami: „Mes šiandien matėme keistų dalykų!“

Levio pašaukimas

²⁷ Vėliau, jau beeidamas iš šio miestelio, Jėzus pamatė mokesčių rinkėją, garsų sukčių. To žmogaus vardas buvo Levis. Jėzus tarė jam: „Eikš, būsi vienas Mano mokinių!“

²⁸ Levis tučtuojau viską paliko ir atsistojęs nuėjo su Juo.

²⁹ Greitai Levis iškėlė didelį pokylį savo namuose ir pakvietė Jėzų būti garbės svečiu. Susirinko Levio draugai, mokesčių rinkėjai, kiti svečiai.

³⁰ Bet fariziejai bei Rašto žinovai labai priekaištavo mokiniams, kad Jėzus valgo su tokiais dideliais nusidėjėliais.

³¹ Jėzus jiems atsakė: „Juk ne sveikiesiems reikia gydytojo, o sergantiesiems.“

³² Mano tikslas – raginti nusidėjėlius nusigręžti nuo savo nuodėmių, o ne leisti laiką su tais, kurie galvoja, kad jie jau pakankamai geri.“

Jėzus klausinėjamas apie pasninkavimą

³³ Jie priekaištavo ir dėl to, kad Jėzaus mokiniai ne pasninkauja, o valgo ir geria. „Jono Krikštytojo mokiniai nuolat pasninkauja ir meldžiasi, – sakė jie. – Tai daro ir fariziejų mokiniai. Kodėl Taviעי valgo ir geria?“

³⁴ Jėzus paklausė: „Ar laimingi žmonės pasninkauja? Ar vestuvių svečiai alksta jaunikio akivaizdoje?“

³⁵ Bet ateis laikas, kai jaunikis bus nužudytas. Tada jie nenorės pagalvoti apie valgį.“

³⁶ Jėzus palygino: „Niekas neplėšo naujo drabužio, kad iš jo padarytų lopą senam. Ne tik naujas rūbas sugadintas, bet ir senas atrodytų prasčiau su nauju lopu.“

³⁷ Niekas nepila šviežio vyno į senas odines, nes vinas išsiveržtų iš senų vynmaišių, suplėšydamas juos ir išsiliedamas.

³⁸ Šviežias vinas turi būti pilamas į naujus vynmaišius.

³⁹ Ir niekas, paragavęs seno vyno, nebenori šviežio ir gaivaus. Nes sakoma: išmėginti būdai yra geriausi.“

6

Šabo Viešpats

¹ Vieną šeštadienį eidami per kviečių lauką, Jėzus ir Jo mokiniai skynė varpas ir sutrynę rankomis, valgė grūdus.

² Tuomet keletas fariziejų sakė: „Toks elgesys prieštarauja įstatymams! Tavo mokiniai skina varpas, o žydų įstatymas draudžia dirbti šeštadienį.“

³ Jėzus atsakė: „Ar neskaitote Šventojo Rašto? Ar niekad neskaitėte, ką darė karalius Dovydas, kai jis ir jo vyrai buvo alkani?

⁴ Jis nuėjo į šventyklą, paėmė duonos, skirtos Viešpačiui, ir – nors tai įstatymo laužymas – valgė ją ir dalijosi su kitais.“

⁵ Ir dar Jėzus pridūrė: „Mano valioje šeštadienio įstatymai.“

⁶ Kitą šeštadienį Jis mokė sinagogoje, o ten buvo žmogus, kurio dešinioji ranka buvo padžiūvusi.

⁷ Rašto žinovai ir fariziejai atidžiai stebėjo, ar Jis gydys žmogų tą dieną, nes buvo šeštadienis. Jie troško rasti kaltinimų.

⁸ Kaip gerai Jėzus suprato jų mintis! Jis tik pasakė vyrui su padžiūvusią ranką: „Ateik, atsistok į vidurį, kad visi matytų.“ Taip tasai ir padarė.

⁹ Tada Jėzus kreipėsi į fariziejus: „Tad klausiu jus, ar dera šeštadienį daryti gera ar pikta? Gelbėti gyvybę ar ją sunaikinti?“

¹⁰ Apžvelgęs juos visus, Jis tarė vyrui: „Ištiesk ranką.“ Tas ištiesė, ir ranka visiškai pasveiko.

¹¹ Dėl to Jėzaus priešai siuto iš pykčio ir sumanė Jį nužudyti.

Dvylika apaštalių

¹² Netrukus Jėzus išėjo į kalnus ir meldėsi ten visą naktį.

¹³ Auštant sukvietė visus Savo pasekėjus ir išsirinko dvylika – artimiausių mokinių būrelį. (Jie buvo paskirti Jo apaštalais, o dar kitaip – misionieriais.)

¹⁴⁻¹⁶ Štai jų vardai: Simonas (kurį Jis dar vadino Petru), Andriejus (Simono brolis), Jokūbas, Jonas, Pilypas, Baltramiejus, Matas, Tomas, Jokūbas (Alfiejaus sūnus), Simonas (zelotų grupės narys), Judas (Jokūbo sūnus), Judas Iskarijotas (kuris vėliau Jį išdavė).

Palaiminimai ir įspėjimai

¹⁷⁻¹⁸ Nusileidę nuo kalno šlaito, jie stovėjo greta Jėzaus drauge su kitais Jo sekėjais didelėje lygumoje apsupti minios. Žmonės ėjo iš visos Judėjos ir iš Jeruzalės, nuo tolimų Tyro ir Sidono šiaurinių pakrančių paklaustyti Jo ar išsigydyti. Jis išvarė ir daug piktybių dvasių.

¹⁹ Kiekvienas stengėsi Jį paliesti, nes tokiu būdu žmonės išgydavo.

²⁰ Tada Jis pasisuko į mokinius ir prabilo: „Kokie palaiminti jūs, beturčiai, nes Dievo karalystė yra jūsų!

²¹ Palaiminti ir jūs, alkstantieji, nes būsite pasotinti! Palaiminti, kurie verkiate, nes ateis laikas, kai juoksitės iš džiaugsmo!

²² Kokia laimė, kai kiti jūsų neapkenčia, atstumia jus, įžeidinėja ir šmeižia dėl to, kad jūs su Manimi!

²³ Džiaukitės, kad šitaip atsitinka! Linksminkitės, nes jūsų laukia didelis atpildas danguje. Jūs būsite tarp gerų žmonių; taip buvo elgiamasi ir su senaisiais pranašais.“

²⁴ „Tačiau kokios kančios laukia turtingųjų! Savo vienintelę laimę jie jau patiria čia.

²⁵ Jie nusipenėję ir turtingi dabar, bet jų laukia baisus badmetis. Jų nerūpestingas juokas – būsimo skausmo ženklas.

²⁶ Ir koks nusivylimas laukia tų, kuriuos dabar šlovina minia, – netikrus pranašus ji visuomet šlovindavo.“

Priešų meilė

²⁷ „Klausykite visi! Mylėkite priešus. Darykite gera tiems, kurie jūsų nekenčia.

²⁸ Melskite laimės tiems, kurie jus keikia, laiminkite tuos, kurie jus persekioja.

²⁹ Jei kas smogia jums į vieną žandą, leiskite trenkti ir į kitą. Jei kas reikalauja jūsų apsiausto, atiduokite jam ir savo marškinius.

³⁰ Duokite, ką turite, kiekvienam, kuris tik paprašo jūsų, ir kai kas nors iš jūsų atimama, nesirūpinkite, kaip tai susigražinti.

³¹ Elkitės su kitais taip, kaip norėtumėte, kad kiti su jumis elgtųsi.

³² Negi manote, jog esate nusipelnę, jei mylite tik tuos, kurie jus myli? Net bedieviai taip daro.

³³ Ir jei darote gera tik tiems, kurie jums geri, argi tai nuostabu? Taip daro ir nusidėjėliai.

³⁴ Ir jei skolinate pinigų tik tiems, kurie gali gražinti skolą, koks jūsų nuopelnas? Juk ir didžiausi savanaudžiai nusidėjėliai skolina saviesiems, žinodami, kad skolą gražins!

³⁵ Mylėkite priešus! Darykite jiems gera. Ir nesisielokite, jei tuo pačiu neatsilygins. Tada dangaus atpildas jums bus labai didelis, ir jūs būsite tikri Dievo vaikai, nes Viešpats gailestingas ir nedėkingiesiems, ir piktiesiems.“

Kitų teisimas

³⁶ „Stenkitės mylėti taip, kaip ir jūsų Tėvas.

³⁷ Nekritikuokite ir nesmerkite, nes patys būsite pasmerkti. Būkite kantrūs su kitais – tada ir jie bus kantrūs su jumis.

³⁸ Jei jūs duosite, ir jums bus duota. Jūsų dovana grįš su kaupu. Kokiu saiku seikėsite, tuo pačiu saiku ir jums bus atseikėta.“

³⁹ Štai keletas palyginimų, kuriuos Jėzus vartojo Savo pamoksluose: „Kaip gali aklas žmogus vesti aklą? Jis įkris į duobę ir įtrauks kitą su savimi.

⁴⁰ Kaip gali mokinys žinoti daugiau už savo mokytoją? Bet jei jis daug padirbės, gali tiek pat išmokti.

⁴¹ Kodėl matai krislą kito akyje, jo mažą klaidą, tačiau nepastebi rąsto savo akyje?

⁴² Kaip tu gali sakyti jam: „Broli, aš išimsiu krislį iš tavo akies“, kai savo akyje nematai rąsto? Veidmainy! Pirma išmesk rąstą iš savo akies, tada galbūt galėsi išimti krislį iš brolio akies!“

Medis ir jo vaisiai

⁴³ „Geras medis neveda blogų vaisių, kaip ir menkas medis neveda gerų vaisių.

⁴⁴ Medį pažinsi pagal vaisių, kurį jis veda. Figos niekada neaugs ant uosių, ar vynuogės ant erškėčių.

⁴⁵ Geras žmogus daro gerus darbus iš geros širdies. Blogo žmogaus blogi darbai sklinda iš širdyje slypinčio blogio. Kas tik yra širdyje, atsispindi žmogaus kalboje.“

Protingi ir kvaili statytojai

⁴⁶ „Taigi kodėl vadinate Mane Viešpačiu ir nedarote, ką Aš sakau?

⁴⁷ Tačiau kiekvienas, kuris ateina ir klauso Mano žodžio bei Man paklūsta,

⁴⁸ panašus į žmogų, statantį namą ant tvirtos pamato, kuris yra ant tvirtos uolos. Kai potvynio vandenys pakils ir atsimuš į tą namą, jis tvirtai stovės, nes tvirtai pastatytas.

⁴⁹ Bet tie, kurie klausosi ir nepaiso Manęs, panašūs į žmogų, statantį namą be pamato. Kai potvynis apsemia tą namą, jis pavirsta į griuvėsių krūvą.“

7

Šimtininko tikėjimas

¹ Kai Jėzus baigė pamokslą, Jis grįžo į Kafarnaumo miestą.

² Kaip tik tuo metu vienas didžiai vertinamas romėnų armijos kapitono tarnas sirgo ir buvo marinamas.

³ Išgirdęs apie Jėzų, kapitonas siuntė kelis gerbiamus žydų vyresniusius su prašymu ateiti ir pagydyti tarną.

⁴ Atėję jie karštai maldavo Jėzų, kad eitų su jais ir padėtų tam žmogui. Jie papasakojo, koks puikus žmogus yra kapitonas. „Jis labiau už bet ką vertas Tavo pagalbos, – sakė jie, –

⁵ nes jis myli žydus ir netgi asmeniškai sumokėjo už sinagogos statybą!“

⁶ Jėzus nuėjo su jais, bet prieš atvykstant į namus, kapitonas pasiuntė keletą draugų, kad perspėtų: „Viešpatie, nesivargink eidamas į mano namus, nes aš nevertas tokios garbės,

⁷ nevertas net eiti Tavęs pasitikti. Tik tark žodį toje vietoje, kur esi, ir mano tarnas pagis. Aš tuo tvirtai tikiu,

⁸ kadangi esu aukštesnių pareigūnų valdžioje ir turiu sau pavaldžių kareivių. Man tik reikia pasakyti „eikite“, ir jie eina, arba – „ateikite“, ir jie ateina, ar savo tarnui – „daryk tai ir tai“, ir jis daro. Taigi tik pasakyk: „Būk išgydytas“, ir mano tarnas vėl bus sveikas!“

⁹ Jėzus buvo sužavėtas. Pasisukęs į minią, Jis tarė: „Niekada tarp žydų Izraelyje nemačiau žmogaus, kuris turėtų tokį stiprų tikėjimą.“

¹⁰ Ir kai kapitono draugai grįžo į jo namus, jie rado tarną visiškai sveiką.

Jėzus prikelia našlės sūnų

¹¹ Netrukus po to Jėzus su Savo mokiniiais nuvyko į Najino miestą. Jį kaip paprastai lydėjo didelė minia.

¹² Pro miesto vartus ėjo laidotuvių procesija. Prisiartinę jie sužinojo, kad miręs berniukas buvo vienintelis našlės motinos sūnus, tad daug gedinčių iš miesto buvo su ja.

¹³ Kai Viešpats ją pamatė, Jo širdį apėmė gailėstis. „Neverkl!“ – tarė Jis.

¹⁴ Tada priėjo prie karsto, palietė jį ir nešikai sustojo. „Vaikine, – pasakė Jis, – sugrįžk gyventi.“

¹⁵ Berniukas atsisėdo ir pradėjo kalbėtis su jį apsupusiais žmonėmis! Ir Jėzus atidavė jį motinai.

¹⁶ Didelė baimė apėmė minią, ir jie šlovino Dievą, sakydami: „Galingas pranašas iškilo tarp mūsų, ir šiandien mes pamatėm galingą Viešpaties ranką.“

¹⁷ Žinia apie Jo stebuklą pasklido visoje Judėjoje ir net už jos ribų.

Jėzus ir Jonas Krikštytojas

¹⁸ Jono Krikštytojo mokiniai greitai išgirdo apie visa, ką Jėzus darė. Kai jie papasakojo apie tai Jonui,

¹⁹ jis pasiuntė savo du mokinius pas Jėzų, kad paklaustų, ar Jis iš tiesų Mesijas, ar jiems kito laukti.

²⁰⁻²² Mokiniai rado Jėzų, kai Jis gydė ligonius, sergančius įvairiomis ligomis: luošus ir aklius, ir apsėstus piktosios dvasios. Kai jie paklausė, ko Jonas buvo prašęs, štai koks buvo atsakymas: „Grįžkite pas Joną ir papasakokite jam apie tai, ką čia šiandien matėte ir girdėjote: apie tai, kad akli regi, luošieji vaikšto nešlubuodami, raupsuotieji visiškai pagydomi. Kurtieji vėl girdi. Mirusieji prikeliami. O beturčiams skelbiama geroji naujiena.

²³ Ir jam pasakykite: „Palaimintas, kuris nepraranda tikėjimo Manimi.“

²⁴ Kai jie išėjo, Jėzus kalbėjosi su žmonėmis apie Joną. „Kas tas žmogus, kurio pamatyti išėjote į Judėjos tyrus? – paklausė Jėzus. – Ar jis jums atrodė silpnas kaip žolė, kurią pajudina kiekvienas vėjelio pūstelėjimas?

²⁵ Ar jis apsirengęs brangiais drabužiais? Ne! Tie, kurie brangiais drabužiais apsirengę, tie rūmuose, o ne tyruose.

²⁶ Ar pranašą pamatėte? Taip! Ir ne tik pranašą.

²⁷ Jis tas, apie kurį Raštuose parašyta: „Žiūrėkite! Štai Aš siunčiu pasiuntinį, kad jis paruoštų Tau kelią.“

²⁸ Visa žmonija nėra mačiusi pranašesnio už Joną. Bet vis dėlto mažiausiasis Dievo karalystėje yra didesnis už jį.“

²⁹ Visi, kurie girdėjo Joną pamokslaujantį, net patys blogiausieji pripažino, kad Dievo reikalavimai teisingi, ir panoro būti krikštinėjami.

³⁰ Visi, išskyrus fariziejus ir Mozės įstatymo mokytojus. Šie atmetė Dievo sumanymą ir atsisakė Jono krikšto.

³¹ „Ką galiu pasakyti apie tokius žmones? – paklausė Jėzus. – Su kuo juos galiu palyginti?

³² Jie panašūs į vaikus, sėdinčius prekyvietėje, kurie skundžiasi draugams: „Jums nepatinka, jei mes žaidžiame „vestuves“, nepatinka, jei mes žaidžiame „laidotuves“!

³³ Kadangi Jonas Krikštytojas paprastai nieko nevalgydavo ir visą savo gyvenimą nebuvo išgėręs nė lašo svaiginančio gėrimo, jūs sakėte: „Jis tikriausiai pamišęs.“

³⁴ Štai Aš vėlau ir geriu vyną, o jūs sakote: „Koks Jėzus rajūnas, kiek Jis geria! O jau Jo draugai – padugnės!“

³⁵ Bet Aš esu tikras, kad jūs visada rasite pateisinimą savo prieštaravimams.“

Atgailaujanti nusidėjėlė

³⁶ Vienas fariziejus pakvietė Jėzų į namus pietų, ir Jėzus sutiko. Kai jie atsisėdo valgyti,

³⁷ gatvės moteriškė, išgirdusi, kad Jėzus čia, atsinešė puikų indąbrangių kvepalų.

³⁸ Jėsus atsiklaupė, bučiavo Jo kojas ir laistė jas ašaromis, šluostė savo plaukais bei tepė jas kvepalais.

³⁹ Kada šeimininkas, fariziejus, pamatė, kas vyksta ir kas yra ta moteris, tarė pats sau vienas: „Tai rodo, kad Jėzus nėra pranašas; jei Dievas iš tiesų būtų Jį siuntęs, Jis žinotų, kas yra ta moteris!“

⁴⁰ Staiga Jėzus prabilo, atsiliepdamas į jo mintis: „Simonai, – kreipėsi Jis į fariziejų. – Aš turiu tau ką pasakyti.“ „Gera, Mokytoja, – atsakė Simonas. – Sakyk.“

⁴¹ Tada Jėzus papasakojo jam tokią istoriją: „Žmogus paskolino pinigų dviem žmonėms – vienam penkis šimtus denarų, o kitam penkiasdešimt denarų.

⁴² Bet nė vienas jų negalėjo grąžinti skolos, todėl jis abiem skolą dovanojo. Kuris po to jį labiau mylėjo?“

⁴³ „Aš manau, kad tas, kuris buvo jam daugiau skolingas“, – atsakė Simonas. „Taip“, – sutiko Jėzus.

⁴⁴ Tada Jis atsigrėžė į moterį ir pasakė Simonui: „Žiūrėk! Štai klūpanti moteris! Kai Aš įėjau į tavo namus, tu nenuplovei Mano dulketų kojų, o ji nuplovė jas savo ašaromis ir nušluostė plaukais.

⁴⁵ Tu nepabučiavai Manęs susitikimo vardan, o ji nesiliovė bučiavusi Man kojas, kai tik Aš įėjau.

⁴⁶ Tu nepatepei aliejumi Mano galvos, o ji tepė Mano kojas brangiais kvepalais.

⁴⁷ Todėl jos nuodėmės – nors jų daug – atleidžiamos, nes ji labai pamilo mane; o tas, kuriam mažai dovanota, nedaug meilės teparodo.“

⁴⁸ Jis moteriai pasakė: „Tau atleidžiamos nuodėmės.“

⁴⁹ Tada prie stalo sėdėję vyrai tarpusavyje ėmė kalbėtis patys sau: „Kas Šis Žmogus manosi esąs, kad ir nuodėmes atleidžia?“

⁵⁰ O Jėzus tarė moteriai: „Tavo tikėjimas išgelbėjo tave, būk rami.“

8

Palyginimas apie sėją

¹ Netrukus Jis pradėjo kelionę per Galilėjos miestus ir kaimus, skelbdamas Dievo karalystės atėjimą, ir pasiėmė dvylika mokinių su Savimi.

² Dalis moterų, iš kurių Jis išvarė piktąsias dvasias arba išgydė, ėjo kartu su Juo. Tarp jų buvo Marija Magdaliotė (Jėzus išvarė iš jos septynias piktąsias dvasias),

³ Joana, Chuzos žmona (Chuzas buvo karaliaus Erodo rūmų valdininkas), Zuzana ir daug kitų, kurios asmeninėmis santaupomis prisidėdavo išlaikant Jėzų ir Jo mokinius.

⁴ Vieną dieną Jis papasakojo istoriją didelei miniai, kuri rinkosi Jo paklausti, kiti iš aplinkinių miestų dar tebebuvo kelyje.

⁵ „Ūkininkas išėjo į laukus sėti. Jis išbarstė sėklas ant žemės. Kai kurios krito ant tako ir buvo sumindžiotos. Atskrido paukščiai ir sulesė jas, nes jos buvo gerai matomos.

⁶ Kitos sėklos krito į nederlingą dirvą ant uolos. Šios sėklos pradėjo dygti, bet greitai sudžiūvo dėl drėgmės stokos.

⁷ Dar kitos sėklos krito tarp eršėčių, ir jauni daigeliai greitai buvo nustelbti.

⁸ Tačiau didelė dalis krito į derlingą dirvą. Ši sėkla išaugo ir davė šimteriopą derlių.“ Šitaip palyginęs, Jis pasakė: „Kas turi ausis, tesiklaus.“

⁹ Apaštalai klausė, ką ši istorija reiškianti.

¹⁰ Jis atsakė: „Dievas leido jums sužinoti šio palyginimo prasmę, kadangi čia kalbama apie Dievo karalystę. Tačiau minia, kaip senasis pranašas ir buvo sakęs, viską girdėjo, bet nieko nesuprato.

¹¹ Štai ką jis reiškia: Sėkla yra Dievo Žodis žmonėms.

¹² Išmintas takas, kur nukrenta sėklos, reiškia kietas širdis tų, kurie girdi Dievo žodžius, tačiau juos atima atėjęs velnias, kad žmonės netikėtų ir nebūtų išgelbėti.

¹³ Akmenuota žemė vaizduoja tuos, kuriems patinka klausytis pamokslų, bet Žodis niekada iš tiesų jų nepasiekia, neišisakni ja jų širdyse ir nesubręsta. Jie tiki, kad Žodis tikras, ir tiki juo kurį laiką, bet kaippučia karšti permaining vėjai, jie praranda tikėjimą.

¹⁴ Sėklos tarp eršėčių simbolizuoja tuos, kurie klauso ir tiki Dievo Žodžiu, bet vėliau jų tikėjimas prapuola rūpesčių, turtų, pareigų ir gyvenimo malonumų sūkuryje. Ir tokiu būdu jie niekada nesugeba niekam padėti įtikėti Dievo Žodžiu.

¹⁵ O geroji dirva simbolizuoja sąžiningus, geros širdies žmones. Jie klauso Dievo Žodžio, priima ir skleidžia jį, todėl jų darbas yra vaisingas.“

Palyginimas apie žiburi

¹⁶ Kitą kartą Jis paklausė: „Ar girdėjote, kad kas nors, uždegęs žiburį, laikytų jį uždegęs gaubtu? Ne, žibintai statomi taip, kad visi matytų.

¹⁷ Lygiai taip pat kurią nors dieną visa, kas paslėpta žmonių širdyse, bus iškelta į dienos šviesą ir išaiškės.

¹⁸ Taigi žiūrėkite, kaip jūs klausotės. Nes turinčiam bus duota, o iš neturinčio net ir tai, ką jis tariasi turįs, bus atimta.“

Jėzaus motina ir broliai

¹⁹ Kartą, kai motina ir broliai atėjo Jo aplankyti, jie negalėjo įeiti į namus, kur Jis mokė, nes buvo susirinkusi didelė žmonių minia.

²⁰ Kai Jėzui buvo pasakyta, kad artimieji stovi lauke ir nori Jį pamatyti,

²¹ Jis tarė: „Mano motina ir Mano broliai yra tie, kurie klauso Dievo Žodžio ir jį vykdo.“

Jėzus nutildo audrą

²² Vieną dieną, būdamas valtyje su Savo mokiniais, Jėzus pasiūlė jiems persikelti į kitą ežero pusę.

²³ Plaukiant per ežerą, Jėzus užsnūdo, o tuo metu pradėjo pūsti vėjas. Kilo didelė audra, ir jie atsidūrė dideliame pavojuje, nes galėjo nuskęsti.

²⁴ Prisiartinę prie Jėzaus, mokiniai pažadino Jį. „Mokytojau, Mokytojau, mes skęstame!“ – šaukė jie. Todėl Jis įsakė audrai: „Nurimk“, – ir vėjas tuojau pat nurimo, bangos sumažėjo.

²⁵ Tada Jis paklausė: „Kur jūsų tikėjimas?“ Jie išsigando ir nustebę vienas kito klausė: „Kas šis žmogus, kad net vėjai ir bangos Jo klauso?“

Velnio apsėstojo išgydymas

²⁶ Taigi jie atplaukė į geraziečių kraštą, kuris yra priešingame Galilėjos krante.

²⁷ Lipant iš valties, Jo pasitikti atėjo žmogus iš Godaro miesto. Jis ilgą laiką buvo demonų apsėstas, gyveno kapinėse benamis ir nuogas.

²⁸ Vos tik jis pamatė Jėzų, ėmė garsiai šaukti ir parpuolęs priešais Jį sakė: „Ko Tu iš manęs nori, Jėzau, Aukščiausiojo Dievo Sūnau?! Prašau, maldauju, nekankink manęs!“

²⁹ Šis demonas jį dažnai užvaldydavo. Net ir surakintas grandinėmis jis buvo visiškai to demono valdomas, todėl nusitraukdavo grandines ir išlėkdavo į dykynę. Jėzus įsakė demonui atstoti nuo jo.

³⁰ „Koks tavo vardas?“ – paklausė Jėzus demoną. Jis atsakė: „Legionas“, nes žmogų buvo apsėdę tūkstančiai piktųjų dvasių.

³¹ Jos maldavo, kad Jėzus neišsakytų joms prasmegti.

³² Netoliese kalne ganėsi kiaulių kaimenė. Demonai prašė leisti jiems persikelti į kiaules. Jėzus jiems leido.

³³ Taigi jie paliko vyrą ir suėjo į kiaules. Bematant visa kaimenė metėsi nuo skardžio į ežerą ir prigėrė.

³⁴ Piemenys pasileido į netoliese esantį miestą ir bėgdami visiems pasakojo apie tai, kas įvyko.

³⁵ Greitai minia išėjo pati pažiūrėti, kas atsitiko, ir pamatė žmogų, iš kurio buvo išėję demonai, sėdintį prie Jėzaus kojų, apsirengusį ir sveiko proto! Visa minia labai išsigando.

³⁶ Tada mačiusieji papasakojo, kaip buvo išgydytas apsėstasis.

³⁷ Visi puolė maldauti Jėzų pasitraukti ir palikti juos vienus, nes visus buvo užvaldžiusi didelė baimė. Taigi Jis grįžo į valtį ir nusiyrė į kitą ežero pusę.

³⁸ Velnio apsėstas žmogus maldavo, kad jį paimtų drauge, bet Jėzus nesutiko.

³⁹ „Grįžk į šeimą, – tarė jam, – ir papasakok, kokį didelį dalyką tau Dievas padarė.“ Todėl jis vaikščiojo po miestą ir visiems skelbė apie didelį Jėzaus stebuklą.

Mirusi mergaitė ir serganti moteris

⁴⁰ Kitoje ežero pusėje žmonės pasitiko Jį išskėstomis rankomis, labai Jo laukė.

⁴¹ Vienas žydų sinagogos vyresnysis, vardu Jajiras, atėjo ir krito Jėzui po kojomis, maldaudamas ateiti į jo namus,

⁴² nes vienintelis jo vaikas, dvylikos metų mergytė, buvo marinama. Jėzusėjo skverbdamasis pro minią.

⁴³⁻⁴⁴ Jiems bėeinant, iš paskos prisiartinio moteris, kuri norėjo pagyti, ir palietė Jį. Dvylika metų ji sirgo kraujoplūdžiu, kurio niekas negalėjo pagydyti (nors ji atidavė visą turtą daktarams). Tačiau tik palietus Jėzaus rūbo kraštelį, kraujavimas sustojo.

⁴⁵ „Kas palietė Mane?“ – paklausė Jėzus. Visi gynėsi, o Petras pasakė: „Mokytojau, minia spaudžia Tave...“

⁴⁶ Bet Jėzus jam atsakė: „Ne, kažkas sąmoningai palietė Mane, nes Aš jutau, kaip iš Manęs išėjo gydanti galia.“

⁴⁷ Kai moteris suvokė, kad Jėzus žino, ji pradėjo drebtį, atsiklaupė priešais Jį ir pasakė, kodėl palietė Jį ir, kad dabar ji sveika.

⁴⁸ „Dukrele, – tarė Jis jai, – tavo tikėjimas išgelbėjo tave, lik rami.“

⁴⁹ Jiems dar tebekalbant, iš Jajiro namų atėjo pasiuntinys ir pranešė, kad mažoji mergaitė mirė. „Ji mirė, – pasakė jis jos tėvui. – Dabar nebėra prasmės varginti Mokytoją.“

⁵⁰ Bet kai Jėzus išgirdo, kas atsitiko, Jis pasakė tėvui: „Nebijok! Tik pasitikėk Manimi, ir ji bus gyva.“

⁵¹ Kai jie atvyko į namus, Jėzus neleido į kambarį nieko, išskyrus tik Petrą, Jokūbą ir Joną, mergaitės tėvą bei motiną.

⁵² Namai buvo pilni giedotojų, bet Jis juos nutildė, sakydamas: „Baikite raudoje! Ji gyva, tik užmigusi.“

⁵³ Šie žodžiai sukėlė šypseną ir juoką, nes visi žinojo, kad ji mirusi.

⁵⁴ Tada Jis paėmė ją už rankos ir sušuko: „Mergaite, kelkis!“

⁵⁵ Tuo metu mergaitė atsigavo ir pakilo. „Duokite jai ko valgyti“, – pasakė Jis.

⁵⁶ Jos tėvus apėmė didelis džiaugsmas, bet Jėzus reikalavo niekam nepasakoti atsitikimo smulkmenų.

9

Apaštalų išsiuntimas

¹ Vieną dieną Jėzus sukvietė visus dvylika apaštalų ir davė jiems valdžią bei galią išvaryti demonus ir gydyti visas ligas.

² Tada Jis pasiuntė juos gydyti ligonių ir skelbti apie artėjančią Dievo karalystę.

³ „Neimkite su savimi net lazdos, – nurodė jiems, – nei elgetos maišelio, nei maisto, nei pinigų. Neturėkite nė dviejų apsiaustų.

⁴ Aplankykite kiekviename kaime vienerius namus.

⁵ Jei tik miesto žmonės neklausytų jūsų, kai jūs į jį įeisite, apsisukite ir išeikite, parodydami Dievo rūstybę, nusipurtydami to miesto dulkes nuo kojų.“

⁶ Tai gi jie keliavo po kaimus, skelbdami gerąją naujieną ir gydydami ligonius.

⁷ Kai Erodą pasiekė žinia apie Jėzaus stebuklus, jis sunerimo ir susimąstė, nes kai kas sakė: „Tai Jonas Krikštytojas prisikėlė iš numirusių.“

⁸ Kiti sakė: „Tai Elisas ar kuris kitas pranašas prisikėlė iš numirusių.“ Tie gandai sklido po visą šalį.

⁹ „Aš nukirsdinau Jonui galvą, – sakė Erodas. – Okas šis Žmogus, apie Kurią aš girdžiu tokius keistus pasakojimus?“ Jis panoro Ji pamatyti.

Jėzus pamaitina penkis tūkstančius

¹⁰ Kai apaštalai grįžo pas Jėzų ir apsakė, ką buvo nuveikę, drauge su jais ir Jėzus tyliai pasitraukė į Betsaidos miestą.

¹¹ Bet žmonės sužinojo, kur Jis eina, ir sekė iš paskos. Jis neatstūmė jų, vėl pasakodamas apie Dievo karalystę ir gydydamas ligonius.

¹² Pavakary atėjo visi dvylika mokinių, sakydami, kad Jis siųstų žmones į šalia esančius kaimus ir vienkiemius susirasti maisto ir prieglobstį nakčiai, „nes šioje dykumoje nėra ko valgyti“, kaip jie sakė.

¹³ Bet Jėzus tarė: „Jūs duokite jiems valgyti!“ „Bet mes turime tik penkis kepalėlius duonos ir dvi žuvis, – protestavo jie. – Nebent nueitume ir nupirktume maisto visai šiai miniai.“

¹⁴ O ten buvo penki tūkstančiai vyrų. „Liepkite jiems susėsti ant žemės grupėmis po penkiasdešimt“, – atsiliepė į tai Jėzus.

¹⁵ Mokiniai taip ir padarė.

¹⁶ Jėzus paėmė penkis kepalėlius duonos, dvi žuvis, pažvelgė į dangų ir palaimino, laužė duoną ir dalino Savo mokiniams, kad duotų miniai.

¹⁷ Visi valgė iki soties, ir dar buvo surinkta dvylika pintinių trupinių!

Petras išpažįsta Kristų

¹⁸ Vieną dieną, kai Jėzus buvo vienas ir meldėsi netoli nuo Savo mokinių, Jis priėjo prie jų ir paklausė: „Kas Aš esu žmonių akyse?“

¹⁹ Jie sakė Jam: „Jonas Krikštytojas, o galbūt Elijas ar vienas iš senųjų pranašų, prisikėlęs iš numirusių.“

²⁰ Tada Jis paklausė: „O ką jūs apie Mane galvojate?“ Petras atsakė: „Tu Mesijas – Dievo Kristus!“

²¹ Jis liepė niekam apie tai nesakyti.

²² „Aš, Mesijas, turiu daug kentėti, – sakė Jis, – būti atmetas žydų vadovų – vyresniųjų, vyriausiųjų kunigų ir įstatymo žinovų, nužudytas, o po trijų dienų Aš prisikelsiu.“

²³ Tada Jis visiems pasakė: „Kiekvienas, kuris nori Manimi sekti, turi atsisakyti savo troškimų ir patogumų, nešti savo kryžių kiekvieną dieną ir būti su Manimi.

²⁴ Kas netenka gyvybės dėl Manęs, išgelbsti ją, bet kas nori išsaugoti gyvybę, praranda ją.

²⁵ Nes kokia nauda būtų žmogui, jei jis laimėtų visą pasaulį, o pradžudytų save?

²⁶ Kai ateis Mano šlovės valanda, Mano Tėvo ir visų šventųjų angelų šlovės valanda, tada gėdysiuosi tų, kurie gėdijosi Manęs ir Mano žodžių.

²⁷ Bet tai paprasta tiesa – kai kurie iš jų, kurie čia stovi, nemirs, kol išvys Dievo karalystę.“

Atsimainymas

²⁸ Praėjus aštuonioms dienoms, Jis nusivedė Petrą, Jokūbą ir Joną į kalną melstis.

²⁹ Besimeldžiant Jo veidas nušvito, o apdaras tapo akinančiai baltas ir švytėjo.

³⁰ Tuomet pasirodė du vyrai – Mozė ir Elijas.

³¹ Jie atrodė didingai ir kalbėjo apie Jėzaus mirtį Jeruzalėje, kurią Jis turės priimti pagal Dievo sumanymą.

³² Petrą ir jo draugus apėmė miegas ir jie užsnūdo. Nubudę jie pamatė Jėzų didingoje šviesoje, o su Juo stovinčius du vyrus.

³³ Mozėi ir Elijui besirengiant iškeliauti, Petras sutrikęs ir nežinodamas ką sakęs, tarė: „Mokytojau, mums čia gera būti. Mes pastatysime šioje vietoje tris palapines: vieną Tau, vieną Mozei ir vieną Elijui.“

³⁴ Bet jam bekalbant užėjo debesys, ir juos apėmė baimė,

³⁵ o balsas iš debesies pasakė: „Tai Mano mylimasis Sūnus, Mano išrinktasis, klausykite Jo.“

³⁶ Balsui nutilus, Jėzus vėl buvo vienas su Savo mokiniais. Jie tylėjo ir ilgai nekalbėjo nieko apie tai, ką buvo matę.

Nuomariu sergančio berniuko išgydymas

³⁷ Rytojaus dieną, jiems leidžiantis nuo kalno, Jėzų pasitiko gausi minia,

³⁸ o vienas žmogus sušuko: „Mokytojau, šis berniukas yra mano vienintelis sūnus,

³⁹ o velnias jį laiko pasigavęs. Jis verčia jį rėkti, tampo, kad net putos iš burnos veržiasi. Jis nesiliauja jo kankinęs.

⁴⁰ Aš prašiau Tavo mokinius pagelbėti, bet jie neįstengė!“

⁴¹ „O užsispyrę ir netikintys žmonės, – pasakė Jėzus Savo mokiniams. – Kaip ilgai Man reikės jus kęsti? Atvesk jį čia.“

⁴² Besiartinantį berniuką demonas parbloškė ant žemės ir pradėjo stipriai tąsyti, bet Jėzus liepė demonui išeiti, pagydė berniuką ir atidavė tėvui.

⁴³ Pagarbi baimė apėmė žmones, kai jie pamatė Dievo galios apreiškimą.

Tada, kai visi stebėjosi nuostabiais Jėzaus darbais, Jis tarė Savo mokiniams:

⁴⁴ „Paklausykite ir įsidėmėkite, ką sakau: Aš, Mesijas, būsiu išduotas.“

⁴⁵ Bet mokiniai nesuprato Jo kalbos, nes nuo jų tai buvo paslėpta, o klausti jie nedrįso.

Kas didžiausias?

⁴⁶ Dabar kilo ginčas, kuris iš jų pranašiausias bus artėjančioje karalystėje!

⁴⁷ Bet Jėzus žinojo jų mintis ir, pasikvietęs mažą vaiką prie Savęs,

⁴⁸ jiems pasakė: „Kas rūpinasi tokiu vaikiu, rūpinasi Manimi, o kas rūpinasi Manimi, tas ir Dievu rūpinasi, nes Jis Mane siuntė. Jūsų rūpestis kitais yra jūsų vertės matas.“

⁴⁹ Jo mokins Jonas priėjo prie Jo ir pasakė: „Mokytojau, mes matėme vieną žmogų, Tavo vardu išvarantį demonus. Mes draudėme jam. Pagaliau juk jis ne iš mūsų.“

⁵⁰ Bet Jėzus pasakė: „Jums nereikėjo to daryti. Nes kas nėra prieš jus, tas už jus.“

Samariečių priešiškumas

⁵¹ Artėjant metui grįžti į dangų, Jis ryžtingai pasuko Jeruzalės link.

⁵² Vieną dieną Jis siuntė pasiuntinius užsakyti kambarius viename Samarijos kaime.

⁵³ Bet jie buvo išvaryti. Kaimo žmonės atsisakė bendrauti su jais, nes jie keliavo į Jeruzalę.

⁵⁴ Kai atėjo žinia apie tai, kas atsitiko, Jokūbas ir Jonas pasakė Jėzui: „Mokytojau, ar mums įsakyti, kad kristų ugnis iš dangaus ir sudegintų juos?“

⁵⁵ Bet Jėzus atsigręžęs sudraudė juos,

⁵⁶ ir jie iškeliavo į kitą kaimą.

Reikalavimai sekančiam Jėzui

⁵⁷ Jiems einant keliu, vienas žmogus pasakė Jėzui: „Aš Tave seksiu, kur tik Tu beeitum.“

⁵⁸ Bet Jėzus atsakė: „Atmink, Aš neturiu nė kur galvos priglausti. Lapės turi urvus, paukščiai lizdus, o Aš, Mesijas, neturiu visai namų žemėje.“

⁵⁹ Kitą kartą, kai Jis pakvietė žmogų, kad šis eitų su Juo ir būtų Jo mokins, jis sutiko, bet norėjo palaukti tėvo mirties.

⁶⁰ Jėzus atsakė: „Leisk neturintiems amžino gyvenimo pasirūpinti tokiais dalykais. Tavo pareiga eiti ir skelbti visam pasauliui apie Dievo karalystę.“

⁶¹ Dar vienas sakė: „Taip, Mokytojau. Aš seksiu paskui Tave, bet pirma leisk paprašyti leidimo namie.“

⁶² Bet Jėzus tarė: „Kas leidžiasi atitraukiamas nuo darbo, kurį jam skirsiu, netinkamas Dievo karalystei.“

10

Jėzus išsiunčia septyniasdešimt du

¹ Tuo metu Viešpats pasirinko kitus septyniasdešimt du mokinius ir pasiuntė juos po du pirma Savęs į visus miestus ir kaimus, kuriuos Jis vėliau ketino aplankyti.

² Jis davė jiems nurodymus: „Melskite pjūties Viešpatį, kad atsiųstų daugiau darbininkų jums padėti, nes pjūtis didelė, o darbininkų mažai.“

³ Dabar eikite ir atmintekite, kad jūs būsite kaip avinėliai tarp vilkų.

⁴ Nesiimkite su savimi pinigų, nei elgetos maišelio, nei atsarginių porų batų. O kelyje negaiškite laiko.

⁵ Kai tik į kuriuos namus įeisite, laiminkite juos.

⁶ Jei tik jūs bus verti palaimos, jūsų palaima pasiliks, jei ne – jūsų palaiminimas sugrįš jums.

⁷ Kai ateisite į kaimą, nesikelkite iš namų į namus, bet pasilikite vienoje vietoje. Be abejonės, valgykite ir gerkite, kas jums padėta. Nedvejodami priimkite svetingumą, nes darbininkas vertas savo užmokesčio!

⁸⁻⁹ Jeigu miestas priims jus, laikykitės šių dviejų taisyklių: valgykite, kas jums padėta, gydykite ligonius. Tai darydami sakykite: „Dievo karalystė dabar yra labai arti jūsų.“

¹⁰ Jei miestas jūsų nepriims, eikite į gatves ir sakykite:

¹¹ „Mes nusivalome net jūsų miesto dulkes nuo kojų, viešai skelbdami pradžią. Niekada neužmirškite, kaip arti Dievo karalystės jūs buvote!“

¹² Net Sodamai paskutiniojo teismo dieną bus lengviau nei tokiam miestui.

¹³ Kokie baisumai laukia jūsų, Chorazino ir Betsaidos miestai! Jei Tyre ar Sidone būčiau padaręs stebuklus, kuriuos parodžiau jums, jų žmonės seniai būtų apsilikę ašutines ir barstę savo galvas pelenais sielodamiesi bei atgaillaudami.

¹⁴ Taip, Tyras ir Sidonas teismo dieną užsitrauks mažesnę bausmę už jus.

¹⁵ O jūs, Kafarnaumo žmonės, ką Man apie jus pasakyti? Negi jūs būsite išaukštinti iki dangaus? Ne, jūs būsite nutrenkti į pragarą.“

¹⁶ Tada Jis pasakė Savo mokiniams: „Tie, kurie jus priima – Mane priima. Kurie jus atmeta – Mane atmeta. O tie, kurie Mane atmeta, atmeta Dievą, kuris Mane siuntė.“

¹⁷ Sugrįžę tie septyniasdešimt du Jam linksmi pareiškė: „Net demonai mūsų klauso, kai mes ištariame Tavo vardą.“

¹⁸ „Taip, – atsakė Jis jiems. – Aš mačiau šėtoną, krintantį iš dangaus kaip žaibą!

¹⁹ O jums Aš suteikiau galią įveikti visą blogio galybę, vaikščioti tarp gyvačių bei skorpionų ir juos mindžioti. Niekas jums nepakenks.

²⁰ Tačiau svarbu ne tai, kad piktosios dvasios jums pavaldžios, bet kad jūsų vardai, kaip dangaus piliečių, užrašyti danguje.“

²¹ Tada Jėzų užvaldė Šventosios Dvasios džiaugsmas ir Jis tarė: „Aš šlovinu Tave, Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie, kad paslėpei tuos dalykus nuo išmintingųjų ir pasaulio protingųjų ir apreiškei tiems, kurie patiklūs kaip maži vaikai.“

²² Taip, Tėve, ačiū Tau, nes Tu taip norėjai. Viskas Man yra Mano Tėvo atiduota. Niekas iš tiesų nežino, kas yra Sūnus, tik Tėvas, nei kas yra Tėvas, tik Sūnus ir tie, kuriuos Sūnus pasirinko Jį apreiškinti.“

²³ Tada, atsigręžęs į dvylika apaštalų, Jis ramiai pasakė: „Palaiminti jūs esate, kad teko jums tai pamatyti.“

²⁴ Daug pranašų ir karalių seniai laukė tų dienų, kad pamatytų ir išgirstų tai, ką jūs matėte ir išgirdote!“

Palyginimas apie gailęstingąjį samarietį

²⁵ Vieną dieną pas Jėzų atėjo Mozės įstatymo žinovas ir, norėdamas patikrinti jį, paklausė: „Mokytojai, ką turi daryti žmogus, kad amžinai gyventų danguje?“

²⁶ Jėzus atsakė: „O ką apie tai sako Mozės įstatymas?“

²⁷ „Jis teigia, – atsakė, – kad turite mylėti Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela, visomis jėgomis, visu protu, o savo artimą kaip save patį.“

²⁸ „Teisingai! – Jėzus jam pasakė. – Taip daryk ir gyvensi.“

²⁹ Žmogus norėjo pateisinti savo nemeilę kai kuriems žmonėms, todėl paklausė: „Kas yra mano artimas?“

³⁰ Jėzus atsakė palyginimu: „Vienas žydasėjo iš Jeruzalės į Jerichą ir buvo užpultas plėšikų. Jie išrėgė jį, atėmė pinigus, primušė ir paliko pusgyvį šalia kelio.“

³¹ Atsitiktinai pro šalįėjo vienas žydų kunigas ir, pamatęs ten gulintį žmogų, perėjo į kitą kelio pusę ir praėjo pro jį.

³² Žydų šventyklos tarnautojasėjo pro šalį, pažiūrėjo į gulintį žmogų ir nuėjo toliau.

³³ Bet niekinamas samarietis keliavo pro šalį ir pamatė gulintį žmogų. Jis pajuto didelį gailęstį.

³⁴ Atsiklaupęs šalia, jis patepė jo žaizdas vaistais ir aprišo. Paskui, užsodinęs žmogų ant savo asilo,ėjo šalia jo, kol priėjo užėigą, kur slaugė jį per naktį.

³⁵ Kitą dieną jis padavė užėigos šeimininkui du denarus ir paprašė jo pasirūpinti tuo žmogumi. „Jei ką viršaus išleisi, – pasakė jis, – aš sumokėsiu skirtumą kitą kartą, kai būsiu čia!“

³⁶ „Kuris iš šių trijų, tavo manymu, yra artimas plėšikų aukai?“

³⁷ Žmogus atsakė: „Tas, kuris parodė jam gailęstingumą.“ Tada Jėzus pasakė: „Tai keliauk ir tu šitaip daryk.“

Mortos ir Marijos namuose

³⁸ Jėzus ir Jo mokiniai, keliaudami į Jeruzalę, priėjo kaimą, kur moteris, vardu Morta, pakvietė juos į savo namus.

³⁹ Jos sesuo Marija sėdėjo ant grindų ir klausėsi Jėzaus žodžių.

⁴⁰ Bet Morta buvo nepatenkinta ir susirūpinusi pietumis, kuriuos ruošė. Ji priėjo prie Jėzaus ir paklausė: „Mokytojai, ar Tau neatrodo, kad mano sesuo neteisi čia sėdėdama, kai aš viena dirbu visus darbus? Liepk jai ateiti man padėti.“

⁴¹ Bet Viešpats jai pasakė: „Brangioji Morta, tu nusiminusi dėl daugelio menkniekių.“

⁴² Tėra tik vienas dalykas, dėl kurio verta rūpintis. Marija jį atrado – Aš iš jos to neatimsiu!“

11

Jėzus moko melstis

¹ Kartą, Jėzui baigiant melstis, vienas iš mokinių priėjo ir pasakė: „Viešpatie, pamokyk mus melstis, kaip ir Jonas mokė savo mokinius.“

² Štai malda, kurios Jis išmokė:

„Tėve, tegul Tavo vardas būna pagarbintas, nes yra šventas; te greičiau ateina Tavo karalystė.

³ Pamaitink mus kiekvieną dieną.

⁴ Atleisk mums mūsų kaltes, nes ir mes atleidžiame tiems, kurie mums nusidėjo. Ir neleisk, kad mes būtume sugundyti.“

⁵⁻⁶ Paskui, aiškindamas jiems šią maldą, Jis palygino: „Sakykime, jūs nuėjote į draugo namus vidurnaktį, norėdami pasiskolinti tris kepalus duonos. Jūs jam sakote: „Mano draugas ką tik atvyko pas mane iš kelionės, ir aš neturiu ką jam duoti valgyti.“

⁷ Anas iš miegamojo atsilieps: „Neprašyk, kad atsikelčiau. Durys nakčiai užrakintos ir mes visi miegame. Ši kartą aš negaliu tau padėti.“

⁸ Bet Aš jums sakau – jeigu jis to nepadarys iš bičiulystės, o jūs nenustosite beldę, tai jis atsikels ir duos visa, ko jūs paprašysite – dėl jūsų įkyrumo.

⁹ Taip ir su malda. Nepaliaudami prašykite, tai nuolat gausite, atkakliai ieškokite – ir visada rasite, belskite, ir durys bus atidarytos.

¹⁰ Kiekvienas, kas prašo – gauna, kas ieško – randa, ir durys atidaromos kiekvienam, kas beldžia.

¹¹ Jei esate tėvai, o jūsų sūnus prašo duonos, negi duosite akmenį? Jeigu jis prašo žuvies, nejam paduosite gyvatę?

¹² Jeigu jis prašo kiaušinio, argi duosite skorpioną? Žinoma, ne!

¹³ Tad jei nusidėjėliai, kaip jūs, duoda savo vaikams ko jiems reikia, negi nesuprantate, kad jūsų dangiškasis Tėvas duos bent jau tiek pat ir atsiųs Šventąją Dvasią tiems, kurie Jos prašo?“

Jėzus ir Belzebubas

¹⁴ Kartą Jėzus išvarė velnią iš nebylio, ir žmogus vėl prakalbo. Minia buvo sujaudinta ir nustebinta,

¹⁵ bet kai kurie sakė: „Nenuostabu, kad Jis išvaro piktąsias dvasias. Jam galia suteikia šėtonas, piktųjų dvasių karalius!“

¹⁶ Kiti prašė ženklų iš dangaus, įrodančio, kad Jis yra Mesijas.

¹⁷ Jis žinojo kiekvieno jų mintis, todėl pasakė: „Kiekviena karalystė, vidaus kovų draskoma, pasmerkta pražūčiai. Taip pat ir namai, kuriuose tvyro kivirčiai bei priešiškumas.

¹⁸ Tokiu būdu, jei tai, ką jūs sakote, yra tiesa, vadinasi šėtonas kovoja pats prieš save, įgaliodamas Mane išvaryti velnius; kaip gali jo karalystė išlikti?

¹⁹ Jeigu Aš šėtono įgaliotas, tai ką galite pasakyti apie savo pasekėjus? Nes jie išvaro demonus! Ar manote, jog tai rodo, kad jie šėtono apsėsti? Paklauskite jų, ar esate teisūs?

²⁰ Kadangi Aš išvarau demonus Dievo suteikta galia, tai reiškia, kad atėjo Dievo karalystė.

²¹ Šėtono rūmai saugūs tol, kol juos sergsti stiprus ir ginkluotas šeimininkas,

²² kol kas nors stipresnis bei geriau ginkluotas neužpuola jo, nenugali, neatima ginklų ir neišdalija šėtono turtų.

²³ Visi, kurie nėra su Manimi, eina prieš Mane, ir jeigu Man nepadeda, kenkia Mano tikslui.

²⁴ Kai velnias yra išvaromas iš žmogaus, jis nueina į tyrus, ieškodamas poilsio, bet jo neradęs, jis sugrįžta į žmogų, iš kurio išėjo, ir

²⁵ pamato, kad buvę namai iššluoti ir sutvarkyti.

²⁶ Tada jis eina ir pasiima kartu kitas septynias dvasias, dar piktesnes už save, ir jos visos apsėda žmogų. Tokiu būdu vargšui žmogui darosi septynis kartus blogiau negu buvo iki tol.“

²⁷ Jam bekalbant, viena moteris iš minios garsiai sušuko: „Tepalaimina Dievas Tavo motiną, iščias, iš kurių Tu išėjai, ir krūtis, kurios Tave maitino.“

²⁸ Jis atsakė: „Taip, bet dar labiau palaiminti tie, kurie girdi Dievo Žodį ir pagal jį gyvena.“

Jonos ženklas

²⁹⁻³⁰ Miniai veržiantis artyn, Jis pasakė pamokslą: „Blogi laikai, ir žmonės blogi. Jie reikalauja ženklo iš dangaus, įrodančio, kad Aš – Mesijas, bet vienintelis įrodymas, kurį Aš duosiu, bus Jonos ženklas, ištikinęs nineviečius, kad jį siuntė Dievas. Mano panašus ženklas įrodys, kad Dievas Mane siuntė pas šituos žmones.

³¹ Paskutiniojo teismo dieną Sabos karalienė prisikels ir pirštu parodys į šią kartą ją smerkdama, nes patinuėjo ilgą ir sunkų kelią, norėdama paklausti Saliamono išminties, o čia štai Asmuo didesnis už Saliamoną, bet mažai kas kreipia į tai dėmesį.

³² Nineviečiai taip pat prisikels ir pasmerks šią tautą, nes jie atgailavo, Jonai sakant pamokslus, o čia yra kažkas didesnis negu Jona, bet ši tauta nenori klausytis.“

Kūno žiburytis

³³ „Niekas nedega žiburio, kad po to jį paslėptų! Jį deda į žibintą, kad šviestų visiems, kas tik įeis į kambarį.

³⁴ Jūsų akys atspindi jūsų vidinę būklę. Tyra akis įleidžia saulės šviesą į jūsų sielą. Jei ji ydinga, uždengia šviesą ir panardina jus tamsoje.

³⁵ Todėl žiūrėkite, kad saulės šviesa nebūtų užtemdyta.

³⁶ Jei tu būsi pilnas vidinės šviesos, be jokių tamsos kampelių, tai švytės ir tavo veidas, lyg apšviestas išorinės šviesos.“

Šeši vargai

³⁷⁻³⁸ Jam tebekalbant, vienas fariziejus pasikvietė Jį į namus pietų. Atvykęs Jėzus atsisėdo valgyti neatlikęs rankų mazgojimo ceremonijos, kaip reikalavo žydų paprotys. Tai labai nustebino šeimininką.

³⁹ Tada Jėzus jam pasakė: „Jūs, fariziejai, nusiplaunat išorę, bet viduje tebesate nešvarūs, gobšūs ir pikti.

⁴⁰ Neišmanėliai! Argi Dievas, sukurdamas išorę, nesukūrė vidaus?

⁴¹ Dosnumas geriausiai paliudija tyrumą.

⁴² Bet vargas jums, fariziejai! Jūs imate dešimtinę už smulkmenas, bet visai pamirštate Dievo meilę ir teisingumą. Taip, reikia dešimtines rinkti, bet svarbiausių dalykų neapleidžiant!

⁴³ Vargas jums, fariziejai! Kaip jūs mėgstate pirmąsias kėdes sinagogose ir garbingus sveikinimus turgavietėse!

⁴⁴ Taip, jūsų laukia baisus teismas. Nes jūs panašūs į užmirštus kapus laukuose. Žmonės praeina pro juos, nežinodami, kad jus mindžioja.“

⁴⁵ „Pone, – pasakė vienas ten stovėjęs religijos įstatymo žinovas. – Jūs savo žodžiais įžeidėte ir mano profesiją.“

⁴⁶ „Taip, – atsakė Jėzus. – Tokie pat baisumai laukia ir jūsų. Jūs žlugdote žmones, keldami neįvykdomus religinius reikalavimus, kurių patys niekada nemanote laikytis.

⁴⁷ Vargas jums! Nes jūs lygiai tokie patys kaip ir jūsų protėviai, kurie kadaise nužudė pranašus.

⁴⁸ Žmogžudžiai! Jūs sutinkate su savo protėviais, manydami, kad jie viską darė gerai – jūs ir patys taip būtumėte pasielę.

⁴⁹ Štai ką Dievas apie jus sako: „Aš siųsiu pas jus pranašus ir apaštalus, o jūs vienus jų nužudysite, kitus persekiosite.

⁵⁰ Ir jūsų kartos atsakys už Dievo tarnų žudymą nuo pat pasaulio sutvėrimo

– ⁵¹ pradedant Abelio nužudymu ir baigiant Zacharijo mirtimi tarp altoriaus ir šventyklos.“ Taip, toks bus kaltinimas jums.

⁵² Vargas jums, religijos žinovai! Nes jūs slepiate tiesą nuo žmonių. Jūs patys jos nepriimate ir kitiems kliudote rasti progą įtikėti.“

⁵³⁻⁵⁴ Fariziejai ir Rašto aiškintojai be galo įniršo ir nuo to laiko pradėjo Jį smarkiai pulti kamantinėdami, užduodami daugybę klausimų, tykodami Jį sugauti ką nors sakant, už ką galėtų suimti.

12

Įspėjimai ir padrąsinimai

¹ Vienu metu susirinko tūkstančių tūkstančiai žmonių. Vieni kitus stumdė ir trypė. Jis pasisuko į Savo mokinius ir įspėjo juos: „Labiausiai saugokitės fariziejų ir jų veidmainystės.

² Tokia veidmainystė amžinai negali būti paslėpta.

³ Visa, ką jie sakė tamsoje, bus girdėti šviesoje, o visa, ką jie viduje šnibždėjo, bus skelbiama nuo stogų, kad visi išgirstų!

⁴ Brangieji draugai, nebijokite tų, kurie nori jus nužudyti. Jie gali užmušti tik kūną, nes neturi galios jūsų sielai.

⁵ Bet Aš pasakysiu, ko jums bijoti – bijokite Dievo, kuris turi galią nužudęs įmesti į pragarą.

⁶ Ko verti penki žvirbliai? Dviejų skatikų. Ne daugiau kaip dviejų. Tačiau Dievas neužmiršo nė vieno iš jų.

⁷ Jis žino net kiek plaukų ant jūsų galvos. Niekada nebijokite – jūs daug vertesni už visą žvirblių pulką.

⁸ Užtikrinu jus: Aš, Mesijas, viešai pagerbsiu jus Dievo angelų akivaizdoje, jei jūs viešai išpažinsite Mane žemėje žmonių akivaizdoje.

⁹ Bet Aš išsiginsiu angelų akivaizdoje tų, kurie Manęs išsigina žmonių akivaizdoje.

¹⁰ Bet tiems, kurie kalba prieš Mane, gali būti atleista, tačiau kas kalba prieš Šventąją Dvasią, tam niekada nebus atleista.

¹¹ Kada jūs būsite atvesti į teismą ir atsidursite prieš žydų sinagogos viršininkus bei vyresniuosius, nesirūpinkite, kaip ginsitės kalbėdami,

¹² nes Šventoji Dvasia parinks jums tinkamus žodžius, kai jūs jau ten stovėsite.“

Palyginimas apie turtingą kvailį

¹³ Tada kažkas iš minios tarė: „Pone, liepk mano broliui, kad pasidalintų su manimi tėvo palikimą.“

¹⁴ Bet Jėzus atsakė: „Žmogau, kas gi padarė Mane teisėju, kad spręščiau tokius dalykus?

¹⁵ Saugokitės! Netrokškite to, kas ne jūsų. Nes gyvybė ir tikras gyvenimas nepriklauso nuo jūsų turtingumo.“

¹⁶ Tada Jis papasakojo tokią istoriją: „Turtingo žmogaus laukai gerai užderėjo.

¹⁷ Iš tiesų jo klojimai buvo perpildyti – jis negalėjo visko sutalpinti. Jis apsvarstė tą dalyką

¹⁸ ir galop sušuko: dabar žinau – nugriausiu savo klojimus ir pastatysiu didesnius! Tada vietos užteks.

¹⁹ Tuomet aš ilsėsiuosi ir sakysiu sau: „Drauguži, tu pakankamai susikrovei ateičiai. Dabar gyvenk ramiai! Tesups tave vynas, moterys ir dainos!“

²⁰ Bet Dievas jam pasakė: „Kvaily! Šią naktį tu mirsi. Kam tada visa tai atiteks?“

²¹ Taip, kiekvienas žmogus yra kvailys, kuris stengiasi įsigyti turtų žemėje, bet ne danguje.“

Nesirūpinkite

²² Tada, pasisukęs į mokinius, Jis pasakė: „Nesirūpinkite tuo, ar jūs turite pakankamai maisto, drabužių,

²³ nes gyvenimas susideda iš daug svarbesnių dalykų nei maistas ar drabužiai.

²⁴ Pažiūrėkite į varnus – jie nesėja ir nepjauna, neturi nė sandėlių laikyti maistui, bet jie gerai gyvena, nes Dievas juos maitina. O jūs esate nepalyginamai vertingesni už bet kokius paukščius!

²⁵ Ir be to, kokia nauda iš rūpesčių? Ar pridės rūpesčiai bent dieną prie tavo gyvenimo? Žinoma, ne!

²⁶ Tad jei sielojantis neišsprendžiamos net tokios smulkmenos, tai kam tada rūpintis dėl didesnių dalykų?

²⁷ Pažiūrėkite į lelijas! Jos neverpia ir neaudžia, tačiau net Saliamonas pačioje savo didybėje nebuvo išsipošęs taip, kaip jos.

²⁸ Jeigu Dievas aprengia gėles, šiandien žaliuojančias, o ryt nuvystančias, negi jūs, abejojantieji, nemanote, kad ir jums Dievas duos rūbus?

²⁹ Nesirūpinkite maistu – ką valgysite ir ką gersite, nesirūpinkite, nes Dievas jus viskuo aprūpins.

³⁰ Visa žmonija plūša dėl kasdienės duonos, bet jūsų Dangiškasis Tėvas žino, ko jums reikia.

³¹ Jis visuomet duos visa, ko jums reikia kasdien, jeigu rūpestis dėl Dievo karalystės bus jūsų pagrindinis rūpestis.

³² Todėl nebijok, mažoji kaimene, jūsų Tėvui didelis džiaugsmas duoti jums karalystę.

³³ Parduokite, ką turite, ir atiduokite tiems, kuriems reikia. Tai pastorins jūsų pinigines danguje. O dangiškose piniginėse nėra nei plyšimų, nei skylių. Tenai jūsų turtai niekada nežus. Joks vagis negali jų pavogti, nė kandys suėsti.

³⁴ Kur jūsų turtai, ten jūsų širdys ir mintys.“

Budrumas

³⁵ „Būkite pasirengę – pasipuošę ir laukiantys,

³⁶ nes jūsų Viešpats sugrįš iš vestuvių puotos. Tada jūs būsite pasirengę atidaryti duris ir įleisti Jį, kada Jis sugrįš ir pasibels.

³⁷ Didelis džiaugsmas laukia tų, kurie pasirengę ir laukia Jo sugrįžimo. Jis pats susodins juos ir susėdusius pavalgydins.

³⁸ Jis gali sugrįžti vakare devintą valandą ar net vidurnaktį. Ir kada Jis besugrįžtų, tarnai visada pasiruošę džiaugtis Jo sulaukę.

³⁹ Visi būtų pasirengę, jei žinotų tiksliai Jo grįžimo valandą, taip pat lyg būtų pasiruošę sugauti vagį, jeigu žinotų, kada jis ateis.

⁴⁰ Taigi būkite visada pasirengę. Nes Aš, Mesijas, ateisiu, kada jūs mažiausiai tikėsitės.“

⁴¹ Petras paklausė: „Viešpatie, ar Tu čia mums kalbi, ar visiems?“

⁴²⁻⁴⁴ Ir Viešpats atsakė: „Aš kalbu bet kuriam ištikimam, jautriam žmogui, kurį šeimininkas įpareigoja pamaitinti kitus tarnus. Jei jo šeimininkas sugrįš ir ras, kad tarnas gerai atliko jam duotą darbą, šeimininkas paskirs jam atlyginimą – atiduos valdyti visa, ką jis turi.

⁴⁵ Bet jei žmogus pradės galvoti: „Mano šeimininkas ilgai negrįš“, ir pradės plakti vyrus bei moteris, kuriuos turėtų apginti, leis laiką pokyliuose girtuokliaudamas, –

⁴⁶ jo šeimininkas grįš nepastebėtas, tai jis neteks savo pareigų ir bus jam skirta vieta nesąžiningųjų tarpe.

⁴⁷ Jis bus žiauriai nubaustas dėl to, kad žinodamas savo pareigą, atsisakė ją vykdyti.

⁴⁸ Bet kiekvienas, kuris nežino, kad daro bloga, bus lengvai nubaustas. Daug yra reikalaujama iš tų, kuriems daug duodama, nes jų atsakomybė yra didesnė.“

Ne santarvė, bet susiskaldymas

⁴⁹ „Aš atėjau atnešti ugnį į žemę ir įvykdyti Savo misiją.

⁵⁰ Manęs laukia siaubingas krikštas, ir Aš nerimstu, kol tai išsipildys!

⁵¹ Negi manote, kad Aš atėjau atnešti į žemę taiką? Ne! Greičiausiai nesantaiką ir susiskaldymą!

⁵² Nuo šiol šeimos bus išskirtos, trys už Mane, du prieš Mane – o galbūt atvirkščiai.

⁵³ Tėvas spres vienai apie Mane, jo sūnus – kitaip, motina ir duktė nesutars, garbingi uošvienės sprendimai bus marčios atmesti.“

Laiko ženklų skaitymas

⁵⁴ Tada Jis pasisuko į minią ir pasakė: „Kai vakaruose pamatote besiformuojančius debesis, jūs sakote: „Ateina liūtis.“ Ir jūs teisūs.

⁵⁵ Kai pučia pietų vėjas, jūs sakote: „Šiandien bus karšta diena.“ Taip ir yra.

⁵⁶ Vaidmainiai! Jūs pakankamai gerai suprantate, kas yra danguje, bet nenorite aplink save pastebėti pranašingus ženklus, rodančius artėjančiąją krizę.

⁵⁷ Kodėl jūs patys atsisakote pamatyti teisybę?

⁵⁸ Jeigu pakeliui į teismą sutiksime savo kaltintoją, pamėginkite išsiaiškinti reikalą be teisėjo, nes jis gali įmesti jus į kalėjimą ir,

⁵⁹ jeigu taip atsitiks, jūs nebūsite laisvas, kol iki galo nebus atlikta bausmė.“

13

Atgaila arba pražūtis

¹ Tuo laiku Jam buvo pranešta, kad Pilotas nužudė keletą žydų iš Galilėjos, kai jie aukojo Jeruzalės šventykloje.

² „Ar jūs manote, kad jie buvo didesni nusidėjėliai už bet kuriuos kitus žmones iš Galilėjos?

³ Visai ne. Ar nesuprantate, kad ir jūs žūsitate, jei eisite blogais keliais ir neatsisakysite paikų įpročių ir neatsisuksite į Dievą?

⁴ O kaipgi tie aštuoniolika vyrų, kurie žuvo Siloamo bokštui užgriuvus ant jų? Ar jie buvo patys didžiausi nusidėjėliai Jeruzalėje?

⁵ Visai ne. Ir jūs taip pat žūsitate, jei neatgailausite.“

⁶ Tada Jis papasakojo tokią istoriją: „Žmogus sode pasodino figos medį ir eidavo žiūrėti, ar neužaugo ant jo koks vaisius, bet vis grįždavo nusivylęs.

⁷ Pagaliau jis liepė sodininkui medį nukirsti: „Aš laukiau tris metus, bet jis nedavė nė vieno figos vaisiaus! – pasakė jis. – Kam su juo dar vargti? Jis užima vietą, kurią mes galime kitiems tikslams panaudoti!“

⁸ „Duokim medžiui dar vieną progą, – pasakė sodininkas. – Palikite jį dar kitiems metams, aš ypatingai jį globosiu ir gausiai tręšiu.

⁹ Jei kitais metais figa duos vaisių – puiku, jei ne, aš ją nupjausiu!“

Jėzus vėl gydo šabo dieną

¹⁰ Vieną šeštadienį mokydamas sinagogoje,

¹¹ Jis pastebėjo ligos išvargintą moterį, kuri aštuoniolika metų buvo susitraukusi ir negalėjo išsitiesti.

¹² Pasišaukęs ją, Jėzus pasakė: „Moterie, tu esi pagydyta nuo ligos!“

¹³ Jis palietė ją, ir ji tuojau pat išsitiesino. Kaip ji šlovino Dievą ir dėkojo Jam!

¹⁴ Bet vietos žydų vadovas, sinagogos vyresnysis, supyko todėl, kad Jėzus ją gydė šeštadienį. „Savaitė turi šešias darbo dienas! – rėkė jis miniai. – Tomis dienomis tegu ateina gydytis, bet tik ne šeštadienį!“

¹⁵ Viešpats atsakė: „Tu veidmainy! Ar tu šeštadienį nedirbi! Ar neatrishi tvartuose gyvulių nuo ēdzių, ar nenuvedi jų vandens atsigerti šeštadienį?

¹⁶ Ar Aš negerai darau vien dėl to, kad šiandien šeštadienis, juk Aš išgelbsčiu šią žydų moterį iš velnio vergijos, kurioje jis laikė ją aštuoniolika metų?“

¹⁷ Jo priešai susigėdo. Ir visi žmonės džiaugėsi nuostabiais dalykais, kuriuos Jis padarė.

Palyginimas apie garstyčios grūdą ir mieles

¹⁸ Dabar Jis pradėjo jiems aiškinti apie Dievo karalystę: „Kokia yra Dievo karalystė? – Jis paklausė. – Ką Aš apie ją galiu pasakyti?

¹⁹ Ji panaši į mažą garstyčios grūdą, pasodintą sode; jis greitai išauga į aukštą krūmą ir paukščiai gyvena jo šakose.

²⁰⁻²¹ Ji panaši į mieles, įminkytas tešlon, kurios kyla nematomai, kol visa tešla iškyla ir palengvėja.“

Siauros durys

²² Jis keliavo į Jeruzalę, pakeliui sakydamas pamokslus miestuose bei kaimuose.

²³ Kažkas Jį paklausė: „Ar tik keletas išsigelbės?“ Ir Jis atsakė:

²⁴⁻²⁵ „Durys į dangų siauros. Stenkitės įeiti, nes po to, kai šeimos galva užrakinis duris, bus per vėlu. Jei tada stovėsite lauke ir belsitės maldaudami: „Viešpatie, atverk mums duris“, Jis atsakys: „Aš jūsų nepažįstu.“

²⁶ „Bet mes valgėme su Tavimi ir Tu mokei gatvėse“, – jūs pasakysite.

²⁷ O Jis atsakys: „Sakau jums, Aš jūsų nepažįstu. Jūs negalite čia įeiti dėl savo kaltės. Eikite lauk!“

²⁸ Ten bus didelis verksmas ir dantų griežimas, kai jūs būsite lauke ir matysite Abraomą, Izaoką, Jokubą ir visus pranašus Dievo karalystėje,

²⁹ nes žmonės ateis ten iš viso pasaulio.

³⁰ Tai įsidėmėkite: kurie dabar niekinami, tada bus labai vertinami, ir daug tų, kurie dabar šlovinami, tada bus mažiausiai pagerbti.“

Jėzus liūdi dėl Jeruzalės

³¹ Po kelių minučių keli fariziejai Jam pasakė: „Eik iš čia, jei nori likti gyvas, nes karalius Erodas Tave seka.“

³² Jėzus atsakė: „Eik ir pasakyk tam lapei, kad Aš ir toliau išvarinėsiu demonus ir darysiu stebuklus, gydydamas

³³ šiandien, rytoj ir poryt. Juk Dievo pranašas turi mirti tik Jeruzalėje.

³⁴ O Jeruzale, Jeruzale! Mieste, žudantis pranašus! Mieste, akmenimis užmušęs tuos, kurie siųsti tau padėti. Kaip dažnai Aš norėjau surinkti tavo vaikus į krūvą, kaip višta savo viščiukus po sparnais, bet tu neleidai.

³⁵ O dabar jūsų namai palikti bei apleisti. Ir jūs Manęs nebepamatysite, kol nepasakysite: „Pasveikintas, kuris ateina Viešpaties vardu.“

14

Jėzus fariziejaus namuose

¹ Vieną šeštadienį, kai Jis buvo žydų tarybos nario namuose, fariziejai stebėjo Jį kaip vanagai, norėdami pamatyti,

² ar Jis išgydys žmogų, sergantį vandenlige.

³ Jėzus paklausė fariziejų ir įstatymo žinovų, stovinčių aplinkui: „Ar įstatymas draudžia gydyti ligonius šeštadienį?“

⁴ Kai jie atsisakė paaiškinti, Jėzus paėmė ligonį už rankos, išgydė jį ir paleido.

⁵ Tada Jis pasisuko į stebėjusius: „Kas iš jūsų šeštadienį nedirba? Jeigu jūsų karvė įkris į duobę, ar nepulsite jos gelbėti?“

⁶ Jie vėl neturėjo ką atsakyti.

⁷ Matydamas, kad pakviestieji pietums stengėsi atsisėsti pačioje garbingiausioje vietoje prie stalo, Jis davė jiems patarimą:

⁸ „Jeigu jus pakvies į vestuvių pokylį, nesėskite pirmoje vietoje, nes jei pasirodys kas nors kitas garbingesnis už jus,

⁹ šeimininkas atves jį prie jūsų ir pasakys: „Tegul šis žmogus sėdasi į jūsų vietą.“ O jūs sutrikęs turėsite sėstis į likusią vietą stalo gale.

¹⁰ Geriau daryti taip – sėstis paskutinėje vietoje, o kai šeimininkas pamatys jus, jis ateis ir pasakys: „Drauge, mes tau turime geresnę vietą nei šita.“ Tai jūs būsite pagerbtas visų svečių akivaizdoje.

¹¹ Nes kiekvienas, kuris pažemins save, bus išaukštintas.“

¹² Tuomet Jis pasisuko į šeimininką: „Kada ruošiate pietus, – pasakė Jis, – nekvieskite draugų, brolių, giminių ir turtingų kaimynų,

¹³ nes jie ir jus pakvies atsilygindami.

¹⁴ Pamaldiesiems prisikeliant Dievas atlygins, kad pakvietėt tuos, kurie negali tuo pačiu atsimokėti.“

Nedėkingi svečiai

¹⁵ Tai girdėdamas žmogus, sėdintis prie stalo su Jėzumi, sušuko: „Kokia palaima patekti į Dievo karalystę!“

¹⁶ Jėzus pasakė palyginimą: „Žmogus surengė didelę puotą ir išsiuntinėjo daug pakvietimų.

¹⁷ Kai viskas buvo paruošta, jis pasiuntė savo tarną pranešti svečiams, jog laikas atvykti.

¹⁸ Jie pradėjo atsiprašinėti. Vienas sakė, kad jis ką tik nusipirko lauką, nori eiti jį apžiūrėti ir prašė, kad ji atleistų nuo pokylio.

¹⁹ Kitas pasakė, kad jis ką tik nusipirko penkis jungus jaučių ir nori juos išmėginti.

²⁰ Dar vienas – ką tik vedęs ir dėl tos priežasties negali ateiti.“

²¹ Tarnas sugrįžo ir viską pranešė savo šeimininkui. Šis supyko ir liepė greitai eiti į gatves, skersgatvius ir sukviesti elgetas, vargetas, luošus ir aklius.

²² Bet ir tuomettada dar liko vietos.

²³ „Na, – tada pasakė šeimininkas, – pereik kaimo takeliais, patvoriais ir atvaryk visus, ką tik surasi, kad namai būtų pilni.

²⁴ Nes nė vienas iš tų, kuriuos anksčiau pakviečiau, neragaus nė trupučio to, ką jiems buvau paruošęs.“

Visko išsižadėjimas

²⁵ Jėzų sekė didelė minia. Jis apsisuko ir kreipėsi į juos:

²⁶ „Kas nori Mane sekti, turi mylėti Mane labiau už savo tėvą, motiną, žmoną, vaikus, brolius, seseris, labiau už savo gyvybę – kitaip jis negali būti Mano mokinys.

²⁷ Ir nė vienas negali būti Mano mokinys, kas neima savo kryžiaus ir neseka Manimi.

²⁸ Bet nepradėkite, kol nežinote tikros kainos. Negi kas pradės statyti namą, nepadaręs sąmatos ir nepatikrinęs, ar turi pakankamai pinigų?

²⁹ Priešingu atveju, jo pinigai gali pasibaigti pastačius tik pamatus, ir kiek visiems būtų juoko!

³⁰ „Pažiūrėkite į šitą jaunuolį, – jie juoktųsi. – Jis pradėjo statyti namus ir pristigo pinigų.“

³¹ Koks karalius eina į karą, pirma neatsisėdęs su savo patarėjais ir neapsvarstęs, ar jo armija iš 10 000 vyrų pakankamai stipri, kad sumuštų 20 000 vyrų.

³² Jeigu sprendimas neigiamas, tada, kol priešo armija dar toli, jis siųs paliaubų komandą, kad aptartų taikos sąlygas.

³³ Taigi, nė vienas negali tapti Mano mokiniu pirma neatsisėdęs ir neperskaičiavęs savo gėrybių, o tada jų dėl Manęs neatsisakęs.

³⁴ Ko verta druska, kai nebetenka sūrumo?

³⁵ Druska be skonio nieko neverta – net kaip trąša. Ji bevėrtė ir tinka tik išmesti. Gerai paklauskite, gal jūs suprasite, ką norėjau pasakyti.“

15

Palyginimas apie paklydusių avių

¹ Nesąžiningi mokesčių rinkėjai ir kiti dideli nusidėjėliai dažnai ateidavo pasiklausti Jėzaus pamokslų,

² bet tai sukėlė žydų religijos vadovų ir žydų įstatymo mokytojų pasipiktinimą, kadangi Jis bendrauja su tokiais menkais žmonėmis – netgi valgo su jais.

³ Todėl Jėzus pavartojo šį palyginimą:

⁴ „Jeigu jūs turėtumėte šimtą avių, o viena iš jų pasimestų ir pasiklystų, argi jūs nepaliktumėte devyniasdešimt devynių kitų ir neimtumėte ieškoti vienos pasiklydusios, kol surastumėte?

⁵ Ir tada jūs su džiaugsmu neštumėte ją namo ant pečių.

⁶ Kai parvyktumėte, jūs sušauktumėte draugus ir kaimynus pasidžiaugti kartu su jumis, nes atsirado prapuolusi avis.

⁷ Taip pat ir dangus bus laimingesnis dėl vieno pasiklydusio nusidėjėlio, kuris grįžta prie Dievo, negu dėl devyniasdešimt devynių kitų, kurie nebuvo paklydę!“

Palyginimas apie pamestą monetą

⁸ Arba štai kitas palyginimas: „Moteris turi dešimt vertingų sidabrinių monetų ir vieną pameta. Argi ji neužsidegs žiburio ir neieškos kiekviename namo kampe, ar neiššluos kiekvieno užkampio ar plyšio, kol ras ją?

⁹ Ar radusi ji nesukvies draugų ir kaimynų pasidžiaugti kartu?

¹⁰ Taip ir Dievo angelų akivaizdoje daug džiaugsmo, kai atgailauja vienas nusidėjėlis.“

Palyginimas apie sūnų palaidūną

¹¹ Kad mintis būtų aiškesnė, Jis papasakojo jiems tokią istoriją: „Žmogus turėjo du sūnus.

¹² Kai jaunesnysis pasakė tėvui: „Dabar noriu pasidalinti tavo turtą (gauti turto dalį), nelaukdamas tavo mirties!“ – jo tėvas sutiko ir padalijo sūnams turtą.

¹³ Po kelių dienų tas jaunesnysis sūnus susidėjo visus savo daiktus ir leidosi kelionėn į tolimą žemę. Ten iššvaistė visus pinigus pokyliams ir prostitutėms.

¹⁴ Tuo metu, kai baigėsi jo pinigai, į aną šalį atėjo badas ir jis pradėjo badauti.

¹⁵ Jis įkalbėjo vietinį ūkininką, kad tas pasamdytų jį šerti kiauliu.

¹⁶ Vaikinas taip išalko, kad net atliekos, kuriomis jis maitino kiaules, jam atrodė geros. Bet niekas nieko jam nedavė.

¹⁷ Kai pagaliau jis atsipeikėjo ir nusiramino, tarė sau: „Namie net samdiniai turi apščiai maisto, o aš čia mirštu iš alkio!

¹⁸ Aš grįšiu namo ir sakysiu: „Tėve, aš nusidėjau dangui ir tau

¹⁹ ir nesu vertas vadintis tavo sūnumi. Prašau, priimk mane kaip samdinį.“

²⁰ Taip jis grįžo namo pas tėvą.

Kai jis dar buvo toli nuo namų, tėvas pamatė jį sugrįžtantį, ir jo širdis prisipildė gailėsčio ir meilės. Nubėgęs apkabino ir išbučiavo jį.

²¹ Jo sūnus jam pasakė: „Tėve, nusidėjau dangui ir tau, nesu vertas vadintis tavo sūnumi.“

²² Bet jo tėvas pasakė tarnams: „Greičiau atneškite puikiausius rūbus ir apvilkite jį. Užmaukite ant piršto brangakmeniais papuoštą žiedą; nepamirškite apavų!

²³ Paskerskite veršiuką, kurį turime tvarte. Mes privalome iškilmingai atšvęsti,

²⁴ nes šis mano sūnus buvo miręs, o dabar grįžo į gyvenimą. Jis buvo pražuvęs ir atsirado!“ Taigi pokylis prasidėjo.

²⁵ Tuo tarpu vyresnysis sūnus dirbo laukuose. Kai jis grįžo namo, išgirdo šokių muziką, sklindančią iš namų,

²⁶ ir paklausė vieną tarną, kas čia vyksta.

²⁷ „Sugrįžo tavo brolis, – jam buvo pasakyta, – ir tavo tėvas papjovė veršiuką, kuri mes nušėrėme, ir suruošė didelį pokylį, kad atšvęstų laimingą sugrįžimą į namus!“

²⁸ Vyresnysis brolis supyko ir nėjo į vidų. Tėvas išėjo laukan ir maldavo jį,

²⁹ bet jis atsakė: „Visus šiuos metus aš tau dirbau ir nė karto neatsisakiau nė vieno darbo, kurį tu man skyrei. Ir per visą tą laiką tu nė karto nedavei man net jaunos ožkos šventei su draugais.

³⁰ Dabar, kai grįžta tas tavo sūnus, ištaškęs tavo pinigus prostitutėms, tu šventi, paskerdęs puikiausią mūsų veršeli!“

³¹ „Brangus sūnau, – pasakė jam tėvas. – Aš ir tu labai artimi, ir visa, ką turiu, yra tavo.

³² Ir gerai darome, kad švenčiame. Nes jis – tavo brolis. Jis buvo miręs ir prisikėlė! Jis buvo prarastas ir atsirado!“

16

Palyginimas apie apsukrųjį prievaizdą

¹ Po to Jėzus mokiniams papasakojo šią istoriją: „Vienas turtingas žmogus turėjo prievaizdą, kuris tvarkė jo reikalus, bet greitai pasklido gandas esą jis labai nesąžiningas.

² Todėl darbdavys pasišaukė jį į vidų ir pasakė: „Ką aš girdžiu apie tave šnekant, kad tu vagi iš manęs? Paruošk ataskaitą, nes būsi atleistas.“

³ Prievaizdas pagalvojo sau: „Ką dabar daryti? Čia netenku darbo, eiti kasti griovių aš neturiu jėgų, be to esu pernelyg išdidus, kad galėčiau prašyti išmaldos.

⁴ Aš žinau, ką daryti. Įgysiu daug draugų, kurie manimi rūpinsis, kai būsiu atleistas.“

⁵⁻⁶ Jis pasikvietė visus, kurie buvo savo darbdaviui skolingi, kad ateitų ir aptartų padėtį. Jis paklausė pirmąjį: „Kiek tu jam skolingas?“ „Mano skola šimtas statinių aliejaus“, – atsakė žmogus. „Taip, štai skolos raštas, kurį tu pasirašei!“ – jam pasakė prievaizdas. – Suplėšyk ir parašyk kitą, parodantį pusę to kiekio!“

⁷ „O kiek tu jam skolingas?“ – paklausė jis kitą žmogų. „Šimtą saikų kviečių“, – atsakė tas. Prievaizdas tarė: „Štai, imk skolos raštą ir pakeisk jį kitu, kuriame parašyta, jog esi skolingas aštuoniasdešimt saikų kviečių!“

⁸ Turtingasis žmogus negalėjo nesižavėti sukčiaus įžvalgumu. Tiesa, kad pasauliečiai yra daug apsukresni už pamaldžiuosius.

⁹ Bet ar Aš liepiu jums siekti draugystės per suktybes? Ar šitaip elgdamiesi įgysite amžinus namus danguje?

¹⁰ Ne! Jei negali sąžiningai atlikti mažų darbų, nebūsi sąžiningas ir didelius dirbdamas.

¹¹ Jei nors truputį sukčiausite, sąžiningai neatliksite ir didesnių pareigų.

¹² Ir jeigu jums negalima patikėti pasaulio turtų, kas patiks jums tikrus dangaus turtus? Jeigu nesąžiningai elgiatės su svetimais pinigais, tai ar galima jums patikėti jūsų pačių pinigais?

¹³ Nei jūs, nei kas kitas negali tarnauti dviem šeimininkams. Jūs neapkęsite vieno ir parodysite ištikimybę kitam, arba atvirksčiai – jūs vieną priimsite su džiaugsmu, o kito neapkęsite. Jūs negalite tarnauti ir Dievui, ir pinigui!“

¹⁴ Fariziejai, kurie buvo godūs, žinoma, šaipėsi iš viso to.

¹⁵ Tada Jis jiems pasakė: „Jūs apsimateį teisiais ir pamaldžiais žmonių akivaizdoje, bet Dievas žino jūsų piktas širdis. Žmonių akyse jūs pagerbti, bet pasmerkti Dievo akyse.“

16 „Iki Jono Krikštytojo mokslo jūs vadovavotės Mozės įstatymais ir pranašų žodžiais, bet Jonas supažindino su gerąja naujiena apie greit ateisiančią Dievo karalystę. Ir dabar daugybė į ją veržiasi.

17 Bet tai nereiškia, kad įstatymas neteko galios bent vienu požiūriu. Jis stiprus ir nepalaužiamas kaip dangus ir žemė.

18 Taigi kiekvienas, kas išsiskiria su žmona ir veda kitą – svetimauja, ir kas veda išsiskyrusią moterį – taip pat.“

Turtuolis ir Lozorius

19 „Gyveno vienas turtingas žmogus, – tėsė Jėzus, – kuris buvo nuostabiai apsirengęs ir kiekvieną dieną kėlė prabangias puotas.

20 O Lozorius, sergantis elgeta, gulėjo prie jo durų, svajodamas apie trupinius nuo turtuolio stalo.

21 Atbėgė šunys laižydavo jo atviras žaizdas.

22 Pagaliau vargšas mirė, ir angelai jį nunešė į Abraomo prieglobstį, ten, kur yra teisiųjų mirusiųjų vieta.

23 Mirė taip pat ir turtuolis, buvo palaidotas, o jo vėlė nukeliavo į pragarą. Čia kentėdamas, jis pamatė tolumoje Lozorių su Abraomu.

24 „Tėve Abraomai, – sušuko jis, – pasigailėk! Atsiųsk čionai Lozorių, kad, suvilgęs vandenyje galą piršto, atvėsintų mano liežuvi, nes aš baisiai kenčiu šiose liepsnose!“

25 Bet Abraomas jam pasakė: „Sūnau, atminti, kad savo gyvenime turėjai ko norėjai, o Lozorius neturėjo nieko. Todėl dabar čia jis paguostas, o tu – kančioje.

26 Be to, mus skiria didelė bedugnė, tad kiekvienas, kuris nori pas tave patekti, yra sustabdomas ant bedugnės krašto, ir nė vienas iš jūsų negali ateiti pas mus.“

27 Tas vėl tarė: „Tai meldžiu tave, tėve, nusiųsk jį bent į mano tėvo namus:

28 aš gi turiu penkis brolius – juos teispėja, kad ir jie nepatektų į šią kančių vietą.“

29 Abraomas atsiliepė: „Jie turi Mozę bei pranašus, tegul jų klausoi!“

30 O anasatsakė: „Ne, tėve Abraomai! Bet jei kas iš mirusiųjų nueitų pas juos, jie atsiverstų“

31 Tačiau Abraomas tarė: „Jeigu jie neklauso Mozės nei pranašų, tai nepatikės, jei kas ir iš mirusiųjų prisikeltų.“

17

Nuodėmė, ištikimybė, pareiga

1 „Visuomet atsiras pagundų nusidėti, – vieną dieną pasakė Jėzus Savo mokiniams. – Bet vargas tam žmogui, kuris gundo.

2-3 Jam būtų geriau, jei ant kaklo būtų užmauta girnapusė ir jis būtų įmestas jūron, negu papiktintų šitų mažų vaikų sielas. Aš jums įspėju! Pabark savo brolių, jei jis nusižengia, o jeigu gailisi – atleisk jam.

4 Net jei jis nusižengia septynis kartus per dieną ir kiekvieną kartą kreipiasi į tave, prašydamas atleidimo, atleisk jam.“

5 Vieną dieną apaštalai pasakė Viešpačiui: „Mums reikia didesnio tikėjimo, pamokyk, kaip jį sustiprinti.“

⁶ „Jeigu jūs tikėjimas būtų kaip garstyčios grūdas, – atsakė Jėzus, – jo užtektų šitam šilkmedžiui išrauti ir įmesti į siautėjančią jūrą. Jūsų paliepimas tuoju duotų rezultatus.

⁷⁻⁹ Kai tarnas grįžta suaręs laukus ir apžiūrėjęs avis, jis iškart nesėda prie stalo ir nevalgo, bet pirma paruošia valgį šeimininkui ir paduoda jam vakarienę, o tik paskui sėdasi pats. Jam net nedėkojama, nes jis paprasčiausiai atlieka pareigą.

¹⁰ Taip pat ir jūs, darote tik tai, kas privaloma!“

Dešimt išgydytų raupsuotųjų

¹¹ Keliadami Jeruzalės link, jie pasiekė ribą tarp Galilėjos ir Samarijos.

¹² Kaimelio pakraštyje atokiai stovėjo dešimt raupsuotųjų ir

¹³ šaukė: „Jėzau, pasigalėk mūsų!“

¹⁴ Jis pažvelgė į juos ir pasakė: „Eikite pas žydų kunigą ir pasirodykite, kad esate sveiki!“ Jiems einant, raupsai pranyko.

¹⁵ Vienas jų sugrįžo pas Jėzų šaukdamas: „Šlovė Viešpačiui, aš išgydytas!“

¹⁶ Žmogus krito veidu ant žemės prieš Jėzų, dėkodamas už tai, kas įvyko. Jis buvo samarietis.

¹⁷ Jėzus paklausė:

¹⁸ „Ar ne dešimt pagydziau? Kur kiti devyni? Ar tik šis svetimtautis sugrįžo pašlovinti Dievą?“

¹⁹ O žmogui Jėzus pasakė: „Stokis ir eik. Tavo tikėjimas išgydė tave.“

Dievo karalystės atėjimas

²⁰ Vieną dieną fariziejai paklausė Jėzų: „Kada ateis Dievo karalystė?“ Jėzus atsakė: „Dievo karalystės jūs nematysite ir

²¹ negalėsite pasakyti: „Ji prasidėjo čia, šioje ar kitoje vietoje“, nes Dievo karalystė yra jumyse.“

²² Vėliau Jis apie tai kalbėjosi su Savo mokiniiais: „Ateis laikas, kai jūs norėsite pabūti su Manimi nors dieną, bet Manęs čia nebus, – tarė Jis.

²³ – Jus pasieks žinios, kad Aš sugrįžau, kad Aš toje ar kitoje vietoje; netikėkite tuo ir neikite Manęs ieškoti,

²⁴ nes, kai Aš grįšiu, jūs tikrai žinosite: tvykstelės žaibas, kuris viską danguje nušvies.

²⁵ Bet pirma visa ši tauta turi Mane atstumti ir Aš turiu daug iškentėti.

²⁶ Kai Aš grįšiu, žmonės bus tokie abejingi Dievui, kaip Nojaus laikais.

²⁷ Jie valgė ir gėrė, vedė ir tekėjo iki tos dienos, kol Nojus sėdo į laivą. Tada kilo tvanas, ir jie visi nuskendo.

²⁸ Pasaulis bus toks, kaip ir Loto dienomis – žmonės rūpinosi savo buitimi. Jie valgė, gėrė, pirkė, pardavinėjo, sodino, statė,

²⁹ kol vieną rytą Lotas išėjo iš Sodomos. Tuomet iš dangaus pasipylė ugnis ir siera ir sunaikino juos visus.

³⁰ Taip, kasdieniai darbai vyraus iki pat Mano sugrįžimo valandos.

³¹ Tie, kurie bus išvykę iš namų, tą dieną tenegrįžta namo susidėti daiktų, o kas laukuose – tenegrįžta į miestą.

³² Prisiminkite, kas atsitiko Loto žmonai.

³³ Kas stengsis išsaugoti savo gyvybę, praras ją, o kas negailės jos, tas bus išgelbėtas.

³⁴ Tą naktį du vyrai miegos viename kambaryje: vienas bus paimtas, o kitas paliktas.

35-36 Dvi moterys bus užsiėmusios namų ruošia. Viena bus paimta, o kita palikta. Taip ir su žmonėmis, dirbančiais kartu laukuose.“

37 „Viešpatie, kur jie bus paimti?“ – klausė mokiniai. Jėzus atsakė: „Kur maita, ten susirenka maitvanagiai!“

18

Palyginimas apie įkyrią našlę

1 Vieną dieną Jėzus mokė, kad reikia nuolatos melstis.

2 „Gyveno mieste teisėjas, – sakė Jis, – didelis bedievis.

3 To miesto našlė dažnai ateidavo prašyti, kad ją apgintų nuo skriaudiko.

4-5 Jis kurį laiką spyrėsi, bet pagaliau nusileido.“ „Nebijau nei Dievo, nei žmonių, – pasakė jis sau, – bet ši moteris labai įkyri. Aš apginsiu jos teises, nes čia vaikščiodama ji mane vargina!“

6 Tada Viešpats pasakė:

7 „Jeigu net blogas teisėjas pavargo, nejaugi Dievas neapgins Savo žmonių, kurie Jo šaukiasi dieną naktį.

8 Taip! Jis jiems greitai atsakys! Tačiau svarbiausia tai: kai grįsiu Aš, Mesijas, kiek rasiu nepraradusių tikėjimo ir besimeldžiančių?“

Palyginimas apie fariziejų ir muitininką

9 Šią istoriją Jis papasakojo keliems žmonėms, kurie gyvens savo dorybe, o kitus niekino:

10 „Du vyrai nuėjo į šventyklą melstis. Vienas buvo išdidus, įsitikinęs savo teisumu fariziejus, o kitas – muitininkas.

11 Išdidusis fariziejus meldėsi: „Ačiū Dievui, aš nesu nusidėjęs kaip kiti, ypač kaip šis muitininkas! Aš nesu sukčius, svetimoteriautojas.

12 Aš pasninkauju du kartus per savaitę. Aš duodu Dievui dešimtinę nuo to, ką pelnu.“

13 O muitininkas stovėjo atokiau ir nedrįso besimelsdamas nė akių pakelti į dangų, tik liūdnamai mušėsi į krūtinę, šaukdamas: „Dieve, pasigailėk manęs, nusidėjęlio.“

14 Aš sakau jums, šitas nusidėjęs, o ne fariziejus grįžo namo išteisintas! Nes išdidieji bus pažeminti, o pažemintieji bus išaukštinti.“

Vaikeliai ir Jėzus

15 Vieną dieną keletas motinų atnešė savo kūdikius, kad Jis juos paliestų ir palaimintų. Bet mokiniai liepė joms pasišalinti.

16-17 Tada Jėzus sukvietė vaikus ir pasakė mokiniams: „Leiskite mažutėliams eiti pas Mane! Niekada nevarykite jų šalin! Nes Dievo karalystė priklauso žmonėms, kurių širdys pasitikinčios kaip šių vaikų. Kas neturi tokio tikėjimo, niekada neįeis pro karalystės vartus!“

Kilmingasis turtuolis

18 Kartą žydų religijos vadovas paklausė Jo: „Gerasis Mokytojaus, ką aš turiu daryti, kad patekčiau į dangų?“

19 „Ar supranti, ką sakai, kai vadini Mane geru? – Jėzus paklausė jį. – Tik Dievas iš tiesų geras, o ne kas kitas.

20 Tu juk žinai dešimt Dievo įsakymų: nesvetimoteriauk, nežudyk, nevok, nemeluok, gerbk tėvus ir taip toliau.“

21 Žmogus atsakė: „Aš laikiausi šių įsakymų nuo vaikystės.“

²² „Dar vieno dalyko tau trūksta, – pasakė Jėzus. – Parduok visa, ką turi, ir atiduok pinigus vargšams. Už tai gausi atpildą danguje. Tada ateik ir sek paskui Mane.“

²³ Kai žmogus tai išgirdo, nuėjo nuliūdęs, nes jis buvo labai turtingas.

²⁴ Jėzus jį stebėjo nueinantį ir tada pasakė Savo mokiniams: „Kaip sunku turtingiems įeiti į Dievo karalystę!“

²⁵ Lengviau kupranugariui pralįsti pro adatos skylutę, negu turtuoliui įeiti į Dievo karalystę.“

²⁶ Tie, kurie girdėjo, sušuko: „Jeigu ją yra sunku pasiekti – kaip apskritai kas nors gali išsigelbėti?“

²⁷ Jis atsakė: „Dievas gali padaryti tai, ko žmogus negali.“

²⁸ Petras pasakė: „Mes palikome savo namus ir nusekėme paskui Tave.“

²⁹ „Taip, – atsakė Jėzus. – Visiems, kurie kaip ir jūs paliko namus, žmoną, brolius, tėvus, vaikus dėl Dievo karalystės,

³⁰ dabar bus atlyginta daug kartų daugiau; o taip pat jie gaus amžinąjį gyvenimą būsimajame amžiuje.“

Jėzus vėl pranašauja Savo mirtį

³¹ Surinkęs dvylika apaštalų, Jis pasakė: „Kaip jūs žinote, mes vykstame į Jeruzalę. Kai ten nuvyksime, išsipildys senųjų pranašų žodžiai apie Mane.

³² Aš būsiu atiduotas pagonių pajuokai, išgédintas, apspjaudytas,

³³ nuplaktas ir nužudytas. Trečią dieną Aš prisikelsiu.“

³⁴ Bet jie nieko nesuprato, kas buvo sakoma, nes Jis kalbėjo lyg užuominomis.

Jericho neregys

³⁵ Kai jie pasiekė Jerichą, šalikėlėje sėdėjo vienas aklas keliauninkas, prašydamas išmaldos.

³⁶ Išgirdęs praeinančios minios triukšmą, jis paklausė, kas vyksta.

³⁷ Jam pasakė, kad pro šalį eina Jėzus iš Nazareto,

³⁸ todėl jis pradėjo šaukti: „Jėzau, Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!“

³⁹ Minia prieštaraavo, bandydama nutildyti, bet jis tik dar garsiau šaukė: „Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs.“

⁴⁰ Kai Jėzus atėjo į tą vietą, Jis sustojo. „Atveskit akląjį čia“, – tarė Jis.

⁴¹ Po to kreipėsi į akląjį: „Ko nori?“ „Viešpatie, – maldavo tasai, – grąžink man regėjimą!“

⁴² Ir Jėzus sutiko: „Gera, praregėk! Tavo tikėjimas išgelbėjo tave!“

⁴³ Žmogus tuojau praregėjo ir nusekė paskui Jėzų, šlovindamas Dievą. Ir visi, kurie matė šį stebuklą, taip pat šlovino Dievą.

19

Muitininkas Zachiejus

¹⁻² Jėzui einant per Jericho miestą, žmogus, vardu Zachiejus, vienas įtakingiausių žydų mokesčių rinkėjų ir, žinoma, labai turtingas žmogus,

³ stengėsi pamatyti Jėzų, bet negalėjo, nes buvo neaukšto ūgio, ir minia jį užstojo.

⁴ Todėl jis užbėgo priekin, įlipo į figmedį šalia kelio, kad stebėtų Jį iš čia.

⁵ Kai Jėzusėjo pro šalį, pažvelgė aukštyn ir pašaukė Zachiejų vardu: „Zachiejau, – Jis pasakė, – greičiau leiskis žemyn, nes Aš šiandien būsiu svečias tavo namuose!“

⁶ Zachiejus skubiai nulipo ir nusivedė Jėzų į savo namus, labai susijaudinęs ir džiaugdamasis.

⁷ Bet minia buvo nepatenkinta. „Jis nuėjo pas didelį nusidėjėlį“, – murmėjo jie.

⁸ Tuo metu Zachiejus stovėjo prieš Viešpatį ir pasakė: „Mokytojau, nuo dabar aš atiduosiu pusę savo turto vargšams. Jei iš ko buvau paėmęs per didelį mokestį, aš save nubausiu, grąžindamas jiems keturis kartus daugiau!“

⁹⁻¹⁰ Jėzus jam pasakė: „Tai rodo, kad šiandien išgelbėjimas atėjo į šiuos namus. Šis žmogus buvo vienas iš praeiviusių Abraomo vaikų, ir Aš, Mesijas, atėjau ieškoti ir gelbėti tokių kaip jo sielų.“

Palyginimas apie dešimtį minų

¹¹ Kadangi Jėzus artinosi prie Jeruzalės, sakė, kad Dievo karalystė prasidės tuoju pat.

¹² „Vienas aukštos kilmės žmogus, gyvenantis tolimoje provincijoje, buvo pakviestas į šalies sostinę karūnuoti.

¹³ Išvykdamas jis sukvietė dešimt padėjėjų ir kiekvienam davė po dešimt minų pragyvenimui, kol jis sugrįš.

¹⁴ Bet kai kurie žmonės jo nekontentė ir pasiuntė jam deklaraciją, teigiančią, kad jie sukilo ir nepripažins jo savo karaliumi.

¹⁵ Sugrįžęs jis sukvietė visus, kuriems buvo davęs pinigų, nes norėjo patikrinti, kaip jie tuos pinigus panaudojo ir koks buvo pelnas.

¹⁶ Pirmasis žmogus pranešė apie didelį pelną. Jis dešimt kartų padidino gautą sumą.

¹⁷ „Puiku! – sušuko karalius. – Tu geras žmogus. Tu elgeisi sąžiningai, todėl atlygindamas pavesiu tau valdyti dešimt miestų!“

¹⁸ Kitas žmogus taip pat pranešė apie didelį pelną. Jis penkis kartus padidino gautą sumą.

¹⁹ „Gerai, – pasakė šeimininkas. – Tu gali būti penkių miestų valdytojas!“

²⁰ Trečias žmogus atsinešė tik tiek pinigų, kiek buvo gavęs. „Aš juos išsaugojau, – jis pasakė. –

²¹ Aš bijojau, kad tu pareikalaus mano uždirbto pelno, nes tu griežtas žmogus, imi, kas ne tavo, ir pasisavinsi kitų užaugintą derlių.“

²² „Tu niekingas ir piktas tarne, – sušuko karalius. – Aš griežtas! Taip, tikrai, bet jei žinojai, koks aš blogas esu,

²³ tai kodėl nepadėjai pinigų į banką, kad aš galėčiau gauti procentus?“

²⁴ Tada pasisukęs į kitus, stovinčius šalia, jis paliepė: „Atimkite iš jo pinigus ir atiduokite žmogui, kuris daugiausia uždirbo.“

²⁵ „Bet, pone, – sakė jie, – jis jau turi pakankamai.“

²⁶ „Taip, – atsakė karalius. – Visuomet taip yra, kad tie, kurie turi, gauna daugiau, o tie, kurie mažai teturi, greitai netenka visko.

²⁷ O dabar atveskite tuos sukilusius priešus čia ir mano akivaizdoje įvykdysite mirties bausmę.“

Triumfuojantis įžengimas

²⁸ Papasakojęs šią istoriją, Jėzus leidosi į Jeruzalę eidamas mokinių priešakyje.

²⁹ Prisiartinęs prie Betfagės ir Betanijos miestų ties Alyvų kalnu, Jis iš anksto pasiuntė du mokinius

³⁰ ir nurodė eiti į kitą kaimą, ten jie turėjo surasti asiliuką, pririštą šalia kelio. Tai buvo asiliukas, nepripratintas jodinėti. „Atriškite jį ir atveskite čia, – pasakė Jėzus. –

³¹ Ir jei kas paklaustų, ką jūs čia darote, tik pasakykite: „Jo reikia Viešpačiui.“

³² Jie rado asiliuką, kaip Viešpats buvo sakęs, ir, žinoma,

³³ kai jį atrišo, šeimininkai reikalavo paaiškinimo. „Ką jūs darote, – jie klausė. – Kodėl jūs atrišate mūsų asiliuką?“

³⁴ O mokiniai paprasčiausiai atsakė: „Jo reikia Viešpačiui!“

³⁵ Taip jie atvedė asiliuką pas Jėzų ir permetė jam keletą apsiaustų per nugarą, kad Jėzus galėtų ant jo užsėsti.

³⁶⁻³⁷ Tada minios prieš Jį ant kelio tiesė savo drabužius, kai jie pasiekė vietą, kur kelias ėjo Alyvų kalno šlaitu. Visa procesija pradėjo šaukti ir giedoti, šlovindama Dievą už nuostabius Jėzaus padarytus stebuklus.

³⁸ „Dievas davė mums Karalių! – džiūgavo jie. – Tegyvuoja Karalius! Tedžiūgauja visas dangus! Šlovė Dievui aukštai danguje!“

³⁹ Bet kai kurie fariziejai iš minios Jam šaukė: „Mokytojau, sudrausk Savo mokinius!“

⁴⁰ Jis atsakė jiems: „Jei šitie tylės – akmenys šauks!“

⁴¹ Kai jie priartėjo prie Jeruzalės ir pamatė priekyje miestą, Jis verkė jo.

⁴² „Amžina ramybė buvo jums pasiekiamą, o jūs jos atsisakėte, – Jis verkė. – Dabar jau vėlu.

⁴³ Tavo priešai supils pylimą prie tavo sienų, apguls jus iš visų pusių, apsups

⁴⁴ ir sulys su žeme jus ir jūsų vaikus. Jie parbloks ant žemės tave ir tavo vaikus, suspaus tave. Jūsų priešai nepaliks nė vieno akmens, nes jūs atsisakėte progoš, kurią Dievas jums pasiūlė.“

Jėzus šventykloje

⁴⁵ Tada Jis atėjo į šventyklą ir pradėjo varyti lauk pirklius nuo prekystalių,

⁴⁶ sakydamas jiems: „Evangelija skelbia, kad mano šventykla yra maldos namai, bet jūs ją pavertėte vagių lindyne.“

⁴⁷ Po to Jis kasdien mokė šventykloje, bet aukštieji kunigai, kiti religijos vadovai bei tautos seniūnai norėjo surasti būdų Juo atsikratyti.

⁴⁸ Bet jie nieko negalėjo sugalvoti, nes Jis buvo žmonių numylėtinis. Jie klausėsi kiekvieno Jo žodžio.

20

Jėzaus įgaliojimai

¹ Mokydamas ir skelbdamas gerąją naujieną šventykloje, Jėzus susidūrė su aukštaisiais kunigais ir kitais religiniais vadovais bei tarnybos nariais.

² Jiems reikėjo sužinoti, kas leido Jam išvaryti pirklius iš šventyklos.

³ „Prieš atsakydamas Aš paklausu vieno dalyko, – atsakė Jis. –

⁴ Ar Jonas buvo Dievo siųstas, ar jis veikė savo paties valia?“

⁵ Jie tai aptarė savo tarpe. „Jeigu mes sakysime, kad jo misija iš dangaus, tada mes įkliuvę, nes Jis paklaus: „Tada kodėl jūs juo netikėjote?“

⁶ Jei mes sakysime, kad Jonas nebuvo Dievo siųstas, žmonės užsivaidys mus akmenimis, nes jie įsitikinę, kad jis buvo pranašas.“

⁷ Pagaliau jie atsakė: „Mes nežinome.“

⁸ Ir Jėzus atsakė: „Tada Aš taip pat neatsakysiu į jūsų klausimą.“

Palyginimas apie nuomininkus

⁹ Tada Jis vėl pasisuko į žmones ir papasakojo jiems šią istoriją: „Žmogus pasodino vynuogyną, išnuomojo jį keliems ūkininkams ir išvyko keliems metams į tolimą šalį.

¹⁰ Atėjus derliaus nuėmimo metui, jis pasiuntė vieną savo tarną į ūkį, kad jam duotų vynuogyno derliaus dalį. Bet nuomininkai sumušė jį, išsiuntė atgal tuščiomis.

¹¹ Jis vėl nusiuntė kitą tarną, bet ir tą anie sumušė, išjuokė ir paleido tuščiomis.

¹² Buvo pasiųstas ir trečias žmogus. Ir tam nepasisėkė. Jis taip pat buvo sužeistas ir pavartytas į šalį.

¹³ „Ką man daryti? – pats savęs paklausė šeimininkas. – Žinau! Aš pasiųsiu savo mylimąjį sūnų. Gal jie parodys jam pagarbą?“

¹⁴ Kai vynininkai pamatė jo sūnų, jie pasakė: „Mums duota proga. Po tėvo mirties šis jaunuolis paveldės visą žemę. Čionai! Užmuškim jį. Tada paveldėtas turtas bus mūsų.“

¹⁵ Jie išvilko jį laukan ir užmušė. Ką darys šeimininkas?

¹⁶ Aš jums sakau: jis ateis, užmuš juos ir išnuomos vynuogyną kitiems.“ „Bet jie niekada to nepadarys“, – protestavo Jo klausytojai.

¹⁷ Jėzus, žvelgdamas į juos, paklausė: Ką reiškia Rašto posakis: „Akmuo, kurį statytojai atmetė, tapo kertiniu akmeniu!“

¹⁸ Jis pridūrė: „Kas tik kris ant šito akmens, suduš, ant ko tas akmuo užgrius, tas bus sumaltas į miltus.“

¹⁹ Kai aukštieji kunigai ir religijos vadovai išgirdo šią istoriją, kurią Jis papasakojo, jie norėjo jį tuoju suimti, nes suprato, kad apie juos buvo kalbama. Jo palyginimuose jie buvo piktieji nuomininkai. Bet jie bijojo, kad, suėmus jį, kils riaušės. Todėl jie stengėsi nutverti kokį žodį, kad galėtų pranešti romėnų valdininkui ir, suradę priežastį, suimti.

Mokesčių mokėjimas ciesoriui

²⁰ Naudodamiesi proga, jie siuntė šnipus, kurie apsimetė esą sąžiningi vyrai.

²¹ Jie sakė Jėzui: „Mokytojai, mes žinome, koks Tu sąžiningas. Tu visuomet sakai tiesą ir žiūrėdamas teisybės nepaisai žmonių luomų, bet mokai Dievo kelių.

²² Dabar pasakyk mums, ar reikia mokėti romėnų vyriausybei mokesčius ar ne?“

²³ Puikiai išvelgdamas jų klastą, Jis tarė jiems:

²⁴ „Parodykite man monetą. Kieno atvaizdas ant jos? Ir kieno vardas?“ Jie atsakė: „Ciesoriaus – romėnų imperatoriaus.“

²⁵ Jis tarė: „Tada atiduokite imperatoriui visa, kas imperatoriaus, o Dievui visa, kas Dievo.“

²⁶ Taip sužlugo jų pastangos pergudrauti jį žmonių akivaizdoje. Stebėdamiesi Jo atsakymais, jie nutilo.

Prisikėlimas ir vedybos

²⁷ Tada pas Jėzų atėjo keletas sadukiejų – taip vadinosi žmonės, kurie skelbė, kad mirtis yra būties pabaiga, kad nėra prisikėlimo –

²⁸ sakydami: „Mozės įstatymai teigia: „Jei kieno vedęs brolis numirtų bevaikis, tuomet jo brolis tegul veda našlę, ir jų vaikai pagal įstatymą priklausys mirusiam žmogui, kad pratęstų jo giminę.“

²⁹ Mes žinome septynių brolių šeimą. Vyriausias vedė ir mirė bevaikis.

³⁰ Jo brolis vedė našlę, ir jis taip pat mirė. Vaikų taip pat nebuvo.

³¹ Ir taip jau atsitiko, kad vienas po kito ją vedė septyni broliai, o paskui mirė, nepalikdami vaikų.

³² Galiausiai mirė ir moteris.

³³ Štai mūsų klausimas: „Kieno žmona ji bus prisikėlus? Nes visi buvo vedę ją vieną.“

³⁴ Jėzus atsakė: „Vedybos yra šios žemės žmonėms, bet kai tie,

³⁵ kurie pasirodo verti prisikelti iš numirusių, nueis į dangų, jie neves ir netekės.

³⁶ Ir jie niekada nebegalės mirti. Tuo atžvilgiu jie tolygūs angelams. Jie yra Dievo sūnūs, nes jie prikelti iš numirusių naujam gyvenimui.

³⁷ Tu klausi, ar yra prisikėlimas ar jo nėra, – Mozės pasakojime tai įrodoma. Kai jis aprašo, kaip Dievas jam pasirodė degančiame krūme, jis kalba apie Dievą kaip Abraomo Dievą, Izaoko Dievą, Jokūbo Dievą.

³⁸ Sakyti, kad Viešpats yra kurio nors žmogaus Dievas, tai reiškia, kad asmuo yra gyvas, nemiręs. Taigi Dievo požiūriu visi žmonės gyvi.“

³⁹ „Gerai pasakyta, Mokytojau!“ – pastebėjo keletas čia stovinčių žydų įstatymo žinovų.

⁴⁰ Jie nebedrįso daugiau klausinėti.

Kieno sūnus Kristus?

⁴¹ Tada Jėzus jų paklausė: „Kodėl taip yra, kad Kristus, Mesijas, sakoma esąs karaliaus Dovydo palikuonis?”

⁴² Pats Dovydas psalmių knygoje rašė: Dievas pasakė mano Viešpačiui, Mesijui: „Sėsk Mano dešinėje,

⁴³ kol Tavo priešus sudėsiu po Tavo kojomis.“

⁴⁴ Kaip gali Mesijas tuo pačiu metu būti ir Dovydo sūnumi, ir Dovydo Dievu?”

⁴⁵ Tada miniai klausantis, Jis pasakė:

⁴⁶ „Saugokitės tų religijos žinovų, nes jie mėgsta rengtis prabangiais drabužiais ir jiems patinka, kad žmonės jiems lenktųsi, kai jie eina gatve. Ir kaip jie mėgsta garbingas vietas sinagogose bei religinėse šventėse!

⁴⁷ Bet net kalbėdami ilgas maldas su dideliu išoriniu nuolankumu, jie ruošia planus, kaip atimti iš našlių pinigų. Todėl šių žmonių laukia baisiausias Dievo nuosprendis!“

21

Našlės auka

¹ Stovėdamas šventykloje, Jis stebėjo turtuolius, metančius dovanas į rinkliavų dėžutę.

² Tuo metu pro šalį ėjo neturtinga našlė ir įmetė dvi mažas varines monetas.

³ „Iš tiesų, – Jis pastebėjo, – ši vargšė našlė davė daugiau nei visi kiti kartu paėmus.

⁴ Nes jie davė truputį iš to, kas jiems atliko, bet ji, nors ir neturtinga, atidavė visa, ką turėjo.“

Ateinančios amžiaus pabaigos ženklai

⁵ Keletas Jo mokinių pradėjo kalbėti apie šventyklą su gražiais akmenimis ir papuošimais ant sienų.

⁶ Bet Jėzus pasakė: „Ateis laikas, kai visi šie dalykai, kuriais žavitės, bus nugriauti, ir nė vienas akmuo nebus paliktas ant akmens, bet viskas pavirs žvirgždo krūva.“

⁷ „Mokytajau! – šaukė jie. – Kada? Ar bus koks nors išpėjimas iš anksto?“

⁸ Jis atsakė: „Neleiskite, kad jus suklaidintų. Nes daugelis ateis, skelbsis Mesiju ir sakys: „Atėjo laikas“, bet netikėkite jais.

⁹ Kai jūs girdite apie prasidedančius karus ir maištus, nepasimeskite. Iš tiesų, karai turi kilti, bet ne greit pasibaigs,

¹⁰ nes tauta sukils prieš tautą ir karalystė prieš karalystę.

¹¹ Bus dideli žemės drebėjimai ir badas, daugelyje šalių kils epidemijos ir baisūs dalykai vyks danguje.

¹² Bet prieš tai bus ypatingo persekiojimo metas, ir jus vedžios pas karalius ir valdytojus, tąsys po sinagogas ir kalėjimus dėl Mano vardo.

¹³ Tada Mesijas pasirodys žinomas ir gerbiamas.

¹⁴ Todėl nesirūpinkite, kaip atsakysite į klausimus,

¹⁵ nes Aš jums duosiu tinkamus žodžius ir tokią išmintį, kad nė vienas iš jūsų priešininkų negebės prieštarauti.

¹⁶ Net jūsų artimiausieji – jūsų tėvai, broliai, giminės, draugai – išduos jus ir suims, ir keletas jūsų bus nužudyti.

¹⁷ Ir visi nekęs jūsų, kadangi jūs esate Mano.

¹⁸ Bet nė vienas plaukas nuo jūsų galvos nepranyks!

¹⁹ Jei jūs būsite tvirti, tai jūsų sielos bus išgelbėtos.

²⁰ Bet kai pamatysite Jeruzalę, supamą kariuomenės, tada jūs žinokite, jog atėjo jos sunaikinimo laikas.

²¹ Tada Jeruzalės žmonės tebėga į kalvas. Tegul Jeruzalės gyventojai stengiasi pabėgti, o ir tie, kurie už miesto, tegul nesistengia sugrįžti.

²² Nes tiems bus teismo dienos, ir išsipildys Senajame Rašte parašyti pranašų žodžiai.

²³ Vargas nėščioms moterims tomis dienomis ir toms, kurios turi mažus vaikus. Nes vargas tai tautai ir didelis pasipiktinimas jos žmonėmis.

²⁴ Juos žiauriai nužudys priešai ir kaip tremtinius ir belaisvius išblaškys po visas pasaulio tautas, o Jeruzalę užkariaus ir sutryps prieš savo triumfo pabaigą.

²⁵ Tada danguje vyks keisti dalykai – išpėjimai, būsimų šėtoniškų įvykių ženklai saulėje, mėnulyje, žvaigždėse, o čia, žemėje, tautos, apstulbintos au-dringų jūrų ir keistų potvynių bei atoslūgių, atsidurs sąmyšyje.

²⁶ Daugelio žmonių drąsa svyruos dėl baisaus likimo, ateinančio į žemę, nes bus pažeistas paties dangaus tvirtumas.

²⁷ Tada žemės žmonės išvys Mane, Išgelbėtoją, ateinantį debesyje su didžia galybe ir šlove.

²⁸ Taigi, kai visi šitie dalykai prasidės, stovėkite tiesiai ir pakelkite akis. Nes jūsų išgelbėjimas arti.“

²⁹ Tada Jis palygino: „Stebėkite figmedį ar kuri kitą medį.

³⁰ Kai pasirodo lapeliai, ir be sakymo žinote, kad vasara arti.

³¹ Taigi, pamatę įvykius, kuriuos aprašiau, jūs taip pat galite būti tikri, kad Dievo karalystė arti.

³² Aš iškilmingai jums pareiškiu: Kai šitie dalykai pasirodys, ateis pasaulio pabaiga.

³³ Ir nors visas dangus ir žemė praeis, Mano žodžiai nepraeis.

³⁴⁻³⁵ Saugokitės! Teneužklumpa Mano staigus atėjimas jūsų nepasirengusių. Neleiskite, kad rasčiau jus, gyvenančius nerūpestingai, užiančius, geriančius ir užsiėmusius šio pasaulio reikalais, kaip ir visi žmonės.

³⁶ Nuolatos budėkite ir melskitės, kad ateitumėte pas Mane, jei galima, nepatyrę tų baisumų.“

³⁷⁻³⁸ Kasdien Jėzus eidavo į šventyklą mokyti, o minios pradėdavo rinktis anksti ryte. Kiekvieną naktį Jis praleisdavo Alyvų kalne.

22

Judas sutinka išduoti Jėzų

¹ Pagaliau artėjo Velykų šventė – žydų iškilmės, kai valgoma tik nerauginta duona.

² Aukštieji kunigai ir kiti religijos vadovai šurmuliavo, rengdamiesi nužudyti Jėzų, bet ir nesukelti maišto. To jie labai bijojo.

³ Tada šėtonas įėjo į Judą Iskariotą, kuris buvo vienas iš dvylikos mokinių,

⁴ ir jis nuėjo pas aukštuosius kunigus, vadus bei šventyklos sargus aptarti, kaip geriausiai išduoti Jėzų.

⁵ Jie, žinoma, džiaugėsi sužinoję, kad Judas pasiruošęs padėti, ir pažadėjo jam atlyginimą.

⁶ Judas ieškojo progos, kaip tyliai, niekam nematant, suimti Jėzų.

Paskutinė vakariene

⁷ Atėjo Velykų iškilmių diena. Buvo paskerstas Velykų avinėlis ir valgomas su nerauginta duona.

⁸ Jėzus pirma pasiuntė Petrą ir Joną, kad surastų vietą ir paruoštų Velykų valgį.

⁹ „Kur nori, kad mes eitume?“ – klausė jie.

¹⁰ Ir Jis atsakė: „Vos tik įeisite į Jeruzalę, pamatysite žmogų, nešanti vandens ąsotį. Sekite, į kuriuos namus jis įeis,

¹¹ ir pasakykite žmogui, kuris ten gyvena: „Mūsų Mokytojas liepė, kad jūs parodytumėte svečių kambarį, kur Jis galės valgyti Velykų vakariene su Savo mokiniais.“

¹² Jis nusives jus į viršų, į didelį mums skirtą kambarį. Tai ir bus ta vieta. Eikite pirma ir paruoškite ten valgį.“

¹³ Išėję į miestą, jie rado viską, kaip Jėzus buvo sakęs, ir parengė Velykų vakariene.

¹⁴ Tada atvyko Jėzus su kitais mokiniais ir kartu susėdo prie stalo.

¹⁵ Jis pasakė: „Aš didžiai laukiau šios valandos, trokšdamas valgyti šį Velykų valgį su jumis prieš Savo kančių pradžią.“

¹⁶ Nes Aš jums dabar sakau: „Daugiau su jumis nebevalgysiu šio maisto, kol jo reikšmė neatsiskleis Dievo karalystėje.“

¹⁷ Tada, paėmęs vyno taurę ir sukalbėjęs padėkos maldą, Jis tarė: „Imkite ir dalinkitės tarp savęs.

¹⁸ Nes Aš nebegersiu vyno, kol ateis Dievo karalystė.“

¹⁹ Tada Jis paėmė riekę duonos, sukalbėjo padėkos maldą, laužė ją ir davė apaštalams, tardamas: „Tai yra Mano kūnas, kuris už jus atiduodamas. Imkite ir valgykite Mano atminimui.“

²⁰ Lygiai taip po vakarienės Jis paėmė taurę, sakydamas: „Ši taurė yra Naujoji Sandora Mano kraujyje, kuris už jus išliejamas.

²¹ Čia, tarp mūsų, sėdintis kaip draugas prie stalo yra žmogus, kuris mane išduos.

²² Aš privalau mirti. Tai Dievo sumanymo dalis. Bet didis siaubas laukia to, kuris Mane išduos.“

²³ Tada mokiniai stebėjosi, kas galėtų padaryti tokį dalyką.

²⁴ Ir jie pradėjo tarp savęs ginčytis, kuris bus aukščiausias besiartinančioje karalystėje.

²⁵ Jėzus jiems tarė: „Šiame pasaulyje karaliai nurodinėja tarnams, o tarnai neturi galimybės pasirinkti.

²⁶ Bet jums vadovaus Tas, kuris geriausiai jums tarnauja.

²⁷ Visame pasaulyje mokytą prie stalo aptarnauja jo tarnai. Tik ne čia! Nes Aš esu jūsų tarnas.

²⁸ Nepaisant to, jūs likote Man ištikimi tomis baisiomis dienomis.

²⁹ Kadangi Mano Tėvas skyrė Man karalystę, Aš duodu jums teisę

³⁰ valgyti ir gerti prie Mano stalo toje karalystėje. Jūs sėdėsite sostuose, teisdami dvylika Izraelio giminių.

³¹ Simonai, Simonai, šėtonas prašė jus atiduoti ir persijoti tarsi kviečius,

³² bet Aš meldžiausi už tave, kad tavo tikėjimas visiškai nežlugtų. Taigi, kai tu atgailausi už savo nuodėmes ir vėl į Mane atsisuksi, sustiprink ir atstatyk savo brolių tikėjimą.“

³³ Simonas pasakė: „Viešpatie, aš pasiruošęs eiti su Tavimi į kalėjimą ir net mirti su Tavimi.“

³⁴ Bet Jėzus atsakė: „Petrai, leisk man kai ką tau pasakyti. Šią naktį, dar gaidžiui nepragydus, tu Manęs išsiginsi tris kartus, tvirtindamas, kad nepažįsti.“

³⁵ Tada Jėzus jų paklausė: „Kai Aš jus išsiunčiau skelbti gerosios naujienos, jūs neturėjote pinigų, krepšio ir atliekamų drabužių, kaip jūs tada vertėtės?“ „Puikiai!“ – jie atsakė.

³⁶ „Bet dabar pasiimkite krepšį, jei jį turite, ir pinigų. Ir jei neturite kalavijo, geriau parduokite drabužius ir nusipirkite jį.

³⁷ Nes atėjo laikas, kai išsipildys toji pranašystė apie Mane: „Jis bus pasmerktas kaip nusikaltėlis.“ Taip išsipildys viskas, kas pranašų apie Mane parašyta.“

³⁸ „Mokytojau, – jie sakė, – mes turime du kalavijus su savimi.“ „Pakanka!“ – Jis atsakė.

Jėzus meldžiasi ant Alyvų kalno

³⁹ Tada, lydimas mokinių, Jis išėjo iš viršutiniame aukšte esančio kambario ir kaip paprastai nuėjo į Alyvų kalną.

⁴⁰ Ten Jis jiems tarė: „Melskite Dievą, kad pagundos jūsų nenugalėtų.“

⁴¹ Jis nuėjo toliau, maždaug per akmens metimą, atsiklaupė ir ėmė melstis šiais žodžiais:

⁴² „Tėve, jei nori, atimk iš Manęs šią baisią taurę, bet Aš noriu, kad pildytųsi Tavo valia, o ne Mano.“

⁴³ Tada iš dangaus pasirodė angelas, nes Jėzų buvo apėmusi tokia dvasios kančia, kad Jis,

⁴⁴ vis karščiau meldamasis, pradėjo prakaituoti krauju ir vis didesni lašai krito ant žemės.

⁴⁵ Pagaliau Jis vėl atsistojo ir grįžo pas mokinius, bet rado juos miegančius, prisilėgus liūdesio.

⁴⁶ „Miegate! – pasakė. – Kelkitės! Melskite Dievą, kad gundomi nesukluptumėte!“

Jėzaus suėmimas

⁴⁷ Jam bekalbant, prisiartino minia, vedama Judo, vieno iš dvylikos apaštalų. Judas priėjo prie Jėzaus ir pabučiavo jį skruostą draugiškai sveikindamas.

⁴⁸ Bet Jėzus pasakė: „Judai, savo pabučiavimu tu išduodi Žmogaus Sūnų?“

⁴⁹ Kiti mokiniai pamatę, kas gali įvykti, sušuko: „Mokytojau, ar mes kovosim? Mes atsinešėme kalavijus!“

⁵⁰ Vienas jų puolė aukštojo kunigo tarną ir nukirto jam dešinę ausį.

⁵¹ Bet Jėzus pasakė: „Daugiau nespriešinkite.“ Jis palietė vietą, kur buvo žmogaus ausis, ir išgydė ją.

⁵² Tada Jėzus kreipėsi į šventyklos aukštuosius kunigus, apsaugos viršininkus ir seniūnus, religijos vadovus, kurie buvo minios priekyje: „Ar Aš koks plėšikas, kad jūs išėjote Manęs suimti ginkluoti kalavijais ir vėzdais?“

⁵³ Kodėl jūs Manęs nesuėmėte šventykloje? Aš ten būdavau kiekvieną dieną. Bet dabar atėjo jūsų metas – kai siautėja šėtono jėga.“

Petras išsigina Jėzaus

⁵⁴ Jie sugavo Jį ir nuvedė į aukščiausiojo kunigo rūmus, o Petras sekė Jį iš tolo.

⁵⁵ Kareiviai kieme susikūrė ugnį ir susėdo ratu pasišildyti. Ten prie jų prisijungė Petras.

⁵⁶ Viena tarnaitė pastebėjo jį laužo šviesoje ir pradėjo įdėmiai apžiūrinėti. Pagaliau ji prašneko: „Šis žmogus buvo su Jėzumi!“

⁵⁷ Petras išsigynė, sakydamas: „Moteriške, aš Jo net nepažįstu!“

⁵⁸ Netrukus kažkas kitas pažvelgė į jį ir pasakė: „Tu greičiausiai esi iš jų.“ „Ką tu, žmogau“, – atsakė Petras.

⁵⁹ Maždaug po valandos dar kažin kas ėmė atkakliai tvirtinti: „Aš žinau, šis vyrukas yra vienas Jėzaus mokinių, nes abu iš Galilėjos.“

⁶⁰ Bet Petras pasakė: „Žmogau, aš nežinau apie ką tu kalbi.“ Jam bekalbant pragydo gaidys.

⁶¹ Tuomet Jėzus atsigręžęs pažvelgė į Petrą. Tada Petras atsiminė, ką Jis buvo pasakęs: „Dar gaidžiui nepragydas, rytą tu tris kartus Manęs išsiginsi.“

⁶² Petras išėjo iš kiemo karčiai verkdamas.

Sargybiniai išjuokia Jėzų

⁶³ Dabar Jėzų saugantys kareiviai pradėjo iš jo tyčiotis.

⁶⁴ Jie užrišo Jam akis, mušė Jį kumščiais ir klausė: „Kas šį sykį Tave užgavo, pranaše?“

⁶⁵ Jie visaip Jį įžeidinėjo.

Jėzus pas Pilotą ir Erodotą

⁶⁶ Kitą rytą, auštant, susirinko žydų Aukščiausiasis teismas, taip pat religinė valdžia. Jėzų išvedė prieš Tarybą

⁶⁷ ir liepė pasakyti, ar Jis tebetvirtina esąs Mesijas, ar ne. Bet Jis atsakė: „Jeigu jums pasakysiu, jūs nepatikėsite

⁶⁸ arba neleisite Man išdėstyti reikalo.

⁶⁹ Bet greitai ateis laikas, kai Aš, Mesijas, sėdėsiu soste šalia Visagalio Dievo.“

⁷⁰ Jie visi šaukė: „Tada Tu tvirtini esąs Dievo Sūnus?“ Jis atsakė: „Taip, Aš esu.“

⁷¹ „Kam mums reikia kito įrodymo? – šaukė jie. – Juk mes patys girdėjome Jį taip sakant.“

23

¹ Tada visa Taryba nuvedė Jėzų pas vietininką Pilotą.

² Jie iš karto pradėjo Jį kaltinti: „Šis jaunuolis vedė mūsų žmones į pražūtį, sakydamas nemokėti mokesčių romėnų vyriausybei, tvirtindamas, kad Jis mūsų Mesijas – Karalius.“

³ Todėl Pilotas paklausė: „Ar esi jų Mesijas ir Karalius?“ „Taip, – atsakė Jėzus. – Taip yra, kaip sakai.“

⁴ Pilotas pasisuko į vyresnius kunigus, į minią ir pasakė: „Na? Tai nėra nusikaltimas.“

⁵ Tada jie įsiuto: „Bet Jis kursto riaušes prieš vyriausybę visoje Judėjoje, nuo Galilėjos iki Jeruzalės.“

⁶ „Gal Jis tada iš Galilėjos?“ – paklausė Pilotas.

⁷ Kai Jėzus tai patvirtino, Pilotas liepė Jį nuvesti pas karalių Erodą, nes Galilėja tada buvo Erodo valdžioje. O Erodas tuo metu buvo Jeruzalėje.

⁸ Erodas džiaugėsi, turėdamas progą pamatyti Jėzų, nes buvo daug apie Jį girdėjęs ir tikėjosi pamatyti Jį darant stebuklą.

⁹ Jis bėrė Jėzui klausimus vieną po kito, bet atsakymo nesulaukė.

¹⁰ Tuo tarpu vyriausieji kunigai ir kiti religijos vadovai stovėjo čia, garsiai Jį kaltindami.

¹¹ Dabar Erodas ir jo kareiviai pradėjo tyčiotis iš Jėzaus, išjuokė Jį ir, aptaisę karališkais rūbais, nusiuntė atgal pas Pilotą.

¹² Tą dieną iki šiol buvę priešai, Erodas ir Pilotas, tapo gerais draugais.

¹³ Tada Pilotas, sukvietęs aukštuosius kunigus, kitus žydų vadovus ir liaudį,

¹⁴ paskelbė savo nuosprendį: „Jūs atvedėte man šį Žmogų, kaltindami Jį už vadovavimą maištui prieš romėnų vyriausybę. Aš Jį smulkiai išklausinėjau ir įsitikinau, kad Jis nekaltas.“

¹⁵ Erodas padarė tą pačią išvadą ir vėl atsiuntė Jį atgal. Šis Žmogus nepadaręs nieko, už ką derėtų bausti mirtimi.

¹⁶ Todėl aš Jį nuplakdinsiu odiniu diržu su švino gabalais ir paleisiu.“

¹⁷⁻¹⁸ Bet dabar minioje kilo didelis triukšmas, nes jie vienu balsu šaukė: „Nukryžiuok Jį, paleisk mums Barabą!“

¹⁹ (Barabas sėdėjo kalėjime už žmogžudystę ir maišto Jeruzalėje kurstymą prieš vyriausybę.)

²⁰ Pilotas ginčijosi, nes norėjo paleisti Jėzų.

²¹ Tačiau minia šaukė: „Nukryžiuoti! Nukryžiuoti!“

²² Jis dar trečią kartą klausė: „Kodėl? Kokį nusikaltimą Jis padarė? Aš neradau priežasties Jo žudyti, todėl aš Jį nuplakdinsiu ir paleisiu.“

²³ Bet jie šaukė vis garsiau ir garsiau, reikalaudami Jėzaus mirties, ir jų šauksmai nugalėjo.

²⁴ Pilotas nuteisė Jėzų mirti, kaip jie reikalavo.

²⁵ Jiems reikalaujant, jis paleido iš kalėjimo Barabą, nuteistą už maištą ir žmogžudystę. Jėzų atidavė jų valiai.

Nukryžijimas

²⁶ Kai minia lydėjo Jėzų į mirties vietą, Simonas iš Kirėnės, kurisėjo iš kaimo į Jeruzalę, buvo priverstas eiti iš paskos ir nešti Jo kryžių.

²⁷ Jėzų lydėjo didelės minios ir daug liūdesio apimtų moterų.

²⁸ Bet Jėzus, atsigręžęs į jas, prabilo: „Jeruzalės dukros, verkite ne Manęs, bet savęs ir savo vaikų!

²⁹ Nes ateis dienos, kai neturinčios vaikų motinos bus iš tiesų laikomos laimingomis.

³⁰ Žmonės maldaus, kad griūdami kalnai juos sunaikintų, o kalvos palaidotų.

³¹ Jei šitaip daroma Man, Gyvybės medžiui, kas laukia jūsų?“

³²⁻³³ Du kiti nusikaltėliai buvo vedami nužudyti kartu su Juo į vietą, vadinamą „kaukole.“ Čia visi trys buvo nukryžiuoti. Jėzus – ant vidurinio kryžiaus, o du nusikaltėliai – iš abiejų pusių.

³⁴ „Tėve, atleisk šioms žmonėms, nes jie nežino, ką daro“, – Jėzus meldėsi. O kareiviai lošė iš jo drabužių, mėtydami kauliuką dėl kiekvieno daikto.

³⁵ Minia stebėjo. Žydų vadovai tyčiodamiesi juokėsi: „Jis buvo toks geras, padėdamas kitiems, pažiūrėkim, kaip Jis išsigelbės, jei tikrai yra Dievo išrinktasis Mesijas.“

³⁶ Kareiviai išjuokė Jį, siūlydami parūgusio vyno.

³⁷ Jie šaukė Jam: „Jei Tu žydų Karalius – gelbėkis pats!“

³⁸ Viršum Jo buvo prikalta lentelė su užrašu: „Šitas yra žydų Karalius.“

³⁹ Vienas iš greta nukryžiuotų nusikaltėlių įžeidinėjo Jėzų: „Argi Tu ne Mesijas? Įrodyk tai, išgelbėdamas Save ir mus, jei gali.“

⁴⁰ Bet kitas nusikaltėlis sudraudė jį: „Ir Dievo tu nebijai net mirties akivaizdoje!

⁴¹ Savo piktais darbais mes užsitarnavome mirtį, bet šis Žmogus nepadarė nieko bloga.“

⁴² Tada jis pasakė: „Jėzau, atsimink mane, kai įžengsi į Savo karalystę.“

⁴³ Jėzus atsakė: „Šiandien su Manimi tu būsi rojuje. Tai Mano pažadas.“

Jėzaus mirtis

⁴⁴ Buvo po vidurdienio, kai tamsa trims valandoms apgaubė žemę.

⁴⁵ Saulė aptemo ir staiga stora šventyklos uždanga perplyšo pusiau.

⁴⁶ Tada Jėzus sušuko: „Tėve, Aš Tau atiduodu Savo dvasią.“ Ir su tais žodžiais lūpose Jis mirė.

⁴⁷ Kai vykdantis nuosprendžius romėnų karinio dalinio kapitonas pamatė, kas atsitiko, buvo pritrenktas Dievo akivaizdoje iš nuostabos ir pasakė: „Žinoma, šis Žmogus buvo nekaltas.“

⁴⁸ Ir kai žmonės, atėję pažiūrėti reginio, pamatė, kad Jėzus miręs, jie skirstėsi namo labai nusiminę.

⁴⁹ Tuo tarpu Jėzaus draugai ir moterys, kurios sekė Jį nuo pat Galilėjos, stovėjo atokiau ir viską matė.

Jėzaus laidotuvės

⁵⁰⁻⁵² Tada vienas žmogus, vardu Juozapas, žydų Aukščiausiojo teismo narys, nuėjo pas Pilotą ir paprašė Jėzaus kūno. Jis buvo pamaldus žmogus, kuris laukė Mesijo atėjimo ir nesutiko su nuosprendžiu ir kitais žydų vadovų veiksmais.

⁵³ Tada jis nuėmė Jėzaus kūną, suvyniojo į ilgą lininę drobulę ir paguldė į naują kapą, iškaltą uolos rūsyje.

⁵⁴ Tai buvo padaryta penktadienį po pietų, pasiruošimo šabui dieną.

⁵⁵ Kai kūnas buvo nuimtas, moterys iš Galilėjos sekė ir matė, kaip Jis buvo palaidotas.

⁵⁶ Tada jos grįžo namo ir ruošė tepalus bei kvepalus balzamavimui, bet kol baigė, atėjo šeštadienis, todėl jos visą dieną ilsėjosi, kaip reikalauja žydų įstatymas.

24

Prisikėlimas

¹ Labai ankstų sekmadienio rytą jos pasiėmė tepalus, nuėjo prie kapo

² ir rado didžiulį akmenį, dengusi įėjimą, nuridentą į šalį.

³ Jos įėjo į vidų, bet Viešpaties Jėzaus kūno neberado.

⁴ Jos stovėjo čia sutrikusios, nežinodamos, kas Jam galėjo atsitikti. Staiga prieš jas pasirodė du vyrai, apsirengę tokiais spindinčiais drabužiais, kad moterys net buvo apakintos.

⁵ Jos išsigando ir žemai jiems nusilenkė. Tada vyrai paklausė: „Kodėl jūs kape ieškote gyvo žmogaus?”

⁶⁻⁷ Jo čia nėra. Jis prisikėlė. Ar neprisimenate, ką Jis jums pasakė Galilėjoje? Mesijas bus išduotas ir atsidurs blogų žmonių valioje, nukryžiuotas prisikels trečią dieną.“

⁸ Tuomet jos prisiminė Jėzaus žodžius,

⁹ sugrįžo atgal į Jeruzalę, kad pasakytų vienuolikai mokinių ir visiems kitiems, kas įvyko.

¹⁰ (Moterys, įėjusios į kapo rūšį, buvo Marija Magdaliėtė, Joana, Jokūbo motina Marija ir keletas kitų.)

¹¹ Bet tiems vyrams jų žodžiai atrodė kaip pasaka. Jie netikėjo jomis.

¹² Tačiau Petras nubėgo prie kapo pažiūrėti. Pasilenkęs jis pažvelgė į vidų ir pamatė tuščias linines drobes. Jis vėl grįžo namo stebėdamasis tuo, kas buvo įvykę.

Pakeliui į Emausą

¹³ Tą pačią dieną, Sekmadienį, du Jėzaus sekėjai ėjo į Emauso kaimą, esantį už septynių mylių nuo Jeruzalės.

¹⁴ Eidami jie kalbėjosi apie Jėzaus mirtį,

¹⁵ ir staiga prie keliauninkų prisiartinio Jėzus. Jis ėjo šalia jų,

¹⁶ bet šie Jo nepažino, kadangi nuo to juos saugojo Dievas.

¹⁷ „Jūs, atrodo, apie kažką smarkiai diskutuojate? – Jis paklausė. – Kuo jūs taip susirūpinote?“ Jie nutilo, ir jų veidai apsiniaukė.

¹⁸ Vienas iš jų, vardu Kleopas, pasakė: „Jūs greičiausiai vienintelis žmogus Jeruzalėje, negirdėjęs apie baisius dalykus, kurie vyko praėjusią savaitę.“

¹⁹ „Kokius dalykus?“ – paklausė Jėzus. „Visa tai atsitiko Jėzui, žmogui iš Nazareto, – pasakė jie. – Jis buvo pranašas, kuris darė neįtikėtinus stebuklus ir buvo galingas Mokytojas, aukštai vertinamas Dievo ir žmonių.“

²⁰ Bet aukštieji kunigai ir mūsų religijos vadovai suėmė Jį, perdavė romėnų vyriausybei, kad Jį pasmerktų mirčiai. Jie nukryžiuavo Jį.

²¹ Mes manėme, kad Jis šlovingasis Mesijas ir atėjo išgelbėti Izraelį. O greta to, kas įvyko prieš tris dienas,

²²⁻²³ šiandien rytą kelios mūsų grupės moterys buvo nuėjusios prie Jo kapo. Jos grįžo su neįtikėtina naujiena, kad Jo kūno kape nebėra ir kad jos susitiko angelus, pasakiusius, jog Jėzus gyvas.

²⁴ Vyrai taip pat bėgo pažiūrėti, ir tikrai – kūno nebėra, kaip moterys ir sakė.“

²⁵ Tada Jėzus tarė jiems: „Ak jūs paiki, paiki žmonės! Kaip sunkiai jūs patikite tuo, apie ką rašo pranašai Raštuose!

²⁶ Argi neaiškiai buvo pasakyta pranašų, kad Mesijas turės visa tai iškentėti, prieš išeidamas į Savo šlovę?“

²⁷ Tada Jėzus citavo jiems vieną pastraipą po kitos iš pranašų Raštų, pradėdamas Pradžios knygą, ir, peržvelgęs visus Raštus, aiškino jų prasmę ir tai, kas juose rašoma apie Jį.

²⁸ Dabar jau jie artėjo prie Emauso. Jėzus būtų keliavęs toliau,

²⁹ bet jie maldavo Jį pasilikti nakčiai, nes jau temo.

³⁰ Tada Jis nuėjo su jais į namus. Jiems atsisėdus valgyti, Jis paprašė Viešpatį palaiminti maistą, paėmė mažą kepalėlį duonos, laužė jį ir davė kitiems.

³¹ Tik staiga jų akys atsivėrė ir jie pažino Jėzų! Bet tuo metu Jis pranyko jiems iš akių!

³² Jie pradėjo vienas kitam pasakoti, kaip jų širdys sušilo, kai Jis su jais kalbėjo, aiškindamas Raštą.

³³ Po valandos jie sugrįžo atgal į Jeruzalę, kur juos pasitiko vienuolika mokinių

³⁴ šiais žodžiais: „Viešpats iš tiesų prisikėlė! Jis pasirodė Petruil!“

³⁵ Tiedu iš Emauso tuojau papasakojo, kaip jiems pasirodė Jėzus kelyje ir kaip, belaužantį duoną, jie atpažino Jį.

Jėzus pasirodo mokiniams

³⁶ Apie tai besikalbant, tarp jų staiga atsirado pats Jėzus ir pasveikino juos.

³⁷ Bet visas būrelis labai išsigando, manydamas, kad mato dvasią.

³⁸ „Kodėl jūs taip išsigandote?“ – paklausė Jis. – Kodėl jūs abejojate, kad tai iš tiesų Aš?

³⁹ Pasižiūrėkite į Mano rankas ir kojas. Žiūrėkite ir įsitikinkite, kad tai esu Aš. Palieskite Mane. Būkite tikri, kad Aš nesu dvasia. Nes dvasia neturi kūno, kaip matote Mane turint.“

⁴⁰ Kalbėdamas Jis iškėlė rankas, kad jie matytų vinių žymes ir parodė jiems žaizdas kojose.

⁴¹ Tačiau jie tebestovėjo neryžtingi, pilni džiaugsmo ir abejonių. Tada Jis paklausė: „Ar neturite čia ko valgyti?“

⁴² Jie davė Jam gabalėlį keptos žuvies,

⁴³ ir visiems žiūrint Jėzus valgė!

⁴⁴ Tada Jis tarė: „Kai Aš anksčiau buvau su jumis, argi neprisimenate, kai sakiau: viskas, kas turi išsipildyti apie Mane, parašyta Mozės, Pranašų ir Psalmių knygose.“

⁴⁵ Tai pasakęs, Jis atvėrė jų protus bent jau šitiems Raštams išmanyti!

⁴⁶ Po to pridūrė: „Tikrai, jau seniai parašyta, kad Mesijas turės kentėti ir mirti, ir prisikelti trečią dieną iš numirusių;

⁴⁷ šita žinia apie prisikėlimą turi pasklisti iš Jeruzalės į visas tautas. Visiems, kurie tik į Mane atsigręžia, bus atleidžiamos nuodėmės.

⁴⁸ Jūs – šių pranašysčių išsipildymo liudininkai.

⁴⁹ O dabar Aš jums atsiųsiu Šventąją Dvasią, kaip pažadėjo Mano Tėvas. Dar nepasakokite kitiems apie tai, kol iš dangaus ateis Šventoji Dvasia, – pasilikite mieste, kol Ji iš aukštybių suteiks jums jėgą.“

Žengimas į dangų

⁵⁰ Tada Jėzus nusivedė juos keliu į Betaniją ir, iškėlęs rankas į dangų, palaimino juos. Laimindamas

⁵¹ pradėjo kilti į dangų, ir jie Jo nebematė.

⁵² Visi šlovino Jį, grįžo į Jeruzalę, pilni didelio džiaugsmo,

⁵³ ir nuolat lankė šventyklą, šlovindami Dievą.

Apaštalų darbai

Jėzus paimtas į dangų!

¹ Pirmoje savo knygoje, Teofiliau, aš papasakojau apie Jėzaus gyvenimą, mokymą ir apie tai, kaip Jis,

² palikęs Savo išrinktiesiems apaštalams tolesnius nurodymus per Šventąją Dvasią, grįžo į dangų.

³ Po nukryžiuavimo dar keturiasdešimt dienų Jėzus kartais pasirodydavo apaštalams, daugeliu dalykų įrodydamas, kad tai būtent Jis. Tomis progomis Jis kalbėjo su jais apie Dievo karalystę.

⁴ Viename šių susirinkimų Jis liepė jiems neišvykti iš Jeruzalės, bet laukti, kol juos aplankys Šventoji Dvasia, kad įvyktų tai, ką anksčiau Tėvas buvo jiems žadėjęs.

⁵ „Jonas krikštijo vandeniu, – kalbėjo Jis, – bet jūs po kelių dienų būsite pakrikštyti Šventąja Dvasia.“

⁶ Jėzui pasirodžius kitą kartą, jie ėmė klausinėti: „Viešpatie, ar Tu dabar rengiesi gelbėti Izraelį nuo Romos jungo, kad mūsų tauta vėl taptų laisva?“

⁷ „Laiką nustato Tėvas, – atsakė Jis. – Ne jums žinoti laiką ir valandą.

⁸ Bet kai jus aplankys Šventoji Dvasia, įgausite galybės patvirtinti apie Mano mirtį ir prisikėlimą Jeruzalės žmonėms, visai Judėjai, Samarijai bei visam pasauliui.“

⁹ Netrukus Jis visus stebindamas pakilo į dangų ir pranyko debesyje.

¹⁰ Kai jie, akių nenuleisdami, žiūrėjo į žengiantį dangun Jėzų, staiga prie jų atsirado du baltai apsirengę vyrai ir pasakė:

¹¹ „Galilėjos žmonės, ko stovite, žiūrėdami į dangų? Jėzus nužengė į dangų ir vieną dieną Jis sugrįš taip pat, kaip buvo išėjęs.“

Motiejus išrenkamas apaštalu

¹² Tai įvyko ant Alyvų kalno, taigi į Jeruzalę jie turėjo grįžti pusę mylios

¹³ ir susirinko bendrai maldai viršutiniame namo, kuriame buvo apsistoję, kambaryje.

¹⁴ Susirinkime dalyvavo: Petras, Jonas, Jokūbas, Andriejus, Pilypas ir Tomas, Baltramiejus, Matas, Alfiejaus sūnus Jokūbas, Simonas Uolusis, Jokūbo sūnus Judas ir Jėzaus broliai. Čia taip pat buvo keletas moterų, o su jomis ir Jėzaus motina.

¹⁵ Šis maldos susirinkimas tęsėsi keletą dienų. Vieną dieną, dalyvaujant šimtui dvidešimčiai žmonių, atsistojo Petras ir kreipėsi į juos:

¹⁶ „Broliai, turėjo išsipildyti Rašto žodžiai, bylojantys apie Jėzų išdavusi Judą, kuris atvedė minią Jį suimti, nes taip buvo nurodžiusi Šventoji Dvasia per karalių Dovydą.

¹⁷ Judas buvo vienas iš pasirinktų apaštalų.

¹⁸ Pinigų, gautų už išdavystę, jam užteko sklypui nupirkti, o paskui jis stačia galva krito žemyn, plyšo pusiau, ir išėjo visi jo viduriai.

¹⁹ Žinia apie jo mirtį greitai pasklido tarp visų Jeruzalės gyventojų, ir jie pavadino tą vietą Kraujo lauku.

²⁰ Karaliaus Dovydo pranašystė yra Psalmių knygoje, kur jis sako:

„Tegul jo namai lieka apleisti,
ir tegul niekas juose negyvena.“

Ir vėl:

„Te jo darbas būna pavedamas kitam atlikti.“

²¹⁻²² Taigi dabar mes privalome vietoje Judo pasirinkti kitą žmogų, kad šis prisijungtų prie mūsų, Jėzaus prisikėlimo liudytojų. Išsirinkime tą, kuris buvo nuolat su mumis nuo mūsų pirmos pažinties su Viešpačiu iki to laiko, kai buvo paimtas į dangų.“

²³ Susirinkimas iškėlė du kandidatus: Juozapą, vadinamą Barsabu, pravarde Justas, ir Motiejų.

²⁴⁻²⁵ Tada jie visi meldėsi, kad būtų pasirinktas tinkamas žmogus. „Viešpatie, – jie sakė. – Tu žinai kiekvieną širdį. Parodyk mums, katrą šių vyrų Tu pasirinkai apaštalu vietoje išdaviko Judo, jau nukeliavusio į tinkamą vietą.“

²⁶ Tada jie metė burtus ir dvyliktuoju apaštalu pasirinko Motiejų.

2

Sekminių dieną ateina Šventoji Dvasia

¹ Praėjo septynios savaitės nuo Jėzaus mirties ir prisikėlimo, ir dabar atėjo Sekminių diena. Staiga maldos namuose esančius

² tikinčiuosius lyg galingos audros dundesys apkurtino garsas.

³ Tada ant jų galvų pradėjo kristi kažkas panašaus į liepsną ar ugnies liežuvių.

⁴ Ir dalyvavusieji prisipildė Šventosios Dvasios, ir pradėjo kalbėti svetimomis kalbomis, nes Šventoji Dvasia suteikė šią galimybę.

⁵ Daug pamaldžių žydų buvo atvykę iš kitų šalių į religines iškilmes.

⁶ Pasigirdus ūžesiui iš dangaus virš namo, minios žmonių bėgo pažiūrėti, kas čia vyksta, ir žmonės buvo apstulbinti, nes girdėjo jų kalba kalbančius Kristaus mokinius.

⁷ „Kaip gali būti?! – stebėjosi jie. – Nors visi šie žmonės iš Galilėjos,

⁸ mes girdime juos kalbant mūsų gimtosiomis kalbomis.

⁹ Mes – parantai, medai, elamiečiai, Mesopotamijos, Judėjos, Kapadokijos, Ponto, Azijos,

¹⁰ Frygijos, Pamfilijos, Egipto ir Libijos pakraščio ties Kirėne gyventojai, ateiviai iš Romos, tiek žydai, tiek ir žydų prozelitai –

¹¹ kretiečiai bei arabai. Ir visi mes girdime šiuos vyrus kalbančius mūsų kalbomis apie galingus Dievo stebuklus!“

¹² Jie stovėjo nustebinti ir suglumę. „Ką tai galėtų reikšti?“ – klausinėjo jie vienas kitą.

¹³ Bet minioje buvo ir tokių, kurie šaipėsi, sakydami: „Jie paprasčiausiai visi girti!“

Petras kreipiasi į minią

¹⁴ Tada Petras, su vienuolika apaštalų išėjęs į priekį, prabilo į minią: „Visi paklausykite: ir svečiai, ir Jeruzalės gyventojai!

¹⁵ Kai kurie sakote, kad šitie vyrai girti! Tai netiesa! Dabar ankstyvas metas. Žmonės nepasigeria iki devintos valandos ryto!

¹⁶ Tai, ką jūs matote šį rytą, prieš šimtmečius išpranašavo Joelis:

¹⁷ „Paskutinėmis dienomis Viešpats pasakė: „Aš įkvėpsiu Šventosios Dvasios visiems žmonėms.

Jūsų sūnūs ir dukros pranašaus,

jūsų jaunuoliai matys regėjimus,
jūsų seneliai sapnuos sapnus.

¹⁸ Taip, Šventoji Dvasia aplankys
visus mano tarnus,
tiek vyrus, tiek ir moteris,
ir jie galės pranašauti.

¹⁹ Danguje ir žemėje pasirodys nepaprasti ženklai:
kraujas ir ugnis bei dūmų debesys.

²⁰ Saulė pajuoduos,
o mėnulis bus raudonas lyg kraujas
prieš tą bauginančią Viešpaties atėjimo dieną.

²¹ Bet visi, kas prašys Viešpaties pasigailėjimo,
jo susilauks ir bus išgelbėti.“

²² Klausykite, Izraelio žmonės! Viešpats viešai palaikė Jėzų iš Nazareto, per
Jį darydamas stebuklus, kaip jūs tai gerai žinote.

²³ Bet Viešpats, vykdydamas Savo iš anksto parengtą planą, leido, kad
pagal romėnų vyriausybės nurodymus Jėzus būtų prikaltas prie kryžiaus ir
nužudytas.

²⁴ Tada Viešpats išlaisvino Jį iš mirties siaubo ir vėl grąžino į gyvenimą, nes
mirtis nepajėgė išlaikyti Jo savo gniaužtuose.

²⁵ Karalius Dovydas sako apie Jėzų:
„Aš žinau, kad Viešpats visada su manimi. Jis man padeda. Galinga Viešpaties
jėga palaiko mane.

²⁶ Nenuostabu, kad mano širdis pilna džiaugsmo ir aš Jį šlovinu, nes žinau, kad
po mirties nebūsiu apleistas.

²⁷ Tu neleisi mano sielai likti pragare ir neleisi šventam Sūnaus kūnui supūti.

²⁸ Tu sugrąžinsi man gyvenimą ir suteiksi nuostabų džiaugsmą Savo akivaiz-
doje.“

²⁹ Brangūs broliai, pagalvokite! Dovydas kalbėjo ne apie save, kai sakė
mano cituotus žodžius, nes jis mirė, buvo palaidotas, ir iki šiol tebėra jo kapas.

³⁰ Bet jis buvo pranašas ir žinojo, jog Dievas davė nesulaužomą pažadą, kad
vienas iš paties Dovydo palikuonių bus Mesijas ir sėdės Dovydo soste.

³¹ Dovydas žiūrėjo tolyn į ateitį ir pranašavo Mesijo prisikėlimą, sakydamas,
kad Mesijo siela nebus palikta pragare ir Jo kūnas neges.

³² Jis kalbėjo apie Jėzų, ir visi mes esame liudininkai, kad Jėzus prisikėlė iš
numirusių.

³³ Dabar Jis sėdi danguje, aukščiausios garbės soste, šalia Dievo. Ir kaip
žadėjo, Tėvas davė Jam galią atsiųsti Šventąją Dvasią, o rezultatus jūs šiandien
matote ir girdite.

³⁴ Dovydas ne apie save kalbėjo, nes niekada nebuvo užžengęs į dangų. Be
to, jis vėliau tvirtino:

„Dievas kalbėjo Mesijui, mano Viešpačiui, ir Jam pasakė:

„Sėsk čia, garbingoje vietoje šalia Manęs,

³⁵ kol Tavo priešai visiškai priklausys Man.“

³⁶ Todėl aš neabejodamas tvirtinu visiems Izraelio žmonėms: „Dievas
padarė Viešpačiu ir Mesiju Jėzų, kurį jūs nukryžiuotė!“

³⁷ Tie Petro žodžiai juos giliai sujaudino, ir žmonės jam bei kitiems
apaštalams pasakė: „Broliai, ką mums daryti?“

³⁸ Petras jiems atsakė: „Visi turite nusigręžti nuo nuodėmės, sugrįžti prie Dievo, pasikrikštyti Jėzaus Kristaus vardu, kad būtų atleistos jūsų nuodėmės, o tada jūs taip pat gausite šią Šventosios Dvasios dovaną.

³⁹ Nes Kristus ją pažadėjo jums visiems, taip pat jūsų vaikams ir netgi tolimose šalyse esantiems, kuriuos tik pasišauks Viešpats, mūsų Dievas!“

⁴⁰ Tada Petras pasakė ilgą pamokslą, pasakodamas apie Jėzų ir karštai ragindamas visus klausytojus atsikratyti ydų.

⁴¹ Ir tie trys tūkstančiai žmonių, kurie patikėjo Petro žodžiais, buvo pakrikštyti.

Tikinčiųjų draugystė

⁴² Jie pritapdavo prie kitų tikinčiųjų, klausydamiesi apaštalų mokymo, laužydami duoną ir melsdamiesi.

⁴³ Juos buvo apėmusi pagarba ir baimė, o apaštalai padarė daug stebuklų.

⁴⁴ Visi tikintieji nuolat susieidavo ir viskuo pasidalindavo,

⁴⁵ parduodami savo turtą ir atiduodami jį vargantiesiems.

⁴⁶ Jie sutartinai melsdavosi šventykloje, susitikdavo mažomis grupelėmis Komunijai, valgydavo drauge, patirdami didelį džiaugsmą ir dėkingumą,

⁴⁷ šlovinami Dievą. Visas miestas buvo jiems palankus, ir kiekvieną dieną jų būrį gausindavo Dievo išganytieji.

3

Petras išgydo luošą elgetą

¹ Vieną popietę, trečią valandą, Petras ir Jonas nuėjo į šventyklą melstis.

² Prisiartinę prie šventyklos, jie pamatė nešamą gatvę iš prigimties luošą vyrą. Kaip ir kiekvieną dieną, jį pasodino prie šventyklos vartų, vadinamų Gražiaisiais.

³ Petrui ir Jonui einant pro šalį, jis paprašė pinigų.

⁴ Jie įdėmiai pasižiūrėjo į jį, ir tada Petras tarė: „Pažvelk!“

⁵ Luošasis pažvelgė į juos nekantriai, tikėdamasis ką nors gauti.

⁶ Bet Petras pasakė: „Aš neturiu pinigų tau duoti. Bet ką turiu, tau duodu. Jėzaus Kristaus iš Nazareto vardu, sakau tau: „Vaikščiok!“

⁷ Tada Petras paėmė luošą žmogų už rankos ir pastatė jį ant kojų. Ir kai jis tai padarė, žmogaus kojos ir kulkšnies kaulas pagijo ir taip sustiprėjo,

⁸ kad jis pastovėjo minutėlę ir pradėjo pasišokinėdamas vaikščioti. Jis šokinėdamas nuėjo su jais į šventyklą ir šlovinantį Dievą.

⁹ Kai žmonės viduje pamatė jį vaikstantį ir šlovinantį Dievą,

¹⁰ suprato, kad tai buvo tas pats luošas elgeta, kurį jie taip dažnai matydavo prie Gražiųjų vartų. Žmonės buvo neapsakomai nustebinti!

Petras viešai skelbia Mesiją

¹¹ Visi subėgo į Saliamono salę, kur jis neatsitraukdamas stovėjo prie Petro ir Jono! Visi pagarbiai nuščiuvo, nes buvo nustebinti tokio įvykio.

¹² Petras, suradęs tinkamiausią progą, kreipėsi į minią: „Izraelio vyrai! – pasakė jis. – Kas jus taip stebina? Kam šitaip žiūrėti į mus, lyg mes savo galia ar šventumu būtume išgydę šį žmogų.

¹³ Tai Abraomo, Izaoko, Jokūbo ir kitų mūsų protėvių Dievas įvykdė šį stebuklą, nes norėjo pašlovinti Savo tarną Jėzų. Aš kalbu apie Jėzų, kurį jūs išdavėte, atidavėte ir išsigynėte Pilotui, nors tasai buvo nutaręs Jį paleisti.

¹⁴ Jūs nenorėjote Jį išlaisvinti, Šventąjį ir Teisųjį. Jūs reikalavote geriau paleisti žudiką!

¹⁵ Jūs nužudėte gyvybės Kūrėją, bet Dievas Jį vėl prikėlė iš numirusių. Jonas ir aš esame to įvykio liudininkai, nes po to, kai jūs nužudėte Jėzų, mes matėme Jį gyvą!

¹⁶ Jėzaus vardas išgydė šį žmogų. Jūs žinote, koks jis anksčiau buvo nuošas. Tikėjimas Jėzaus vardu (tikėjimas duotas jums Dievo) taip tobulai išgydė jį.

¹⁷ Brangūs broliai, suprantu, kad jūs nežinodami šitaip pasielgėte su Jėzumi, tas pats gali būti pasakyta ir apie jūsų vadovus.

¹⁸ Dievas vykdo pažadą, ir Mesijas turėjo visa tai iškentėti.

¹⁹ Dabar pakeiskite savo nuomonę ir požiūrį į Dievą ir atsiskirkite į Jį, kad Jis galėtų jūsų nuodėmes nuplauti ir siųsti jums tuos nuostabius Viešpaties atgaivos laikus,

²⁰ sugrąžindamas jums Jėzų, jūsų Mesiją.

²¹ Kaip pranašauta nuo senovės laikų, danguje Jam reikia pasilikti tol, kol visiškai bus atsižadėta nuodėmės.

²² Antai, Mozė yra pasakęs: „Viešpats Dievas jūsų tarpe pažadins Pranašą, kaip mane! Atidžiai paklausykite, ką Jis sako.

²³ Kiekvienas, kas neklausys Jo, bus visiškai sunaikintas.“

²⁴ Samuelis ir visi pranašai vėliau kalbėjo apie tai, kas vyksta šiandien.

²⁵ Jūs, tų pranašų vaikai, esate susiję su Dievo pažadu, duotu jūsų protėviams – palaiminti visą pasaulį per žydų tautą. Tai Dievo duotas pažadas Abraomui.

²⁶ Kai tik Dievas prikėlė Savo Tarną gyvenimui, Jis pirmiausia pasiuntė Jį jums, Izraelio žmonėms, kad palaimintų jus, apsaugodamas jus nuo nuodėmių.“

4

Petras ir Jonas aukščiausiąjame teisme

¹ Jiems bekalbant su žmonėmis, priėjo prie jų aukštieji kunigai, šventyklos apsaugos viršininkas ir keletas sadukiejų.

² Jie labai pyko, kad Petras su Jonu skelbė, jog Jėzus prisikėlė iš numirusių.

³ Jie suėmė juos, ir kadangi buvo jau vakaras, įmetė juos nakčiai į kalėjimą.

⁴ Bet daugelis žmonių, kurie girdėjo jų žodį, tuo patikėjo. Taip tikinčiųjų skaičius padidėjo iki penkių tūkstančių!

⁵ Atsitiko taip, kad kitą dieną žydų tautos vadovų taryba posėdžiavo Jeruzalėje.

⁶ Taip pat čia buvo vyriausias kunigas Anas, Kajafas, Jonas, Aleksandras ir kiti vyriausiojo kunigo giminės.

⁷ Abu mokiniai buvo pastatyti prieš juos. „Kieno įkvėpti ir kieno vardu jūs tai padarėte?“ – reikalavo pasiaiškinti taryba.

⁸ Tada Petras, kupinas Šventosios Dvasios, jiems atsakė: „Gerbiami tautos vadovai ir vyresnieji,

⁹ jei mus šiandien klausinėjate apie geradarystę nuošiam žmogui, kaip jis buvo išgydytas,

¹⁰ leiskite man jums pranešti, kad tai buvo padaryta Mesijo, Jėzaus iš Nazareto, kurį jūs nukryžiovote, vardu ir galia, nes Dievas Jį prikėlė iš numirusių. Jo dėka šis žmogus čia stovi sveikas!

¹¹ Nes Jėzus – Mesijas, kuris minimas Raštuose, bylojančiuose apie akmenį, išmestą kaip nebereikalingą, kuris tapo kertiniu akmeniu.

¹² Nėra jokio kito išsigelbėjimo. Visame pasaulyje nėra nė vieno kito tokio vardo, kurio galėtų šauktis žmogus ir išsigelbėti.“

¹³ Taryba, matydama Petro ir Jono drąsą, patyrusi, kad tai paprasti be-raščiai žmonės, labai nustebo ir aiškiai suprato, ką jiems davė buvimas su Jėzumi!

¹⁴ O taryba negalėjo abejoti dėl išgydymo, nes išgydytasis stovėjo kaip tik priešais juos.

¹⁵ Todėl jie liepė visiems pasišalinti, o patys ėmė tartis.

¹⁶ „Ką mes darysime su šiais žmonėmis? – klausė jie vienas kitą. – Mes negalime paneigti jų padaryto didžiulio stebuklo. Apie jį žino visi, kas yra Jeruzalėje.

¹⁷ Bet galbūt mes galime uždrausti jiems skelbti šią žinią. Mes prisakysime, kad šiukštu neskelbtų ir nemokytų Jėzaus vardu.“

¹⁸ Tad jie sukvietė vėl visus į vidų ir įsakė jiems daugiau niekada nekalbėti apie Jėzų.

¹⁹ Tačiau Petras ir Jonas atsakydami tarė: „Spręskite, ar Dievas nori, kad mes klausytume jūsų, o ne Jo!

²⁰ Mes negalime nekalbėti apie tuos nuostabius dalykus, kuriuos darė Jėzus, nes patys matėme ir apie juos girdėjome iš Jėzaus lūpų!“

²¹ Tada taryba ir toliau jiems grasino. Pagaliau juos paleido, nes nežinojo, kaip nubausti nesukeliant maišto. Mat visi garbino Dievą už nuostabųjį stebuklą –

²² keturiasdešimt metų buvęs luošas žmogus taip stebuklingai išgijo!

Tikinčiųjų malda

²³ Kai tik Petras ir Jonas buvo išlaisvinti, jie susirado kitus mokinius ir išpasakojo jiems viską, ką sakė taryba.

²⁴ Tada visi tikintieji susitelkė šioje maldoje:

„Viešpatie, dangaus, žemės, jūros ir viso, kas juose, Kūrėjau!

²⁵ Tavo Šventoji Dvasia per mūsų protėvį, tavo tarną karalių Dovydą, kalbėjo: „Kodėl nirsta ant Viešpaties pagonys?

Kam neišmintingos tautos planuoja sąmokslus prieš Visagalią Dievą?

²⁶ Žemės karaliai sukilo į kovą prieš Jį ir prieš pateptąjį Dievo Sūnų!“

²⁷ Štai kas vyksta šiandien šiame mieste. Nes karalius Erodas, valdytojas Pilotas su visais romėnais, taip pat ir Izraelio žmonės yra susivieniję prieš Jėzų, Tavo pateptąjį Sūnų, Tavo Šventąjį Tarną.

²⁸ Jie įvykdys tai, ką Tavo išmintinga jėga leis jiems padaryti.

²⁹ O dabar, Viešpatie, išgirsک jų grąšinimus, suteik saviems tarnams didelę drąsą atvirai skelbti,

³⁰ siųsk Savo gydančią galią ir teįvyksta nepaprastų dalykų ir stebuklų Tavo Švento Tarno Jėzaus vardu.“

³¹ Jiems pasimeldus, sudrebėjo pastatas, kuriame jie buvo susirinkę, ir visi, prisipildę Šventosios Dvasios, galėjo drąsiai skelbti Dievo Žodį.

Tikintieji išsidalina savo turtus

³² Visi tikintieji buvo vienminčiai ir turėjo tarsi vieną širdį, jokios nuosavybės nelaikė sava, viskuo dalinosi tarpusavyje.

³³ Apaštalai sakė įtikinančius pamokslus apie Viešpaties Jėzaus prisikėlimą, ir visi tikintieji buvo nuoširdūs, draugiški.

³⁴⁻³⁵ Jie nepažino skurdo, nes kurie turėjo žemės sklypus ir namus, juos parduoavo ir gautus pinigus atiduodavo apaštalams, kad jie atiduotų vargstantiems.

³⁶ Pavyzdžiui, toks buvo Juozapas, apaštalų pramintas Barnabu, „Paguodos sūnum.“ Jis buvo kilęs iš Kipro salos, Levio giminės.

³⁷ Tai jis buvo vienas iš tų, kuris pardavė savo žemės sklypą, o pardavęs gautus pinigus atnešė apaštalams, kad jie padalintų vargstantiems.

5

Ananijas ir Sappfira

¹ Tačiau vienas žmogus, vardu Ananijas, su savo žmona Sappfira pardavęs žemės sklypą,

² atnešė tik dalį pinigų, tvirtindamas, kad tai buvo visa suma (jo žmona sutiko su šia apgavyste).

³ Bet Petras pasakė: „Ananijau, šėtonas užvaldė tavo širdį. Kai tu tvirtinai, kad tai visi pinigai, tu melavai Šventajai Dvasiai.

⁴ Turtas buvo tavo nuosavybė, ir tu galėjai tvarkyti jį kaip norėjai. Galėjai parduoti ar neparduoti. Ir pardavęs tu galėjai nuspręsti, kiek duoti. Kaip tu galėjai taip padaryti? Tu ne mums melavai, o Dievui.“

⁵ Ananijas, išgirdęs tuos žodžius, krito ant grindų ir mirė! Visi išsigando,

⁶ o jaunuoliai pridengė jį paklode, išnešė ir palaidojo.

⁷ Maždaug po kokių trijų valandų atėjo jo žmona, kuri nežinojo, kas buvo atsitikę.

⁸ Petras ją paklausė: „Ar jūs pardavėte savo žemę už tokią ir tokią kainą?“ „Taip, už tiek“, – atsakė ji.

⁹ Bet Petras prabilo: „Kaip tu su savo vyru galėjai šitaip sugalvoti? Jūs susimokėte ir norėjote patikrinti, ar Dievas gali žinoti tai, kas iš tikrųjų vyksta? Lauke už durų dar tebėra jaunuoliai, kurie palaidojo tavo vyrą. Jie taip pat ir tave išneš.“

¹⁰ Bematant ji susmuko ant grindų ir mirė. Atėjo jaunuoliai ir pamatė, kad ji mirus. Išnešė ją ir palaidojo šalia vyro.

¹¹ Baimė apėmė visą bažnyčią ir visus kitus, kurie girdėjo, kas buvo atsitikę.

Apaštalai daro stebuklus

¹² Tuo tarpu apaštalai nuolat rinkdavosi šventykloje, Saliamono salėje, ir darė dar daug nepaprastų stebuklų.

¹³ Kiti tikintieji nedrįso prie jų prisidėti, nors visi juos labai gerbė.

¹⁴ Augo būrys vyrų ir moterų, įtikėjusių Viešpatį.

¹⁵ Sergantieji buvo gabenami į gatves lovose ir ant kilimėlių, kad Petrui einant, bent jo šešėlis kristų ant kai kurių guliniųčiųjų.

¹⁶ Keliavo minios iš Jeruzalės priemiesčių ir nešė ligonius ir piktųjų dvasių apsėstuosius. Visi jie būdavo pagydomi.

Apaštalai persekiojami

¹⁷ Stiprų pavydą jautė aukščiausias kunigas, jo giminės ir draugai iš sadukiejų tarpo.

¹⁸ Jie suėmė apaštalus ir įmetė juos į viešą kalėjimą.

¹⁹ Bet naktį atėjo Viešpaties angelas, atidarė kalėjimo vartus, išvedė pro juos ir tarė:

²⁰ „Eikite į šventyklą ir skelbkite žmonėms apie šį Gyvenimą!“

²¹ Auštant jie atvyko į šventyklą ir tuojau ėmė mokyti.

Vėliau rytą vyriausias kunigas ir jo šalininkai atvyko į šventyklą ir, sukvietę žydų tarybą ir visą Senatą, nusiuntė tarnus, kad atvestų apaštalus, kuriuos nusprendė patraukti teisman.

²² Kai į kalėjimą atvyko tarnai, vyrų ten nebuvo, todėl jie, grįžę į tarybą, pranešė:

²³ „Kalėjimo durys buvo užrakintos, sargai stovėjo lauke; kai atidarėme vartus, viduje nieko nebuvo.“

²⁴ Šventyklos apsaugos viršininkas ir aukštieji kunigai, tai išgirde, sumišę stebėjosi, kas bus toliau ir kuo visa tai baigsis!

²⁵ Tuo metu kažkas pranešė, kad vyrai, kuriuos jie įkalino, stovi šventykloje ir moko žmones!

²⁶ Šventyklos apsaugos kapitonas nuėjo su kariais ir suėmė juos (be prievartos, nes bijojo žmonių, kad jų neužmuštų, jei jie šiurkščiau elgtųsi su mokiniais).

²⁷ Jie atvedė apaštalus į tarybą.

²⁸ „Negi mes jums nesakėme, kad daugiau niekada neprasitartumėte apie Jėzų? – paklausė vyriausias kunigas. – O štai jūs savo mokslu užtvindėte visą Jeruzalę ir norite ant mūsų galvų užtraukti To Žmogaus kraują!“

²⁹ Bet Petras ir apaštalai atsiliepė: „Dievo reikia klausyti daugiau negu žmonių.

³⁰ Mūsų protėvių Dievas prikėlė Jėzų, kurį jūs nužudėte prikaldami prie kryžiaus.

³¹ Tada Savo galinga jėga Dievas išaukštino Jį kaip Kunigaikštį ir Išgelbėtoją, kad Izraelis turėtų progą atgailauti ir kad būtų atleistos jūsų nuodėmės.

³² O mes esame tų įvykių liudininkai, taip pat ir Šventoji Dvasia, kurią Dievas suteikia visiems, Jam paklūstantiems.“

³³ Tuomet taryba baisiai iširdo ir nusprendė juos užmušti.

³⁴ Bet pakilo vienas fariziejus, vardu Gamalielis (labai gerbiamas žmonių tarpe įstatymo mokytojas), ir pareikalavo, kad jam kalbant iš tarybos būtų išvesti apaštalai.

³⁵ Tada jis kreipėsi į savo kolegas: „Izraelio vyrai, pagalvokite, ką daryti su šitais žmonėmis.

³⁶ Prieš kurį laiką gyveno jaunuolis Teudas, kuris laikė save kažkuo nepaprastu. Jam pritarė apie keturi šimtai žmonių, bet jis buvo užmuštas, jo pasekėjai ramiai išsiskirstė.

³⁷ Po jo, gyventojų surašymo dienomis, buvo Judas iš Galilėjos. Dalis žmonių tapo jo mokiniais ir sekė paskui jį. Bet ir jis mirė, o jo pasekėjai išsiskirstė.

³⁸ Todėl aš patariu palikti tuos žmones ramybėje. Jei tai, ko jie moko ir daro, kyla iš jų pačių, viskas greitai žlugs savaime.

³⁹ Bet jei tai iš Dievo, tai jūs nepajėgsite jų sunaikinti, nebent jei stotumėte į kovą prieš pati Dievą.“

⁴⁰ Taryba paklausė jo patarimo. Pasišaukė apaštalus, nuplaskdino juos, paleido ir liepė niekada nebekalbėti apie Jėzų.

⁴¹ O jie ėjo iš tarybos džiaugdamiesi, kad Dievas palaikė juos vertais kentėti panieką dėl Jo vardo.

⁴² Jie nesiliovė kiekvieną dieną namuose ir šventykloje mokyti, kad Jėzus yra Mesijas.

6

Septynių išrinkimas

¹ Tikinčiųjų skaičiui greitai augant, kilo nepasitenkinimas. Tie, kurie kalbėjo tik graikiškai, skundėsi, kad buvo diskriminuojamos jų našlės, kad joms kasdien aprūpinimui nebūdavo duodama tiek pat maisto, kiek gaudavo moterys, kalbančios hebrajiškai.

² Tuomet dvylika apaštalų sušaukė visų tikinčių susirinkimą ir tarė: „Mes turėtume leisti laiką melsdamiesi, o ne sudarinėdami maitinimo programas.

³ Dabar, brangūs broliai, apsižvalgykime aplinkui ir išrinkime septynis vyrus, išmintingus ir kupinus Šventosios Dvasios, turinčius gerą vardą. Mes jiems pavesime šį reikalą.

⁴ Tada mes galėsime atsidėti maldai ir mokymui.“

⁵ Šitas pasiūlymas pasirodė tinkamas visam susirinkimui, ir jie išsirinko Steponą (vyrą, kupiną tikėjimo ir Šventosios Dvasios), Pilypą, Prochorą, Nikanorą, Timoną, Parmeną, Mikalojų iš Antiochijos (pagonį, atsivertėlį į žydų tikėjimą, kuris tapo krikščioniu).

⁶ Tuos septynis pristatė apaštalams, o šie melsdamiesi dėjo ant jų rankas ir laimino.

⁷ Dievo Žodžio buvo mokoma vis didesnėse grupėse, o mokinių skaičius Jeruzalėje labai išaugo. Taip pat atsivertė daugelis žydų kunigų.

Steponas suimamas

⁸ Steponas, kupinas tikėjimo ir Šventosios Dvasios, darė daugelį stebuklų.

⁹ Vieną dieną keletas vyrų iš žydų libertinų sinagogos pradėjo su juo ginčytis, o prie jų greitai prisijungė žydai iš Kirėnės, Egipto Aleksandrijos ir Turkijos provincijų, Kilikijos bei Azijos.

¹⁰ Bet niekas negalėjo pasipriešinti Stepono išminčiai ir dvasiai.

¹¹ Taigi jie pasikvietė keletą vyrų, kad šie meluotų. O tie tvirtino girdėję Steponą piktžodžiaujantį Mozei ir net Dievui.

¹² Šis kaltinimas sukurstė liaudį. Ji įtūžo ant Stepono. Žydų vadovai suėmė jį ir nuvedė į tarybą.

¹³ Pasamdyti liudytojai melavo, kad Steponas nuolat kalba prieš šventyklą ir Mozės įstatymus.

¹⁴ Jie sakė: „Mes girdėjome jį sakantį, kad šis jaunuolis, Jėzus iš Nazareto, sugriaus šventyklą ir atmes visus Mozės įstatymus!“

¹⁵ Tą akimirką taryba pamatė, jog Stepono veidas suspindo!

7

Stepono kalba aukščiausiąjame teisme

¹ Tada vyriausiasis kunigas paklausė jį: „Ar tie kaltinimai teisingi?“

² Štai koks ilgas buvo Stepono atsakymas: „Šlovingasis Dievas apsireiškė mūsų tėvui Abraomui Irake dar prieš jam persikeliant į Siriją

³ ir liepė išeiti iš savo gimtojo krašto, atsisveikinti su giminėmis ir leistis į kelionę ton šalin, kurią Dievas jam parodys.

⁴ Tada jis paliko Chaldėjų kraštą ir apsigyveno Harane, Sirijoje, iki savo tėvo mirties. Iš ten Dievas atvedė jį čia, Izraelio žemėn,

⁵ bet nesuteikė jam nė mažyčio žemės plotelio. Tačiau Dievas pažadėjo, kad galiausiai jam ir jo palikuonims (nors jis buvo bevaikis!) priklausys visa šalis.

⁶ Dievas taip pat jam pasakė, kad šitie jo palikuonys paliks savo šalį ir gyvens kaip ateiviai svetimoje žemėje ir 400 metų vergaus.

⁷ „Bet Aš nubausiu tautą, kuri juos pavergs, – jam pasakė Dievas. – Vėliau Mano žmonės sugrįš į šią Izraelio valstybę ir čia Mane garbins.“

⁸ Ir tuomet Dievas davė atlikti Abraomui apipjaustymo apeigą, kaip Dievo ir Abraomo žmonių susitarimą. Taigi, suėjus aštuonioms dienoms, Abraomo sūnus Izaokas buvo apipjaustytas. Izaokas tapo Jokūbo tėvu, o Jokūbui gimė dvylika vaikų, kurie tapo žydų tautos patriarchais.

⁹ Šie iš pavydo broliui pardavė Juozapą į Egiptą kaip vergą. Bet Dievas buvo su juo.

¹⁰ Jis apsaugojo Juozapą nuo sielvarto ir suteikė išminties Egipto karaliaus, faraono, akivaizdoje. Dievas davė Juozapui nepaprastą išmintį, todėl faraonas paskyrė jį Egipto valdovu, pavesdamas jam ir savo rūmų reikalus.

¹¹ Bet Egipte ir Kanaano žemėje kilo badas, ir mūsų protėviai atsidūrė dideliame varge.

¹² Jokūbas išgirdo, kad Egipte dar yra javų, ir išsiuntė savo sūnus, kad nupirktų truputį.

¹³ Kai jie atvyko į Egiptą antrą kartą, Juozapas leidosi atpažįstamas, ir broliai buvo pristatyti faraonui.

¹⁴ Tada Juozapas pakvietė savo tėvą Jokūbą ir visų brolių šeimas, iš viso septyniasdešimt penkis asmenis, kad atvyktų į Egiptą.

¹⁵ Šitaip Jokūbas atkeliavo į Egiptą, kur mirė jis ir visi jo sūnūs.

¹⁶ Juos visus pargabeno į Sichemą ir palaidojo kape, kurią Abraomas buvo nupirkęs Sichemės iš Emoro sūnų.

¹⁷⁻¹⁸ Artinantis laikui, kai Dievas turėjo išpildyti Abraomui duotą pažadą išlaisvinti jo palikuonis iš vergijos, Egipte labai išaugo žydų skaičius. Tačiau tuo metu buvo karūnuotas karalius, kuris negerbė Juozapo atminimo.

¹⁹ Šis karalius rengė šamokslą prieš mūsų giminę, versdamas mūsų protėvius pamesti savo vaikus laukuose.

²⁰ Tuo metu gimė dieviško grožio vaikas – Mozė. Jo tėvai slėpė jį tris mėnesius namuose,

²¹ o kai nebegalėjo laikyti jo paslėpę, turėjo jį palikti. Jį rado faraono duktė ir paėmė auginti, išsūnijo bei

²² mokė visos Egipto išminties. Taip jis tapo galingu valdovu ir oratoriumi.

²³ Vieną dieną, artėjant keturiasdešimtajam gimtadieniui, jam kilo mintis aplankyti savo brolius izraelitus.

²⁴ Ta apsilankymo metu jis pamatė egiptietį, nedorai besielgiantį su izraelitu. Mozė keršydamas užmušė egiptietį.

²⁵ Mozė tikėjosi, kad broliai supras, jog Dievas jį siuntė jiems padėti, bet šie nieko nesuprato.

²⁶ Kitą dieną jis vėl juos aplankė ir pamatė besivaidijančius du izraelitus. Mozė mėgino juos sutaikyti, sakydamas: „Vyrai, jūs esate broliai! Todėl neturite šitaip kovoti. To neturite daryti.“

²⁷ Bet tasai, kuris buvo nuskriaudęs artimą, liepė Mozei rūpintis savais reikalais. „Kas tave paskyrė mūsų valdovu ar teisėju? – klausė jis. –

28 Gal rengiesi ir mane nužudyti, kaip vakar nužudei egiptietį?“

29 Tada Mozė pabėgo iš šalies, apsigyveno Madiano krašte, kur gimė jo du sūnūs.

30 Po keturiasdešimties metų dykumoje, netoli Sinajaus kalno, jam pasirodė angelas degančio krūmo liepsnose.

31 Mozė tai matė ir stebėjosi, kas ten yra; kai jis nubėgo pasižiūrėti, pakvietė Viešpaties balsas:

32 „Aš esu tavo Dievas, Abraomo, Izaoko ir Jokūbo Dievas.“ Mozė ėmė drebėti iš baimės ir nedrįso pažvelgti.

33 O Viešpats jam tarė: „Nusiauk apavą, nes tu stovi ant šventos žemės.

34 Aš mačiau Egipte Savo tautos skausmą ir verksmą. Aš nužengiau jų išvaduoti. Tad ateik čionai! Aš ketinu tave pasiųsti į Egiptą.“

35 Ir tu būdu Dievas sugrąžino tą, kurį pirma jo žmonės atmetė, sakydami: „Kas tave paskyrė vadovu ir mūsų teisėju?“

36 Mozė buvo siųstas kaip valdovas ir išgelbėtojas. Daugybės išsimintų stebuklų pagalba jis išvedė juos iš Egipto, pervedė per Raudonąją jūrą ir vedžiojo keturiasdešimt metų dykumoje.

37 Pats Mozė Izraelio žmonėms yra pasakęs: „Dievas pažadins Pranašą iš jūsų brolių tarpo, panašiai kaip mane.“

38 Tai buvo tikra tiesa, nes Mozė tarpininkavo tyruose tarp Izraelio žmonių ir angelo, kuris Sinajaus kalne perdavė jiems Dievo įsakymą – gyvąjį žodį.

39 Bet mūsų tėvai atmetė Mozę ir norėjo grįžti į Egiptą.

40 Jie sakė Aaronui: „Padirbdink mums dievų, kurie parvestų mus atgal, nes mes nežinome, kas nutiko tam Mozei, išvedusiam mus iš Egipto.“

41 Tokiu būdu jie pasidirbo dievą – aukso veršį – ir ėmė aukoti jam atnašą. Jie džiaugėsi savo rankų darbu.

42 Dievas nusigręžė nuo jų, apleido juos, leisdamas jiems tarnauti saulei, mėnuliui, žvaigždėms kaip dievams! Amoso pranašysčių knygoje Viešpats klausia:

„Negi Man, Izraeli, tu aukojai būdamas dykumoje šituos keturiasdešimt metų?

43 Tu iš tiesų domiesi pagoniškais dievais – Molochu, dievo Romfos žvaigžde ir visais stabais, kuriuos pasidirbote, kad galėtumėte juos garbinti. Todėl pasiųsiau jus į nelaisvę toli, anapus Babilono.“

44 Mūsų protėviai per dykumą gabenosi su savimi kilnojamą šventyklą – tabernakulį. Jame jie laikė akmenines plokštes, ant kurių buvo užrašyti Dešimt įsakymų. Šis tabernakulis buvo sukurtas tiksliai pagal angelo Mozei duotą planą.

45 Metams bėgant, kada Jozuė kovojo prieš pagonių gentis, šį tabernakulį pasiėmė su savimi į naująją žemę ir naudojo iki karaliaus Dovydo laikų.

46 Dievas nuoširdžiai palaimino Dovydą. Dovydas paprašė ypatingos teisės statyti šventovę Jokūbo Dievui.

47 Saliamonas ją pastatė,

48 tačiau Dievas negyvena šventovėse, sukurtose žmogaus rankomis.

49 „Dangus – Man sostas, o žemė – suoloelis Mano kojoms“, – sako Viešpats per Savo pranašus. „Kokius namus jūs Man statysite? – klausia Viešpats. – Ar Aš juose pasiliksiu?

50 Argi ne Aš sukūriau dangų ir žemę?“

⁵¹ Jūs – užsispyrę stabmeldžiai! Negi jūs amžinai priešinsitės Šventajai Dvasiai? Taip darė jūsų tėvai, ir jūs taip darote!

⁵² Paminėkite nors vieną pranašą, kurio nepersekiojo jūsų tėvai? Jie netgi žudydavo tuos, kurie pranašavo Teisiojo atėjimą, – Mesijo, kurį jūs išdavėte ir nužudėte.

⁵³ Taip, jūs sąmoningai sulaužėte Dievo įsakymus, nors juos gavote iš angelų rankų.“

Stepono nužudymas

⁵⁴ Žydų vadovai labai įsižeidė dėl Stepono kaltinimų ir įniršę ėmė ant jo griežti dantis.

⁵⁵ O Steponas, kupinas Šventosios Dvasios, ramiai žvelgė aukštyn į dangų, išvydo Dievo šlovę ir Jėzų, stovintį Dievo dešinėje!

⁵⁶ Ir tuojau pasakė: „Štai matau dangų atvirą ir Jėzų, Mesiją, stovintį Dievo dešinėje!“

⁵⁷ Tada, baisiai rėkdami ir stumdydamiesi, jie užsikimšo ausis ir visi kaip vienas puolė jį,

⁵⁸ išsitempė už miesto ir užmušė akmenimis. Liudytojai – budeliai – nusivilkę švarkus ir padėjo juos prie jaunuolio Sauliaus kojų.

⁵⁹ Kai žudikai svaidė akmenis į Steponą, jis meldėsi: „Viešpatie Jėzau, priimk mano sielą.“

⁶⁰ Jis suklupęs šaukė: „Viešpatie, nelaikyk jų elgesio nuodėme!“ Ir ištaręs tuos žodžius, mirė.

8

Persekiojama ir išblaškyta bažnyčia

¹ Saulius visiškai pritarė Stepono nužudymui. Ir nuo tos dienos prasidėjo didelė tikinčiųjų persekiojimo banga, palietusi Jeruzalės bažnyčią. Visi, išskyrus apaštalus, pasklido po Judėją ir Samariją.

² Bet atėjo keletas pamaldžių žydų ir su didele širdgėla palaidojo Steponą.

³ Saulius lyg laukinis siautėjo visur, persekiodamas tikinčiuosius. Įsiverždavo net į privačius namus, nežiūrėdamas, ar vyrai, ar moterys, suimdavo juos ir grūsdavo į kalėjimą.

Pilypas Samarijoje

⁴ Pabėgę iš Jeruzalės, tikintieji visur sakė pamokslus ir skelbė gerąją naujieną apie Jėzų! Pavyzdžiui,

⁵ Pilypas nuvyko į Samarijos miestą ir ten pasakojo žmonėms apie Kristų.

⁶ Minios įdėmiai klausėsi, nes Jis darė daug stebuklų.

⁷ Buvo išvaryta daug piktųjų dvasių, kurios šaukdamos palikdavo savo aukas, buvo išgydyta daug paralyžiuotųjų ir šlubų.

⁸ Taigi tame mieste buvo daug džiaugsmo!

Simonas burtininkas

⁹⁻¹¹ Tai buvo vyras, vardu Simonas, ilgą laiką buvęs žiniuonis, labai įtakingas, išdidus, nes jis galėjo padaryti nepaprastus dalykus. Samariečiai kalbėjo apie jį kaip apie Mesiją.

¹² Bet dabar jie įtikėjo Pilypo žodžiu, kad Jėzus yra Mesijas, ir jo žodžiais apie Dievo karalystę. Buvo pakrikštyta daug vyrų ir moterų.

¹³ Tada ir Simonas įtikėjo, pasikrikštijo ir ėmė sekti paskui Pilypą. Jis buvo labai nustebintas Pilypo daromais stebuklais.

¹⁴ Kai apaštalai Jeruzalėje išgirdo, kad Samarijos žmonės priėmė Dievo Žodį, jie nusiuntė tenai Petrą ir Joną.

¹⁵ Vos tik jiems atvykus, jie ėmė melstis, kad tie nauji tikintieji gautų Šventąją Dvasią.

¹⁶ Mat Ji dar nebuvo nė vieno iš jų aplankiusi. Jie dar tebuvo pakrikštyti Viešpaties Jėzaus vardu.

¹⁷ Tuomet Petras ir Jonas ant tikinčiųjų dėjo rankas, šitaip įkvėpdami Šventąją Dvasią.

¹⁸ Kai Simonas pamatė, kad Šventoji Dvasia aplanko žmones, kai apaštalas laimino juos, jis panoro nusipirkti šią galią.

¹⁹ „O, kad ir aš turėčiau tokią galią, kad ir man uždėjus rankas ant žmonių, juos aplankytų Šventoji Dvasia!“ – sušuko jis.

²⁰ Bet Petras tarė jam: „Tavo pinigai žus kartu su tavimi, nes manai, kad Dievo dovana yra nuperkama.

²¹ Šis dalykas neatneš tau laimės, nes tu nesi teišis prieš Dievą.

²² Nusigręžk nuo didelės nedorybės ir melskis. Galbūt Dievas dar atleis tavo piktas mintis,

²³ nes tu esi pavydus ir nuodėmingas.“

²⁴ „Melskite už mane, – sušuko Simonas, – kad manęs neištiktų tie baisūs dalykai.“

²⁵ Paliudiję ir paskelbę Dievo Žodį Samarijoje, Petras ir Jonas pasuko atgal į Jeruzalę, pakeliui sustodami keliuose samariečių kaimuose, kad perduotų žmonėms Dievo Žodį.

Pilypas ir etiopas

²⁶ Viešpaties angelas prabilo į Pilypą, tardamas: „Vidurdienį eik ant kelio, kuris vingiuoja iš Jeruzalės per Gazos dykumą.“

²⁷ Taip jis ir padarė. Ir štai bevažiuojęs Etiopijos išdo valdytojas, eunuchas, turintis didelę įtaką karalienės Kandakės rūmuose. Jis buvo nuvykęs į Jeruzalę pasimelsti,

²⁸ o dabar keliavo namo ir, sėdėdamas vežime, garsiai skaitė iš pranašo Izaijo knygos.

²⁹ Šventoji Dvasia tarė Pilypui: „Eik greta šito vežimo.“

³⁰ Pribėgęs jis išgirdo, ką etiopas skaito, ir todėl paklausė: „Ar supranti, ką skaitai?“

³¹ „Žinoma, ne! – šis atsiliepė. – Kaip aš galiu suprasti, jei man niekas nepaaiškina?“ Jis paprašė Pilypą lipti į vežimą ir sėsti šalia.

³² Rašto vieta, kurią jis skaitė, buvo tokia:

„Jis buvo vedamas kaip avis, vedama pjauti, ir kaip ėriukas, kuris tyli kerpamas, taip ir Jis neatvėrė Savo burnos.

³³ Jis liko pažemintas, todėl nebuvo nuteistas.

Ir kas gali apsaakyti Jo giminę,

jeigu Jo gyvenimas žemėje buvo nutrauktas?!“

³⁴ Eunuchas paklausė Pilypą: „Ar Izaijas kalbėjo apie save ar apie ką kitą?“

³⁵ Todėl Pilypas pradėjo nuo minėtos Rašto vietos ir dar daug ką papasakojo jam apie Jėzų.

³⁶ Keliaudami toliau, jie privažiavo nedidelį vandens telkinį. Eunuchas prabilo: „Žiūrėkite! Vanduo! Kodėl negaliu būti pakrikštytas?“

³⁷ „Gali, – atsakė Pilypas, – jei tiki visa širdimi.“ Eunuchas atsakė: „Aš tikiu, kad Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus.“

³⁸ Jie sustojo ir nuėjo į vandenį, kur Pilypas eunuchą pakrikštijo.

³⁹ Kai jie išlipo iš vandens, Viešpaties Dvasia pasiėmė Pilypą. Eunuchas niekada daugiau jo nematė, bet keliavo toliau džiaugdamasis.

⁴⁰ Tuo tarpu Pilypas atsidūrė Azote! Pakeliui į Cezarėją jis skelbė gerąją naujieną visuose miestuose.

9

Sauliaus atsivertimas

¹ O Saulius, grasindamas ir degdamas noru sunaikinti Jeruzalėje kiekvieną krikščionį,

² nuėjo pas vyriausiąjį kunigą ir pareikalavo rašto, adresuoto Damasko sinagogoms, kuriame joms buvo nurodyta dalyvauti persekiojant visus ten gyvenančius tikinčiuosius, vyrus ir moteris, kad jis galėtų juos suimtus gabenti į Jeruzalę.

³ Su šia misija besitartinant prie Damasko, apšvietė jį dangaus šviesa!

⁴ Parpuolęs ant žemės, jis išgirdo balsą: „Sauliau! Sauliau! Kam Mane persekioji?“

⁵ „Kas Tu esi, Viešpatie“, – paklausė Saulius. O balsas atsakė: „Aš esu Jėzus, kurį tu persekioji!“

⁶ Dabar kelkis, eik į miestą ir lauk Mano tolimesnių nurodymų.“

⁷ Sauliaus draugai nustebę stovėjo be žado, nes jie girdėjo kažkieno balsą, tačiau nieko nematė.

⁸ Saulius atsikėlė nuo žemės ir pasijuto besąs aklas. Ji reikėjo nuvesti į Damaską, ir ten

⁹ tris dienas jis nieko nevalgė ir negėrė.

¹⁰ Damaske gyveno tikintysis, vardu Ananijas. Apsireiškęs Viešpats jam kalbėjo: „Ananijau!“ „Taip, Viešpatie!“ – atsakė jis.

¹¹ Viešpats pasakė: „Nueik į gatvę, vadinamą Tiesiąja, surask Judo namus ir teiraukis tarsiečio, vardu Saulius. Jis dabar meldžiasi,

¹² nes regėjime Aš jam parodžiau vyrą, vardu Ananijas, ateinantį uždėti ant jo rankas, kad jis vėl praregėtų.“

¹³ „Bet, Viešpatie, aš esu girdėjęs apie baisius dalykus, kuriuos šis žmogus padarė tikintiesiems Jeruzalėje, – sušuko Ananijas. –

¹⁴ Mes girdime, kad jis turi aukštųjų kunigų įgaliojimus suimti visus, kurie šaukiasi Tavojo vardo!“

¹⁵ Bet Viešpats pasakė: „Eik ir daryk, kaip sakau. Saulius yra Mano išrinktasis, kuris neš Mano žodžius tautoms ir karaliams, o taip pat ir Izraelio žmonėms.

¹⁶ Aš jam parodysiu, kiek daug jam teks iškentėti dėl Manęs.“

¹⁷ Taigi Ananijas nuėjo į tuos namus, rado Saulių, uždėjo ant jo rankas ir tarė: „Broli Sauliau, Viešpats Jėzus, kuris pasirodė tau kelyje, atsiuntė mane, kad tau įkvėpčiau šventąją Dvasią ir atgautum regėjimą.“

¹⁸ Akimirksniu (atrodė tartum nuo jo akių žvynai nukrito) Saulius atgavo regėjimą ir tuojau pat buvo pakrikštytas.

¹⁹ Po to užvalgęs ėgijo jėgų.

Saulius Damaske ir Jeruzalėje

Saulius, pabuvęs kelias dienas su tikinčiaisias Damaske,
²⁰ nuėjo ir sinagogose visiems skelbė gerąją naujieną apie Jėzų, kad Jis iš tiesų yra Dievo Sūnus.

²¹ Visi, kurie tatau girdėjo, stebėjosi ir klausinėjo: „Ar čia ne tas pats, kuris taip žiauriai persekiojo Jėzaus pasekėjus Jeruzalėje? – klausė jie. – Argi jis nėra atvykęs jų suimti?“

²² Saulius vis karščiau kalbėjo ir Damasko žydai negalėjo pakęsti tų įrodymų, kad Jėzus iš tiesų yra Mesijas.

²³ Po kurio laiko žydų vadovai nusprendė jį nužudyti.

²⁴ Bet Saulius žinojo jų planą. Jie tykojo jo prie miesto vartų dieną ir naktį, pasiruošę jį nužudyti.

²⁵ Taigi nakčia keletas mokinių pintinėje nuleido jį per miesto sienos angą žemyn.

²⁶ Atvykęs į Jeruzalę, jis stengėsi susitikti su tikinčiaisias, bet jie visi jo bijojo. Jie manė, kad jis apgaudinėja.

²⁷ Tada Barnabas nusivedė jį pas apaštalus ir jiems papasakojo, kaip Saulius regėjęs Viešpatį kelyje į Damaską ir ką Viešpats jam sakė, o taip pat kalbėjo apie tai, kaip jis nuoširdžiai mokė Jėzaus vardu.

²⁸ Tik tada jie jį priėmė, ir Saulius nuolat būdavo su tikinčiaisias ir

²⁹ drąsiai mokė Viešpaties vardu. Bet keletas graikiškai kalbančių žydų, su kuriais jis ginčijosi, nutarė Saulių nužudyti.

³⁰ Kai kiti tikintieji išgirdo apie pavojų, jie nugabeno jį į Cezarėją ir tada išsiuntė namo, į Tarsą.

³¹ Tuo tarpu bažnyčia visoje Judėjoje, Galilėjoje, Samarijoje džiaugėsi ramybe. Vis augo bažnyčios galia ir tikinčiųjų skaičius. Tikintieji išmoko gyventi Dievo baimėje, globojami Šventosios Dvasios.

Enėjas ir Tabita

³² Petras keliavo iš vienos vietos į kitą, lankydamas juos. Bekeliaudamas aplankė tikinčiuosius, gyvenančius Lidoje.

³³ Ten jis sutiko žmogų, vardu Enėjas. Jis buvo paralyžiuotas ir aštuonerius metus ligos prirakintas prie lovos.

³⁴ Petras jam tarė: „Enėjau! Jėzus Kristus teisgydo tave! Kelkis ir pasiklok lovą.“ Ir bematant jis buvo išgydytas.

³⁵ Tada visi Lidos ir Saronos gyventojai, pamatę jį vaikstantį, atsivertė į Viešpatį.

³⁶ Jopėje buvo tikinčioji moteris, vardu Tabita, išvertus Dorkadė (Gazelė), kuri buvo garsi gerais darbais ir išmaldomis.

³⁷ Tomis dienomis ji susirgo ir mirė. Jos draugai pašarvojo ją aukštutiniame kambaryje.

³⁸ Bet mokiniai išgirdo, jog netoliese Lidoje yra Petras, todėl jie pasiuntė du vyrus, kad šie paprašytų Petrą su jais grįžti į Jopę.

³⁹ Taip jis ir padarė. Kai tik Petras atvyko, jie nusivedė jį į viršų, kur gulėjo Tabita. Kambarys buvo pilnas verkiančių našlių, kurios viena kitai rodė Tabitos joms pasiūtus rūbus.

⁴⁰ Bet Petras liepė joms visoms išeiti iš kambario. Tada jis atsiklaupė ir ėmė melstis. Pasisukęs į lavoną, tarė: „Kelkis, Tabita!“, ir ji atmerkė akis! Pamačiusi Petrą, ji atsėdėjo.

⁴¹ Jis padavė jai ranką ir padėjo atsikelti. Sukvietęs tikinčiuosius ir našles, parodė ją gyvą.

⁴² Žinia pasklido mieste, ir daugelis įtikėjo Viešpatį.

⁴³ Petras ilgą laiką pasiliko Jopėje pas vieną kailiadirbį Simoną.

10

Kornelijus išsikviečia Petrą

¹ Cezarėjoje gyveno romėnų armijos karininkas Kornelijus, italų kohortos šimtininkas.

² Jis buvo pamaldus žmogus, giliai nuolankus, kaip ir visi jo namiškiai. Jis dosniai šelpdavo žmones ir ištvermingai meldavosi Dievui.

³ Vieną popietę, apie trečią valandą, kai jis nemiegojo, regėjime pamatė Dievo angelą, kuris tarė: „Kornelijau!“

⁴ Kornelijus pažvelgė į jį išsigandęs. „Kas yra, Viešpatie?“ – jis paklausė angelo. Angelas jam atsakė: „Tavo maldos ir išmaldos Dievo akyse neliko nepastebėtos!“

⁵ Pasiųsk keletą vyrų į Jopę, kad surastų žmogų, vardu Simonas Petras,

⁶ kuris svečiuojasi pas Simoną kailiadirbį, kurio namai stovi ant jūros kranto, ir pakviesk, kad jis ateitų tavęs aplankyti.“

⁷ Vos tik angelas pasitraukė, Kornelijus pasišaukė du namiškius tarnus ir vieną pamaldų kareivį iš patarnautojų

⁸ ir visa, kas atsitiko, jiems išaiškines, išsiuntė į Jopę.

Petro regėjimas

⁹⁻¹⁰ Rytojaus dieną, jiems besitartinant prie miesto, Petras užlipo ant plokščiastogio pasimelsti. Buvo vidurdienis, ir jis pasijuto išalkęs. Bet kol buvo ruošiamas maistas, jį aplankė Šventoji Dvasia.

¹¹ Jis pamatė atsivėrusį dangų ir didelę storą drobinę paklodę lyg maršką, už keturių kampų nuleidžiamą ant žemės.

¹² Joje buvo įvairiausių gyvūnų, gyvųjų ir paukščių (žydų draudžiamų vartoti maistui).

¹³ Tada balsas jam pasakė: „Kelkis, Petrai, pjauk ir valgyk ką nori!“

¹⁴ „Viešpatie, niekada gyvenime aš nevalgiau tokių sutvėrimų, nes žydų įstatymai juos draudžia valgyti“, – atsakė Petras.

¹⁵ Balsas vėl kalbėjo: „Ką Dievas apvalė, tu nevadink suteptu!“

¹⁶ Regėjimas pasikartojo tris kartus. Tada drobinis padėklas vėl pakilo į dangų.

¹⁷ Petras buvo tarsi pritrenktas. Ką regėjimas galėtų reikšti? Ką jam reikia daryti? Kaip tik tada Kornelijaus siųsti vyrai rado namą ir, stovėdami už vartų,

¹⁸ teiravosi, ar Simonas Petras gyvena šioje vietoje!

¹⁹ Tuo tarpu, kol Petras buvo regėjimo apstulbintas, Šventoji Dvasia jam pasakė: „Trys vyrai ieško tavęs.“

²⁰ Lipk žemyn, sutik juos ir keliauk su jais. Viskas tvarkoje. Tai aš juos siunčiau.“

²¹ Taip Petras nulipo žemyn ir tarė: „Štai ir aš, kurio ieškote. Su koku reikalu atėjote?“

22 Tada jie papasakojo jam apie romėnų karininką Kornelijų, teisų ir pamaldų, visų žydų didžiai gerbiama žmogų, gavusį angelo nurodymą pasikviesti Petrą į savo namus ir išklausti jo pamokymų.

23 Taigi Petras pasikvietė juos į vidų ir priglaudė nakčiai. Kitą rytą jis iškeliavo su jais, lydymas keleto kitų tikinčiųjų iš Jopės.

Petras Kornelijaus namuose

24 Rytojaus dieną jie atvyko į Cezarėją. Kornelijus jau laukė jo, sukvietė gimines ir artimuosius draugus.

25 Petru įėjus į jo namus, Kornelijus puolė prie jo kojų, išreikšdamas jam pagarbą.

26 Bet Petras pasakė: „Kelkis! Aš ne Dievas!“

27 Jis atsikėlė, ir jie kurį laiką kalbėjosi, tada įėjo į vidų, kur buvo susirinkę žmonės.

28 Petras prabilo: „Jūs žinote, kad man nedera vaikščioti po pagonių namus. Bet regėjime man Viešpats parodė, kad negalima jokio žmogaus laikyti žemesniu.

29 Taigi atvykau, kai tik mane pakvietė. Dabar pasakykite, koku reikalu mane pakvietėte?“

30 Kornelijus atsakė: „Prieš keturias dienas aš meldžiausi įprastą popietės valandą. Tik štai stojo prieš mane vyras spindinčiais drabužiais!

31 Jis man tarė: „Kornelijau, tavo maldos išklaustos ir Dievas prisiminė tavo maldas.

32 Dabar siųsk keletą vyrų į Jopę ir pasikviesk Simoną, vadinamą Petru, kuris apsistojęs kailiadirbio namuose prie jūros.“

33 Taigi aš tuoju pasiunčiau pas tave žmones, o tu gerai padarei, kad taip greitai atvykai. Štai mes dabar čia, Viešpaties akivaizdoje, laukiame norėdami išgirsti, kas tau Viešpaties įsakyla!“

34 Tada Petras atsakė: „Aš labai aiškiai matau, kad žydai ne vieni yra Dievo mylimi!

35 Kiekvienoje tautoje yra Jį garbinančių geradarių, ir jie Jam mieli.

36 Aš esu tikras, kad jūs girdėjote apie gerąją naujieną Izraelio žmonėms. Per Jėzų Mesiją, kuris yra visos kūrinių Viešpats, ateina ramybė.

37 Ši naujiena pasklido po visą Judėją po Jono Krikštytojo misijos Galilėjoje.

38 Jūs taip pat žinote, kad Jėzui iš Nazareto Dievas įkvėpė Šventąją Dvasią ir suteikė galybę, todėl Jis keliavo darydamas gera ir gydydamas visus piktųjų dvasių apsestuosius, nes Dievas buvo su Juo.

39 Mes, apaštalai, esame liudininkai to, ką Jis yra padaręs Izraelyje ir Jeruzalėje, kur Jis buvo nužudytas ant kryžiaus.

40-41 Bet trečią dieną Dievas Jį prikėlė iš numirusių, leido Jam pasirodyti ne visai tautai, bet Dievo iš anksto paskirtiems žmonėms.

42 Jis mus siuntė visur skelbti gerąją naujieną ir liudyti, kad Jėzus – Dievo paskirtasis, visų gyvųjų ir mirusiųjų Teisėjas.

43 Apie Jį visi pranašai liudijo sakdami, kad kiekvienas, kas Juo tiki, gauna Jo vardu nuodėmių atleidimą.“

44 Petru pasakojant tuos dalykus, Šventoji Dvasia aplankė visus, kurie klausėsi jo žodžio.

45 Žydai, kurie buvo atvykę drauge su Petru, labai stebėjosi, kad Šventosios Dvasios dovana buvo duodama ir pagonims!

⁴⁶⁻⁴⁷ Dėl to nėra abejonės, nes jie girdėjo juos kalbant įvairiomis kalbomis ir šlovinant Dievą. Petras paklausė: „Argi kas galėtų dabar neleisti man juos krikštyti, jeigu juos, kaip ir mus, jau aplankė Šventoji Dvasia?“

⁴⁸ Jis krikštijo juos Jėzaus Kristaus, vardu. Paskui Kornelijus prašė jį pasilikti dar kelias dienas.

11

Petras paaiškina savo veiksmus

¹ Greitai naujiena pasiekė apaštalus ir kitus brolius Judėjoje, kad pagonyms atsivertė!

² Kai Petras sugrįžo į Jeruzalę, žydų tikintieji ginčijosi su juo.

³ „Tu draugavai su pagonimis ir netgi su jais valgei!“ – kaltino jie.

⁴ Tada Petras jiems papasakojo visą istoriją:

⁵ „Sykį Jopėje aš meldžiausi ir regėjime pamačiau didelę keturkampę paklodę, nusileidžiančią iš dangaus.

⁶ Paklodės viduje buvo visų rūšių gyvių: roplių, paukščių (kurių mums negalima valgyti).

⁷ Aš girdėjau balsą, kuris man sakė: „Pjauk ir valgyk, ką tik nori.“

⁸ Aš atsakiau: „Niekada, Viešpatie! Dar niekada nevalgiau to, ką draudžia žydų įstatymai!“

⁹ Bet balsas iš dangaus prabilo vėl: „Nesakyk, kad tai neteisinga, kai Dievas sako, kad teisinga!“

¹⁰ Taip atsitiko tris kartus, ir vėl paklodė ir visa, kas joje buvo, pranyko danguje.

¹¹ Kaip tik tada trys vyrai atvyko į namus, kur buvau apsistojęs, manęs pasiimti į Cezarėją!

¹² Šventoji Dvasia man įsakė vykti su jais ir nesirūpinti dėl to, kad jie pagonyms. Mane lydėjo šitie šeši broliai, ir mes greitai atvykome į vieno žmogaus namus, kuris siuntė pasiuntinius.

¹³ Jis mums papasakojo regėjęs angelą, kuris jam liepė siųsti pasiuntinius į Jopę ir surasti Simoną Petrą!

¹⁴ Jis pamokys, kaip jam ir jo namiškiams išsigelbėti.

¹⁵ Na, aš pradėjau jiems skelbti gerąją naujieną. Kai tik pradėjau kalbėti, juos aplankė Šventoji Dvasia, kaip pradžioje buvo aplankiusi ir mus.

¹⁶ Tada aš apmąščiau Viešpaties žodžius, kaip Jis yra pasakęs: „Taip, Jonas krikštijo vandeniu, o jūs būsite pakrikštyti Šventąja Dvasia.“

¹⁷ Jeigu Dievas davė šitiems pagonims tokią pačią dovaną kaip ir mums, įtikėjusiems Viešpatį Jėzų Kristų, tai kas gi aš toks, kad turėčiau ginčytis?“

¹⁸ Kai kiti tai išgirdo, buvo atsakyta į visus jų prieštaravimus, ir jie pradėjo šlovinti Dievą! „Taip, – sakė jie, – Dievas pagonims taip pat davė ypatingą malonę, atsigrėžus į Jį, gauti amžinąjį gyvenimą.“

Bažnyčia Antiochijoje

¹⁹ Tuo tarpu tikintieji, kurie persekiojimo metu po Stepono mirties buvo pabėgę iš Jeruzalės, nukeliavo į Finikiją, Kiprą, Antiochiją skleisdami gerąją naujieną ne tik tai žydams.

²⁰ Kai kurie tikintieji, keliavę iš Kipro ir Kirėnės į Antiochiją, atnešė ir graikams žinią apie Viešpatį Jėzų.

²¹ Taip Viešpats buvo su jais, ir daug pagonių tapo tikinčiaisiais.

²² Kai bažnyčia Jeruzalėje išgirdo, kas atsitiko, ji išsiuntė Barnabą į Antiochiją padėti naujai i tikėjusiems.

²³ Atvykęs ir pamatęs nuostabius Dievo darbus, jis labai apsidžiaugė ir paragino tikinčiuosius likti ištikimus Viešpačiui bet kokia kaina.

²⁴ Barnabas buvo geras žmogus, kupinas Šventosios Dvasios bei tvirto tikėjimo. Tai daugeliui žmonių padėjo i tikėti Dievą.

²⁵ Tuomet Barnabas nukeliavo toliau į Tarsą ieškoti Pauliaus.

²⁶ Radęs jį, grįžo į Antiochiją. Jie abu gyveno ten ištisus metus mokydami naujai pakrikštytuosius. (Antiochijoje tikintieji pirmą kartą buvo pavadinti krikščionimis.)

²⁷ Tomis dienomis iš Jeruzalės atvyko kai kurie pranašai į Antiochiją.

²⁸ Vienas jų, vardu Agabas, viename susirinkime, Šventosios Dvasios įkvėptas, išpranašavo didelį badą Izraelio žemėje.

²⁹ Tikintieji nusprendė padėti Judėjai, kiekvienas aukodamas tiek, kiek galėjo.

³⁰ Dovanas jie siuntė Jeruzalės bažnyčios vyresniesiems per Barnabą ir Paulių.

12

Stebuklingas Petro išvadavimas iš kalėjimo

¹ Apie tą laiką karalius Erodas ėmė persekioti kai kuriuos tikinčiuosius.

² Užmušė apaštalą Jokūbą, Jono broli.

³ Pamatęs, kad tai labai džiugino žydų vadovus, jis per Velykų šventes suėmė Petrą

⁴ ir i metė kalėjiman, pavesdamas saugoti jį šešiolikos kareivių sargybai. Po Velykų Erodas ketino atiduoti Petrą žydų egzekucijai.

⁵ Bažnyčioje visi karštai meldė Dievą, kad Petras kalėjime būtų saugus.

⁶ Paskutinę naktį, kai Petras turėjo būti atiduotas žydams, jis miegojo surakintas dviem grandinėmis. Jį saugojo du kareiviai, o kiti stovėjo prie kalėjimo vartų.

⁷ Staiga kalėjimo kamerą nutvieskė šviesa. Priešais Petrą atsirado Viešpaties angelas! Angelas pažadino Petrą, bakstelėdamas į šoną, ir tarė: „Kelkis greičiau!“ Nuo rankų nukrito grandinės.

⁸ Tada angelas kalbėjo toliau: „Renkis ir apsiauk batus!“ Jis taip ir padarė. „Dabar apsilvk apsiaustą ir eik paskui mane“, – įsakė angelas.

⁹ Tada Petras, sekdamas angelą, išėjo iš kalėjimo kameros. Bet visą laiką jis negalėjo suvokti, ar tai sapnas, ar regėjimas, ir netikėjo, jog viskas vyksta tikrovėje.

¹⁰ Jie praėjo pro pirmą, antrą sargybą ir prisiartino prie geležinių gatvės vartų. Vartai savaime atsidarė! Taigi jie išėjo. Kiek palydėjęs Petrą gatve, angelas nuo jo pasitraukė.

¹¹ Petras, supratęs kas atsitiko, tarė sau: „Tai tiesa! Viešpats siuntė angelą, kad išgelbėtų mane iš Erodo rankų ir žydų kėslių.“

¹² Taip mąstydamas, jis atėjo prie Morkumi vadinamo Jono motinos Marijos namų, kuriuose malđai buvo susirinkę daug žmonių.

¹³ Jis pasibeldė į vartų duris. Atidaryti atėjo mergaitė, vardu Rodė.

¹⁴ Pažinusi Petro balsą, ji iš džiaugsmo nubėgo į vidų pranešti visiems, jog gatvėje stovi Petras.

¹⁵ Jie netikėjo jos žodžiais. „Tu pakvaišai!“ – sakė jie. Ji atkakliai tvirtino savo. Tada jie nusprendė: „Tai greičiausiai jo angelas. Jie tikriausiai jį nužudė.“

¹⁶ Tuo tarpu Petras tebesibeldė į lauko duris. Atidarę jie nustėro.

¹⁷ Jis davė ženklą nurimti ir papasakojo, kas buvo atsitikę ir kaip Viešpatys išvedė jį iš kalėjimo. „Pasakykite Jokūbui ir kitiems apie tai, kas atsitiko“, – sakė jis.

¹⁸ Auštant kalėjime kilo didelis sąmyšis. Kas atsitiko Petru?

¹⁹ Erodas pasiuntė jį atvesti, bet niekur nerado. Jis suėmė šešiolika sargybinių, teisė karo teisme ir nubaudė mirtimi. Po to jis kuriam laikui persikėlė į Cezarėją.

Erodo mirtis

²⁰ Erodui tebesant Cezarėjoje, jo aplankyti atvyko gyventojai iš Tyro ir Sidono miestų. Erodas buvo labai nepatenkintas tų dviejų miestų žmonėmis, bet jų atstovai draugavo su Blastu, karaliaus sekretorium, ir prašė taikos, nes jų miestai ekonomiškai priklausė nuo prekybos su Erodo šalimi.

²¹ Buvo duotas leidimas susitikti su Erodu. Tai dienai atėjus, jis, apsilikęs karališkais rūbais, sėdėjo sosto ir pasakė jiems prakalbą.

²² Pabaigoje žmonės sukėlė dideles ovacijas, šaukdami: „Tai dievo balsas, ne žmogaus!“

²³ Bematant Viešpaties angelas palietė Erodą, ir jis susirgo, ji užpuolė kirminai ir jis mirė, kadangi priėmė žmonių pagarbą, užuot šlovinęs Dievą.

²⁴ Viešpaties geroji naujiena greitai plito, ir tikinčiųjų skaičius vis augo.

²⁵ Barnabas ir Paulius aplankė Jeruzalę, ir kai tik jie, įvykdę savo užduotis, grįžo į Antiochiją, pasiėmė su savimi Joną, vadinamą Morkumi.

13

Barnabas ir Saulius išsiunčiami

¹ Antiochijos bažnyčioje buvo pranašų ir mokytojų: tai Barnabas ir Simonas, pravarde Juodasis, Lucijus Kirėnietis, Manaenas, karaliaus Erodo įbrolis ir Paulius.

² Vieną dieną, jiems besimeldžiant ir pasninkaujant, Šventoji Dvasia pasakė: „Skirkite Barnabui ir Pauliui darbą, kuriam Aš juos pašauksiu.“

³ Tada po ilgesnių pasninkų ir maldų vyrai uždėjo ant jų rankas ir siuntė juos toliau.

Kipre

⁴ Šventosios Dvasios vedami, jie iškeliavo į Seleukiją, o iš ten išplaukė į Kiprą.

⁵ Atvykę į Salamino miestą, jie nuėjo į žydų sinagogą ir ėmė skelbti Dievo Žodį. (Jonas Morkus buvo jų padėjėjas.)

⁶⁻⁷ Po to jie ėjo, sakydami pamokslus, iš miesto į miestą per visą salą iki Pafos, kur pagaliau susitiko burtininką žydą, netikrą pranašą, vardu Barjėzus. Jis buvo artimas labai įžvalgiam ir supratingam valdytojui Sergijui Pauliui. Valdytojas pakvietė jį aplankyti Barnabą ir Paulių, nes norėjo išgirsti Dievo Žodį.

⁸ Bet burtininkas Elimas (jo graikiškas vardas) trukdė ir ragino nekreipti dėmesio į tai, ką sakė Paulius ir Barnabas, stengdamasis atitraukti jį nuo tikėjimo Viešpačiu.

⁹ Tada Paulius, kupinas Šventosios Dvasios, piktai pažvelgė į burtininką ir prabilo:

¹⁰ „Ak tu, velnio sūnau! Tu pilnas įvairiausių gudrybių ir niekšybių, priešė viso, kas gera. Ar niekada ir nebaigsi prieštarauti Viešpačiui?

¹¹ O dabar Dievas uždeda ant tavęs savo baudžiančią ranką, ir tu kuriam laikui apaksi.“ Bematant ant jo nusileido rūkas ir tamsa, ir jis ėmė klajoti, maldaudamas, kad kas paimtų jį už rankos ir vestų.

¹² Pamatęs kas vyksta, valdytojas buvo nustebintas Dievo Žodžio galios ir įtikėjo.

Pisidijos Antiochijoje

¹³ Iš Pafo Paulius ir visi su juo buvę atplaukė į Pergės uostamiestį Turkijoje. Čia Jonas pasitraukė nuo jų ir sugrįžo į Jeruzalę.

¹⁴ Bet Barnabas ir Paulius leidosi toliau, kol pasiekė Pisidijos Antiochiją. Šeštadienį jie nuvyko į sinagogą melstis.

¹⁵ Po įprastinio skaitymo iš Mozės ir Pranašų knygos atsakingieji už pamaldas pasiuntė jiems tokio turinio raštelį: „Broliai, jei turite kokį pamokantį žodį – tarkite!“

¹⁶ Taigi, atsistojęs Paulius pamojo sveikindamas ir kalbėjo: „Izraelio vyrai ir visi kiti čia susirinkę Dievą garbinantys žmonės, paklausykite!

¹⁷ Izraelio tautos Dievas išsirinko mūsų protėvius, pagerbė juos, išvesdamas iš Egipto vergijos.

¹⁸ Jis globojo juos, klajojančius tyruose keturiasdešimt metų,

¹⁹⁻²⁰ po to Jis sunaikino septynias tautas Kanaane ir leido Izraeliui paveldėti jų žemes. Teisėjai valdė apie keturis šimtus penkiasdešimt metų, juos pakeitė pranašas Samuelis.

²¹ Vėliau žmonės ėmė reikalauti karaliaus, ir tada Dievas davė jiems Saulių, Kišo sūnų, Benjamino giminės vyrą keturiasdešimčiai metų.

²² Bet Dievas, pašalinęs jį, pakeitė karaliumi Dovydu, žmogumi, apie kurį Viešpats sakė: „Dovydas, Jeses sūnus, yra Mano širdžiai mielas, nes jis paklusnus Man.“

²³ Jėzus yra vienas karaliaus Dovydo palikuonių, kurį Viešpats pažadėjo padaryti Izraelio Gelbėtoju!

²⁴ Kol Jis dar nebuvo atėjęs, Jonas Krikštytojas sakė pamokslus Izraelyje, aiškindamas būtinumą nusigręžti nuo nuodėmės ir atsigręžti į Dievą.

²⁵ Kadangi Jonas buvo bebaigiąs savo darbą, paklausė: „Negi manote, kad aš Mesijas? Ne! Bet Jis greitai ateis. Lyginant su Juo, aš esu niekas.“

²⁶ Broliai, Abraomo sūnūs, o taip pat visi ne žydų tautybės žmonės, kurie gerbiate Dievą! Išganymas skirtas mums visiems!

²⁷ Žydai Jeruzalėje ir jų vadovai įvykdė pranašystę, nužudydami Jėzų, nes jie neatpažino Jo ir nesuprato, kad Jis yra Tasai, apie kurį rašė pranašai, nors ir girdėjo kiekvieną šeštadienį sakomus pranašų žodžius.

²⁸ Jie nerado Jame mirties vertos kaltės, bet reikalavo, kad Pilotas Jį nužudytų.

²⁹ Kai jie įvykdė visa, kas apie Jį buvo parašyta, Jėzų nuėmė nuo kryžiaus ir paguldė į kapą.

³⁰ Bet Dievas prikėlė Jį iš numirusių.

³¹ Jį keletą kartų matė vyrai, kurie buvo atlydėję Jį iš Galilėjos į Jeruzalę. Tie vyrai nuolatos tai liudija viešai.

32-33 O dabar Barnabas ir aš esame čia, kad praneštume jums gerąją naują. Šiais laikais išsipildė Dievo duotas pažadas mūsų protėviams. Tuo pažadu Dievas prikėlė Jėzų. Štai ką apie Jėzų kalba antroji psalmė: „Šiandien Aš išaukštinau Tave, Savo Sūnų.“

34 Nes Dievas pažadėjo Jį prikelti amžiams. Tai buvo Raštas, kuriame sakoma: „Aš Tau padarysiu nuostabų dalyką, kurį pažadėjau Dovydui.“

35 Kitoje psalmėje Jis išsamiau paaiškina, sakydamas: „Dievas neleis supūti Savo vieninteliam Šventajam.“

36 Čia kalbama ne apie Dovydą, nes Dovydas, pasitarnavęs savo kartai pagal Dievo planą, mirė, buvo palaidotas ir supuvo,

37 o šio antrojo kūnas nebuvo supuvęs.

38 Broliai, klausykite! Per Jėzų jums bus atleidžiamos nuodėmės.

39 Visiems tikintiems bus atleistos jų kaltės, ir jie bus pripažinti teisiais. To niekada negalėtų padaryti žydų įstatymas.

40 Saugokitės! Neleiskite, kad jums pritaikytų pranašų žodžius:

41 „Žiūrėkite ir žūkite jūs, tiesos niekintojai, nes Aš ir dabar darau Savo darbą, kuriuo nenorite patikėti, net ir apie jį išgirdę.“

42 Tą dieną, kai žmonės išėjo iš sinagogos, jie prašė Paulių grįžti pas juos kitą savaitę ir pasakyti kalbą.

43 Daug žydų ir pamaldžių prozelitų, kurie meldėsi sinagogoje, sekė gatve paskui Paulių ir Barnabą, kai abu vyrai ragino juos priimti Dievo siūlomas malones.

44 Kitą savaitę susirinko beveik visas miestas pasiklausyti skelbiamo Viešpaties Žodžio.

45 Išvydus tokią minią, žydus apėmė pavydas, ir jie piktžodžiaudami ėmė prieštarauti Pauliui.

46 Tada Paulius ir Barnabas drąsiai kalbėjo ir pareiškė: „Buvo būtina, kad geroji Dievo naujiena pirmiausia būtų paskelbta žydams. Bet kadangi jūs ją atmetėte, tai nesate verti amžinojo gyvenimo. Na, mes pasiūlysimė ją pagonims.“

47 Nes taip mums liepė Viešpats, sakydamas: „Paskyriau Tave, kad būtum šviesa pagonims, kad išgelbėtum juos visus, net ir tolimiausiuose žemės kameliuose esančius.“

48 Kai pagonys tai išgirdo, jie buvo labai patenkinti ir džiaugėsi Pauliaus žinia, ir kas tik siekė amžinojo gyvenimo, įtikėjo.

49 Taip Viešpaties naujiena paplito po visą šį kraštą.

50 Tuo tarpu žydų vadovai išjudino pamaldžias moteris ir įtakingus miesto piliečius, sukviėtė minią prieš Paulių ir Barnabą ir išvijo juos iš miesto.

51 Bet jie, nusikratę nuo kojų miesto dulkes, nukeliavo į Ikoniją.

52 Mokiniai, kupini Šventosios Dvasios, labai džiaugėsi.

14

Ikonijoje

1 Ikonijoje Paulius ir Barnabas kartu nuėjo į sinagogą ir taip karštai meldėsi, kad įtikėjo daugybė žydų ir graikų.

² Bet žydai, kurie su panieka atmetė Dievo Žodį, kurstė pagonis prieš Paulių ir Barnabą, pasakodami apie juos įvairiausius paikus dalykus.

³ Nepaisydami to, jie pasiliko ten ir drąsiai skelbė Dievo Žodį. Viešpats įrodė, kad jų skelbiama naujiena priklausė nuo Jo veiklos. Viešpats įgalino juos daryti didelius stebuklus.

⁴ Bet miesto žmonių nuomonės skyrėsi: vieni buvo už žydų vadovus, kiti palaikė apaštalus.

⁵⁻⁶ Kai Paulius ir Barnabas sužinojo apie pagonių, žydų bei žydų vadovų sąmokslą pulti ir užmušti juos akmenimis, gelbėdamiesi jie pabėgo į Likaonijos miestus Listrą ir Derbę bei jų apylinkes

⁷ ir skelbė ten Dievo Žodį.

Listroje ir Derbėje

⁸ Būdami Listroje, jie sutiko žmogų, kuris buvo luošas nuo pat gimimo ir niekuomet nebuvo nė žingsnio žengęs.

⁹ Jis klausėsi Pauliaus pamokslų, o pastarasis stebėjo jį ir suprato, kad ligonis tiki, jog pasveiks.

¹⁰ Taigi Paulius sušuko jam: „Atsistok!“ Žmogus pašoko ir pradėjo vaikščioti!

¹¹ Besiklausanti minia, pamačiusi, ką Paulius padarė, sušuko (žinoma, vietiniu dialektu): „Šie vyrai yra dievai, bet turi žmogaus pavidalą.“

¹² Jie nusprendė, kad Barnabas esąs dievas Dzeusas, o Paulius – Hermis.

¹³ Priemiestyje esančios Dzeuso šventyklos kunigas atgabeno jiems pilną vežimą gėlių ir minios akivaizdoje paruošė galvijus aukojimui prie miesto vartų.

¹⁴ Bet Barnabas ir Paulius, pamatę, kas vyksta, su baime persiplėšė drabužius ir išbėgo, šaukdami:

¹⁵ „Vyrai! Ką darote? Mes žmonės kaip ir jūs! Mes atnešėme jums gerąją naujieną, kviesdami liautis garbinus tas tuštybes, ragindami geriau melstis gyvajam Dievui, kuris sukūrė dangų, žemę, jūrą ir visa, kas joje yra.

¹⁶ Anksčiau Jis buvo leidęs tautoms elgtis, kaip jos nori.

¹⁷ Bet Jis visa tai stebėjo. Jo liudytojai buvo geri darbai, tai yra siunčiamas lietus, gausus derlius, teikiamas maistas ir širdies džiaugsmas.“

¹⁸ Bet vis tiek Paulius ir Barnabas negalėjo perkalbėti žmonių, kad jiems neaukotų.

¹⁹ Po kelių dienų keli žydai, atvykę iš Antiochijos ir Ikonijaus, sukurstė žmones, kurie akmenimis apsvaidė Paulių ir, manydami jį esant mirusį, išvilko laukan už miesto.

²⁰ Kai tik tikintieji jį apsupo, jis pakilo ir grįžo į miestą! Rytojaus dieną kartu su Barnabu leidosi į Derbę.

Sugrįžimas į Sirijos Antiochiją

²¹ Jie ten skelbė gerąją naujieną ir įgijo nemažą pasekėjų. Jie vėl pasuko atgal į Listrą, Ikoniją, Antiochiją.

²² Ten jie skatino tikinčiuosius stipriau mylėti Dievą ir savo artimą. Jie žmones padrašino, kad šie tvirčiau tikėtų, nepabūgtų, kai bus persekiojami, priminė, jog į Dievo karalystę jie įeis tik tada, kai įveiks sunkius išbandymus.

²³ Paulius ir Barnabas taip pat paskyrė vyresniusius kiekvienoje bažnyčioje ir meldėsi už juos, pasninkaudami ir pavesdami juos Dievui, kuriuo jie tikėjo.

²⁴ Tada per Pisidiją jie keliavo atgal į Pamfiliją,

²⁵ vėl mokė Pergėje ir leidosi į Ataliją.

²⁶ Pagaliau jie laivu išplaukė atgal į Antiochiją, kur Dievas jiems buvo pavėdęs padaryti darbą, dabar jau pabaigtą.

²⁷ Sugrįžę jie sukviėtė tikinčiuosius ir pasakojo, kaip Dievas per juos atvėrė tikėjimo duris ir pagonims.

²⁸ Antiochijoje jie išbuvo su tikinčiaisiais netrumpą laiką.

15

Pasitarimas Jeruzalėje

¹ Kai Paulius ir Barnabas buvo Antiochijoje, atvykę žmonės iš Judėjos ėmė sakyti tikintiesiems, kad jie turi tvirtai laikytis seno žydų apipjaustymo papročio, nes kitaip negalės būti išgelbėti.

² Paulius ir Barnabas ilgai ginčijosi ir svarstė. Pagaliau tikintieji pasiuntė juos į Jeruzalę, lydimus keleto vietinių vyrų, kad ten pakalbėtų šiuo klausimu su apaštalais ir vyresniaisiais.

³ Lydimi viso susirinkimo, jie iš miesto pasuko Jeruzalės link, pakeliui sustodami aplankyti tikinčiųjų Fenikijos ir Samarijos miestuose, ir visų džiaugsmui pasakojo, kad pagonys taip pat įtikėjo.

⁴ Atvykę į Jeruzalę, jie susitiko su bažnyčios vadovais. Dalyvavo visi apaštalai ir vyresnieji. Paulius ir Barnabas pasakojo apie tai, ką Viešpats buvo per juos nuveikęs.

⁵ Bet pakilo keletas vyrų, anksčiau buvusių fariziejų, ir paskelbė, kad visi atsivertėliai pagonys privalo būti apipjaustyti ir reikalavo laikytis visų žydų papročių bei ceremonijų.

⁶ Tada apaštalai ir bažnyčios vyresnieji susirinko šio klausimo apsvarstyti.

⁷ Po ilgų diskusijų atsistojo Petras ir kreipėsi į juos: „Broliai, visi jūs žinote, jog Dievas jau seniai pasirinko mane, kad skelbčiau pagonims gerąją naujieną ir kad jie taip pat įtikėtų.

⁸ Dievas, kuris pažįsta žmonių širdis, paliudijo, kad Jis priima pagonis, duodamas jiems Šventąją Dvasią kaip ir mums.

⁹ Jis neatskyrė jų nuo mūsų, tikėjimu apvalydamas jų širdis.

¹⁰ Negi jūs ketinate mokyti Dievą, apsunkindami pagonis jungu, kurio nei mes, nei mūsų tėvai negalėjo pakelti?

¹¹ Negi netikite, kad visi išsigelbės tuo pačiu būdu – Viešpaties Jėzaus malone?“

¹² Daugiau niekas nesiginčijo. Dabar visi klausėsi Barnabo ir Pauliaus pasakojimo apie Dievo padarytus stebuklus tarp pagonių.

¹³ Jiems nutilus, prabilo Jokūbas: „Broliai, paklausykite manęs!

¹⁴ Petras jums papasakojo, kaip Viešpats pirmiausia aplankė pagonis, kad ir jie šlovintų Jo vardą.

¹⁵ Pagonių atsivertimas rodo, jog pranašai buvo teisūs. Pavyzdžiui, paklausykite ištraukos iš pranašo Amoso knygos:

¹⁶ „Paskui, – sako Viešpats, – Aš sugrįšiu ir atnaujinsiu sutartį su Dovydu tam,

¹⁷ kad ir pagonys rastų Dievą, ir visi kiti, kurie Mano vardą mini.

¹⁸ Taip sako Viešpats“, leisdamas nuo amžių tai pažinti.

¹⁹ Aš manau, jog mes neturime reikalauti, kad pagonys, kurie atsigręžia į Dievą, laikytųsi žydų įstatymų,

²⁰ bet mes privalome jiems įsakyti, kad jie atsisakytų nuo susiteršimo stabais, nuo paleistuvavimo, paskerstų gyvulių mėsos ir kraujo.

²¹ Kiekviename mieste šeštadienį iš kartos į kartą žydų sinagogose šie dalykai buvo skelbiami.“

Tarybos laiškas tikintiesiems, kilusiems iš pagonių

²² Tada apaštalai ir vyresnieji kartu su visa bažnyčia nutarė pasiųsti į Antiochiją iš savųjų išrinktus vyrus kartu su Pauliumi ir Barnabu, kad šie praneštų apie tokį sprendimą. Išrinktieji vyrai buvo dviejų bažnyčių vadovai – Judas (taip pat vadinamas Barsabu) ir Silas.

²³ Jie pasiėmė su savimi raštą: „Nuo apaštalų, vyresniųjų ir brolių Jeruzalėje – broliams pagonims Antiochijoje, Sirijoje ir Sicilijoje. Sveikiname!“

²⁴ Mes suprantame, kad kai kurie tikintieji sujaudino jus ir sujaukė jūsų sielas, bet mes jiems tokių įgaliojimų nedavėme.

²⁵ Mums atrodo išmintinga, vieningai nusprendus, pasiųsti du oficialius atstovus su mylimaisiais Barnabu ir Pauliumi.

²⁶ Tie vyrai – ir Judas, ir Silas – rizikavo gyvybe dėl Jėzaus Kristaus.

²⁷ Jie jums praneš, ką mes nusprendėme šiuo klausimu.

²⁸ Šventajai Dvasiai ir mums pasirodė teisinga nebeužkrauti jums daugiau jokios naštos, išskyrus tai, kad

²⁹ būtina susilaikyti nuo aukų stabams, nuo paskerstų gyvulių mėsos ir kraujo, ir nuo paleistuvystės. Jei taip darysite, bus gerai. Šudiev!“

Atsisveikinimas

³⁰ Keturi pasiuntiniai tuojau iškeliavo į Antiochiją, kur jie sušaukė krikščionių bendruomenę ir įteikė jiems laišką.

³¹ Kai jį perskaitė, visoje bažnyčioje kilo daug džiaugsmo.

³² Judas ir Silas buvo talentingi oratoriai ir stiprino tikėjimą ilgais pamokslais.

³³ Pabuvę ten keletą dienų, Judas ir Silas parnešė į Jeruzalę sveikinimus ir linkėjimus tiems, kurie juos siuntė.

³⁴⁻³⁵ Paulius ir Barnabas pasiliko Antiochijoje padėti kitiems, kurie ten sakė pamokslus ir skelbė Dievo Žodį.

Nesutarimai tarp Pauliaus ir Barnabo

³⁶ Po kiek laiko Paulius patarė Barnabui grįžti atgal į Turkiją aplankyti miestų, kuriuose anksčiau buvo skelbę Viešpaties Žodį, ir pažiūrėti, kaip jiems sekasi.

³⁷ Barnabas sutiko ir norėjo pasiimti kartu Joną, vadinamą Morkumi.

³⁸ Bet Pauliui tas sumanymas visai nepatiko, kadangi Jonas buvo juos palikęs Pamfilijoje.

³⁹ Barnabas ir Paulius labai nesutarė šiuo klausimu ir išsiskyrė. Barnabas, pasiėmęs Morkų, išplaukė į Kiprą.

⁴⁰⁻⁴¹ Tuo tarpu Paulius, pasirinkęs Silą ir palaimintas tikinčiųjų, iškeliavo į Siriją stiprinti bažnyčių.

16

Timotiejus prisijungia prie Pauliaus ir Silo

¹ Pirmiausia Paulius ir Silas nukeliavo į Derbę, o po to į Listrą, kur jie sutiko Timotiejų. Jo motina buvo krikščionė žydė, o tėvas – graikas.

² Timotiejus turėjo gerą vardą Listroje ir Ikonijoje,

³ todėl Paulius paprašė jo būti kelionės palydovu. Paisydamas to krašto žydų papročių, jis apipjaustė Timotiejų, nes visi žinojo, kad šio tėvas graikas ir anksčiau to daryti neleido.

⁴ Paskui jie keliavo iš miesto į miestą, garsindami pagonims skirtą apaštalių ir Jeruzalės vyresniųjų sprendimą.

⁵ Taip bažnyčia kasdien tvirtėjo, didėjo tikinčiųjų skaičius.

Pauliaus regėjimas

⁶ Toliau jie keliavo per Frygiją ir Galatiją, nes Šventoji Dvasia tuo metu draudė jiems vykti į turkų provinciją Azijoje.

⁷ Keliaudami netoli Mysijos sienos, jie pasuko į šiaurę, į Bitinijos provinciją, bet ir vėl Jėzaus Dvasia juos sustabdė.

⁸ Perėję Mysijos provinciją, jie nuėjo į Troados miestą.

⁹ Tą naktį Paulius pamatė regėjimą: žmogus iš Makedonijos (Graikijoje) maldavo: „Ateik čia ir padėk mums.“

¹⁰ Buvo nutarta, kad mes vyksime į Makedoniją įsitikinę, jog Dievas mus pasiuntė skelbti jiems Evangeliją.

Lidijos atsivertimas Filipuose

¹¹ Išplaukę iš Troados, leidomės tiesiog į Samotrakę ir rytojaus dieną į Neapolį.

¹² Pagaliau pasiekėme Filipus, romėnų kolonijos Makedonijos srities miestą, ir ten užtrukome kelias dienas.

¹³ Šeštadienį mes nuėjome netoli už miesto prie upės, kur, mūsų supratimu, keletas žmonių buvo susirinkę maldai. Atvykusias moteris mes mokėme Rašto.

¹⁴ Viena buvo Lidija, pardavėja iš Tiatyrų, prekiaujanti purpuro drabužiais.

¹⁵ Ji buvo pakrikštyta kartu su visais namiškiais ir prašė mūsų pabūti jos svečiais. „Jei jūs nusprendėte, kad aš įtikėjau Viešpatį, ateikite ir pasilikite mano namuose.“ Ji taip nuoširdžiai kalbėjo, kad mus privertė pasilikti.

Paulius ir Silas kalėjime

¹⁶ Vieną dieną, eidami į maldos vietą prie upės, mes sutikome demono apsėstą vergę mergaitę, kuri nuspėdavo ateitį. Spėdama ji uždirbdavo daug pinigų savo šeimininkams.

¹⁷ Ji sekė mums iš paskos, šaukdamą: „Šitie vyrai yra Dievo tarnai. Jie atėjo mums pasakyti, kaip gauti nuodėmių atleidimą.“

¹⁸ Tai kartojosi kasdien, kol Paulius nebeapsikentęs atsigręžė ir prabilo į joje esantį demoną: „Jėzaus Kristaus vardu įsakau tau – iš jos išei!“ Demonas tuojau pat paliko vergę.

¹⁹ Sudužo jos šeimininkų viltys praturtėti.

²⁰ Jie sugriebė Paulių ir Silą ir nutempė į miesto prekyvietę pas teisėjus.

²¹ „Šitie žydai trukdo mūsų miestui, – jie šaukė. – Jie moko žmones daryti tai, kas prieštarauja romėnų įstatymams.“

²² Minia bematant buvo nuteikta prieš Paulių ir Silą, o teisėjai liepė juos nurengti ir nuplakti rykštėmis.

²³ Rykštės čaižyte čaižė jų nuogas nugaras. Po to jie buvo įmesti į kalėjimą. Kalėjimo viršininkui grasino mirtimi, jeigu jie pabėgtų.

²⁴ Todėl šis negaišo ir įmetė juos į vidinį kalėjimo požemį, kojas išsraudęs į siekštą.

²⁵ Apie vidurnaktį Paulius ir Silas meldėsi ir giedodami šlovino Viešpatį.

²⁶ Staiga kilo toks stiprus žemės drebėjimas, jog kalėjimo pamatai susvyravo. Atsivėrė visos durys, visiems kaliniams nukrito pančiai.

²⁷ Kalėjimo viršininkas nubudo ir pamatė plačiai atidarytas kalėjimo duris. Pamanęs, jog visi kaliniai pabėgo, išsitraukė kalavią ir norėjo nusižudyti.

²⁸ Bet Paulius sušuko jam: „Nedaryk to! Mes visi esame čia!“

²⁹ Drebėdamas iš baimės, kalėjimo viršininkas pasiprašė šviesos ir, nubėgęs į kalėjimo požemį, puolė Pauliui ir Silui po kojų.

³⁰ Jis išvedė juos ir maldavo: „Ponai, ką turiu daryti, kad būčiau išgelbėtas?“

³¹ Jie atsakė: „Tikėk Viešpatį Jėzų, tai būsi išgelbėtas tu ir tavo namai“,

³² Paskui jie skelbė Viešpaties Žodį jam ir jo namiškiams.

³³ Tą pačią valandą jis nuplovė jų žaizdas ir su visa šeima buvo pakrikštytas.

³⁴ Paskui nusivedė juos į savo namus ir pavaišino. Jis džiūgavo su namiškiais, kadangi dabar visi buvo i tikėję.

³⁵ Kitą rytą teisėjai pasiuntė policijos pareigūnus pranešti kalėjimo viršininkui, kad paleistų tuos žmones.

³⁶ Todėl kalėjimo viršininkas pasakė Pauliui, kad jie gali ramiai sau eiti.

³⁷ Bet Paulius atsakė: „Nieko panašaus! Jie viešai mus nuplakė be jokio teismo ir įmetė į kalėjimą. Mes esame Romos piliečiai! O štai dabar jie nori, kad mes išvyktume slapčia. To nebus! Tegul jie patys atvyksta ir išlaisvina mus!“

³⁸ Policijos pareigūnai tai perdavė teisėjams, kurie labai išsigando, išgirdę, kad Paulius ir Silas yra Romos piliečiai.

³⁹ Atėję į kalėjimą, jie išlaisvino Paulių ir Silą prašydami, kad šie paliktų miestą.

⁴⁰ Paulius ir Silas tada užsuko į Lidijos namus, susitiko su tikinčiaisiais ir išvykdami iš miesto, dar su jais kalbėjosi.

17

Tesalonikoje

¹ Dabar jie keliavo per Amfipolio ir Apolonijos miestus ir atvyko į Tesaloniką, kur buvo žydų sinagoga.

² Pagal savo įprotį Paulius užėjo ten ir tris šeštadienius iš eilės aiškino jiems Raštą.

³ Jis atskleidė žmonėms pranašystes apie Mesijo kančias ir Jo prisikėlimą, įrodinėjo, kad Jėzus yra Mesijas.

⁴ Daug pamaldžių graikų, taip pat nemažai žymių moterų i tikėjo Viešpatį.

⁵ Bet žydų vadovai pavyduliavo. Tai paskatino kai kuriuos nevykėlius jaunuolius gatvėse sukurstyti minią ir pradėti riaušes. Jie užpuolė Jasono namus, norėdami suimti Paulių ir Silą bei pristatyti miesto tarybai, kad nubaustų.

⁶ Ten jų neradę, jie ištempė Jasoną bei keletą tikinčiųjų laukan ir prievarta nuvedė į tarybą. „Paulius ir Silas apvertė visą pasaulį aukšty n kojomis, o nūnai jie drąsčiai ramybę mūsų mieste, – šaukė jie. –

⁷ O Jasonas priglaudė juos savo namuose. Visi šitie kalti dėl išdavystės, nes jie skelbia karaliumi Jėzų, o ne Cezarį.“

⁸ Miesto žmonės, kaip ir teisėjai, suklaidinti tų gandų,

⁹ paleido juos tik gavę įkaitus.

Berėjoje

¹⁰ Tą naktį krikščionys išlydėjo Paulių ir Silą į Berėją, kur, kaip paprastai, jie, užėję į sinagogą, skelbė Dievo Žodį.

¹¹ Berėjos žmonės buvo atviresni už tesalonikiečius ir mielai jų klausė. Jie kasdien tyrinėjo Raštą, atidžiai tikrindami Pauliaus ir Silo teiginius.

¹² Taip daugelis įtikėjo, o iš jų nemažai ir kilmingų moterų bei vyrų.

¹³ Bet kai Tesalonikos žydai sužinojo, kad Paulius jau Berėjoje skelbia Dievo Žodį, atskubėjo čionai ir kurstė žmones.

¹⁴ Tikintieji skubiai išsiuntė Paulių prie jūros, o Silas ir Timotiejus pasiliko tenai.

¹⁵ Lydėjusieji Paulių keliavo su juo į Atėnus, o po to grįžo į Berėją pranešti Silui ir Timotiejui, kad kuo greičiau vyktų pas jį.

Atėnuose

¹⁶ Kol Paulius laukė jų Atėnuose, jis netvėrė apmaudu, matydamas pilną stabų miestą.

¹⁷ Jis ėjo į sinagogą tartis su žydais ir dievobaimingais pagonimis, kasdien kalbėdavosi su atėjusiais į miesto aikštę.

¹⁸ Jis ginčijosi su kai kuriais epikūrininkais ir stoikų filosofais. Jam pasakojant apie Jėzų ir Jo prisikėlimą, vieni sakė, kad jis – fantazuotojas. Kiti tvirtino, jog jis perša svetimą mokslą.

¹⁹ Jie pakvietė jį į susirinkimą Areopage: „Ateik papasakoti mums daugiau apie šią naują religiją.“

²⁰ Tu pasakoji mums stulbinančius dalykus. Mes norėtume apie tai išgirsti daugiau.“

²¹ (Aš privalau paaiškinti, kad visi atėniečiai, taip pat, kaip ir jų svečiai, temoka leisti laiką, aptarinėdami naujas idėjas!)

²² Tada Paulius, atsistojęs Areopago viduryje, prabilo: „Atėniečiai, man rodos, kad jūs labai dievobaimingi.“

²³ Vaikščiodamas ir apžiūrinėdamas jūsų altorius, aš radau vieną užrašą: „Nežinomam dievui!“ Jūs garbinate Jo nepažindami. Kaip aš noriu jums apie Jį papasakoti!

²⁴ Jis sukūrė pasaulį ir visa, kas tik jame yra. Kadangi Jis yra dangaus ir žemės Viešpats, tai negyvena žmogaus rankomis sukurtose šventyklose.

²⁵ Žmogaus rankos čia negali padėti, nes Jam nieko netrūksta. Jis Pats visiems duoda gyvybę, alsavimą ir tenkina visus mūsų poreikius.

²⁶ Visus pasaulio žmones Jis sukūrė iš Adomo ir išskleidė tautas po žemę. Jis iš anksto numatė kiekvieno iš mūsų kilimo ir nuopuolio laiką ir nustatė universalias ribas.

²⁷ Visa tai turi skatinti žmones ieškoti Dievo. Galbūt nujausdami tą kelią dievop, pagaliau Jį atrastų, nors Dievas yra netoli kiekvieno iš mūsų.

²⁸ Jame mes gyvename, judame ir esame! Kaip sako vienas jūsų poetas: „Mes esame Dievo vaikai.“

²⁹ Jei taip, mes neturime galvoti apie Dievą, kaip apie dievybę, panašią į žmonių sukurtą stabą iš aukso, sidabro ar iškaltą iš akmens.

³⁰ Dievas nesmerkė šitų dalykų praeityje, bet dabar Jis skelbia, kad visi atsisakytų stabų ir tik Jį vieną garbintų.

³¹ Jis nustatė dieną, kada teisingai teis pasaulį per Žmogų, kurį Jis nurodė ir paskyrė, prikeldamas Jį iš numirusių.“

³² Išgirdę Paulių kalbant apie prisikėlimą iš numirusių, vieni ėmė juoktis, o kiti sakė: „Mes norime išgirsti apie tai vėliau.“

³³ Tuo baigėsi Pauliaus pokalbis su jais,

³⁴ bet kai kurie žmonės stojo į jo pusę ir priėmė tikėjimą. Tarp jų buvo Dionizas, miesto tarybos narys, moteris, vardu Damaridė ir kiti.

18

Korinte

¹ Po to Paulius paliko Atėnus ir nuvyko į Korintą,

² Čia jis susipažino su žydu Akvilu, gimusiu Ponte, kuris neseniai buvo grįžęs iš Italijos su žmona Priskile, nes buvo išėjęs Klaudijaus Cezario įsakymas iškraustyti visus žydus iš Romos.

³ Paulius gyveno ir darbavosi su jais, nes ir jie vertėsi palapinių audimu.

⁴ Kiekvieną šeštadienį Paulius sakė pamokslus sinagogoje, stengdamasis įtikinti žydus ir graikus.

⁵ Atvykus iš Makedonijos Silui ir Timotiejui, Paulius atsidėjo vien tik mokymui, tvirtindamas žydams, kad Jėzus yra Mesijas.

⁶ Bet žydai nesiliovė prieštarauti ir burnoti prieš Dievą. Jie išžeidinėdavo Jėzų. Paulius nusipurtė nuo rūbų dulkes ir pasakė: „Tesilieja jūsų kraujas ant jūsų galvų. Aš nekaltau ir nuo šiol mokysiu pagonis.“

⁷ Po to jis persikėlė į Tito Justo, dievobaimingo pagonio, namus. Titas Justas šlovino Dievą, o jo namai buvo šalia sinagogos.

⁸ Tuo tarpu sinagogos vyresnysis Krispas ir jo namiškiai įtikėjo Viešpačiu ir buvo pakrikštyti, kaip ir daugelis kitų Korinte.

⁹ Vieną naktį Viešpats regėjime prabilo į Paulių: „Nebijok! Kalbėk! Netylėk!

¹⁰ Aš esu su tavimi ir niekas negali tau pakenkti. Daug žmonių šiame mieste priklauso Man.“

¹¹ Taigi Paulius dar gyveno ten pusantrų metų, mokydamas Dievo tiesų.

¹² Galionui tapus Achajos prokonsulu, žydai visi kaip vienas sukilo prieš Paulių ir nutempė jį į teismą.

¹³ Jie kaltino Paulių už žmonių įkalbinėjimą garbinti Dievą prieštaraujančiais romėnų įstatymui būdais.

¹⁴ Pauliui ėmus gintis, Galionas pasisuko į jo kaltintojus ir pasakė: „Klausykite, žydai, jei tai būtų nusikaltimas, aš būčiau priverstas jūsų paklausti,

¹⁵ bet kadangi tai ginčas dėl mokymo, vardų bei kvailų žydų įstatymų, spřskite patys. Manęs tai nedomina ir aš apie tuos dalykus nekalbu.“

¹⁶ Galionas išvarė juos iš teismo.

¹⁷ Tada minia čiupo Sosteną, naują sinagogos vadovą, ir jį sumušė, bet Galionas į tai nekreipė dėmesio.

Priskilė, Akvilas ir Apolas

¹⁸ Paulius pasiliko mieste dar keletą dienų. Paskui, atsisveikinęs su krikščionimis, kartu su Priskile ir Akvilu iškeliavo į Siriją. Kenchrėje Paulius pagal žydų paprotį nusiskuto galvą, nes buvo padaręs įžadą.

¹⁹ Atvykęs į Efezo uostą, jis mus paliko laive, o pats nuėjo į sinagogą pasikalbėti su žydais.

²⁰ Jie prašė jį pasilikti dar kelias dienas, bet jis jautė, kad negali užtrukti.

²¹ „Per šventes aš būtinai turiu būti Jeruzalėje“, – pasakė jis, pažadėjęs grįžti į Efezą vėliau, jei Dievas leis. Todėl jis vėl iškeliaavo.

²² Paulius sustojo Cezarėjos uoste. Aplankęs Jeruzalės bažnyčią, išplaukė į Antiochiją.

²³ Po kiek laiko jis vėl išvyko į Turkiją per Galatiją ir Frygiją, lankydamas visus tikinčiuosius, drąsindamas juos ir padėdamas stiprinti tikėjimą.

²⁴ Tuo tarpu vienas žydas, vardu Apolas, puikus Raštų mokytojas ir skelbėjas, ką tik atvyko į Efezą iš Egipto Aleksandrijos.

²⁵ Egipte jam kažkas papasakojo, ką Jonas Krikštytojas kalbėjo apie Jėzų, bet tai buvo labai nedaug. Jis niekada nebuvo girdėjęs istorijos pabaigos.

²⁶ Jis drąsiai ir energingai ėmė skelbti sinagogoje: „Ateina Mesijas! Ruoškitės jį priimti!“ Priskilė ir Akvilas išgirdo jį šitaip kalbant. Tai buvo nepaprastas pamokslas. Po to jie susitiko su juo ir paaiškino, kas atsitiko Jėzui nuo Jono laikų ir ką visa tai reiškia.

²⁷ Kai Apolas sumanė vykti į Graikiją, tikintieji jį padrąsino. Jie parašė savo draugams tikintiesiems, prašydami gražiai priimti Apolą. Dievas puikiai įprasmino jo atvykimą į Graikiją, stiprindamas bažnyčią,

²⁸ nes Apolas viešuose ginčiuose sugebėjo atmesti visus žydų argumentus, Raštų įrodydamas Jėzų esant Mesiją.

19

Paulius Efeze

¹ Apolui gyvenant Korinte, Paulius apkeliavo Turkiją ir atvyko į Efezą. Ten jis užtiko kelis mokinius ir paklausė:

² „Ar, tapę tikinčiaisiais, gavote Šventąją Dvasią?“ „Ne, – jie atsakė. – Mes nežinome, ką jūs turite mintyje, sakydamas „Šventąją Dvasią.“

³ „Tada kokį krikštą jūs esate priėmę?“ – jis paklausė. „Jono krikštą“, – atsakė šie.

⁴ Tada Paulius jiems paaiškino, kad Jono krikštas reiškė troškimą atsižadėti nuodėmės ir atsigręžti į Dievą ir kad tie, kurie gavo jo krikštą, turi įtikėti Jėzų, kuris, kaip sakė Jonas, vėliau ateisias.

⁵ Kai tik jie tai išgirdo, buvo pakrikštyti Viešpaties Jėzaus vardu.

⁶ Tada, kai Paulius dėjo ant jų galvų rankas, juos aplankė Šventoji Dvasia. Jie ėmė kalbėti skirtingomis kalbomis ir pranašauti.

⁷ Iš viso jų buvo bene dvylika vyrų.

⁸ Paskui Paulius nuėjo į sinagogą ir tris mėnesius kas šeštadienį kantriai pasakojo, kuo jis tiki ir kodėl ragina visus įtikėti Jėzų.

⁹ Kai kurie atmetė jo žodžius ir viešai kalbėjo prieš Kristų. Todėl jis pasitraukė, atsisakydamas vėl juos mokyti. Tikinčiuosius jis pradėjo mokyti Tirano pamokslų salėje.

¹⁰ Tai truko dvejus metus, ir visi Azijos gyventojai – tiek žydai, tiek ir graikai – išgirdo Viešpaties Žodį.

¹¹ Viešpats suteikė Pauliui galią daryti nepaprastus stebuklus.

¹² Kai ant ligonių būdavo uždėdamos skepetaitės ar kūną jo lietę drabužiai, jie pasveikdavo, nuo jų pasitraukdavo piktosios dvasios.

¹³ Keliaujančių žydų būrys, einančių iš miesto į miestą, išvarinėdavo piktąsias dvasias ir sumanė pasinaudoti Viešpaties Jėzaus vardu. Jie sugalvojo tokius

burtažodžius: „Maldaujame Jėzaus Kristaus vardu, kurį skelbia Paulius – išeišk!“

¹⁴ Taip darė septyni žydų kunigo Skėvo sūnūs.

¹⁵ Kai jie tai bandė su piktosios dvasios apsėstu žmogumi, piktoji dvasia atšovė: „Pažįstu Jėzų, žinau Paulių, o jūs kas būsite?“

¹⁶ Apsėstasis puolė taip juos mušti, kad šie turėjo iš namų bėgti nuogi ir sunkiai sužeisti.

¹⁷ Gandas apie tai, kas atsitiko, greitai pasklido po visą Efezą. Tai sužinojo visi žydai ir graikai. Miestą apėmė didelė baimė, o Viešpaties Jėzaus vardas buvo labai išaukštintas.

¹⁸⁻¹⁹ Daug tikinčiųjų, kurie užsiiminėjo juodąja magija, prisipažino, ką buvo padarę. Jie sunėšė kerėjimų bei burtų knygas ir visų akyse sudegino. Kažkas suskaičiavo, kad knygų vertė lygi penkiasdešimčiai tūkstančių sidabro drachmų (tolygu 10 000 JAV dolerių).

²⁰ Tai rodo, kaip stipriai viso regiono žmonės sujaudino Dievo Žodis.

²¹ Vėliau Paulius, Šventosios Dvasios skatinamas, grįždamas į Jeruzalę nusprendė aplankyti Graikiją. „Po to, – sakė jis, – aš turiu vykti į Romą.“

²² Pirma savęs jis pasiuntė du padėjėjus, Timotiejų ir Brastą, o pats dar užtruko Turkijoje.

Sąmyšis Efeze

²³ Apie tą laiką Efeze dėl krikščionių kilo didelis sąmyšis.

²⁴ Vienas sidabrakalys, vardu Demetrijus, samdydavosi daug amatininkų gaminti sidabrinėms graikų deivės Artemidės šventovės miniatiūroms.

²⁵ Jis sukvietė savo ir kitus vyrus, kurie buvo susiję su tuo amatu, ir kreipėsi į juos: „Vyrai, šis užsiėmimas yra jūsų pelno šaltinis.

²⁶ Kaip jūs matėte ir girdėjote, tas Paulius įtikino daugelį žmonių, kad rankomis padaryti dievai – tai ne dievai. Dėl to mūsų darbų vertė mažėja. Tai aiškiai matyti ne tik čia, Efeze, bet ir visoje apylinkėje!

²⁷ Žinoma, aš kalbu ne tik apie mūsų amato situaciją ir pelno sumažėjimą, bet ir apie grėsmę didžiajai deivės Artemidės šventyklai netekti savo įtakos. Ši galinga valdovė Artemidė, kuri buvo gerbiama ne tik šioje Turkijos dalyje, bet ir visame pasaulyje, bus užmiršta!“

²⁸ Tada jie dar labiau supyko ir ėmė šaukti: „Didi efeziečių Artemidė!“

²⁹ Susirinko minia ir greitai miestą apėmė sąmyšis. Visi skubėjo į amfiteatrą, pagriebė Pauliaus bendrakeleivius Gajų ir Aristarchą.

³⁰ Paulius norėjo įsimaistyti į minią, bet mokiniai jo neleido.

³¹ Keletas Pauliaus bičiulių, romėnų provincijos pareigūnų, taip pat pasiuntė jam žinią, prašydami nerizikuoti gyvybe ir neiti į teatrą.

³² Viduje žmonės reikalavo nežinia ko, buvo didžiulė betvarkė. Iš tiesų daugelis jų nežinojo, dėl ko atėjo.

³³ Keletas žydų pastebėjo Aleksandrą ir ištempė jį į priekį. Jis rankos mostu parodė, kad minia nutiltų, ir bandė pasiaiškinti.

³⁴ Bet supratę, kad jis žydas, žmonės vėl ėmė šaukti. Dvi valandas nesiliovė šūkniai: „Didi yra efeziečių Artemidė! Didi efeziečių Artemidė!“

³⁵ Pagaliau miesto meras įstengė juos nutildyti: „Efezo vyrai! – prabilo jis. – Visi žino, kad Efezas yra didžiosios Artemidės garbintojas. Jos statulėlė nukrito iš dangaus.

³⁶ Kadangi tai neginčijamas faktas, nusiraminkite ir nieko nedarykite neapgalvoję.

³⁷ Tačiau jūs atvedėte čia šituos vyrus, kurie nieko nepavogė iš jos šventyklos ir nepiktžodžiavo.

³⁸ Jei Demetrijas ir jo bendrininkai turi juos kuo apkaltinti, tai teismai posėdžiauja ir prokonsulai gali tuoju pat išnagrinėti kaltinimą. Tegul sau bylinėjasi.

³⁹ Jei bus nusiskundimų dėl kitų reikalų, jie gali būti išspręsti nuolatiniuose miesto tarybos susirinkimuose;

⁴⁰ romėnų vyriausybė mus gali apkaltinti dėl šios dienos riausių, nes jos kilo be jokių priežasčių. Jei Roma pareikalaus paaiškinimo, aš nežinysiu, ką atsakyti.“

⁴¹ Tada jie visi išsiskirstė.

20

Per Makedoniją ir Graikiją

¹ Kai viskas pasibaigė, Paulius atsisveikino su mokiniais ir išvyko į Graikiją.

² Pakeliui mokė visuose miestuose, sakė pamokslus.

³ Graikijoje Paulius praleido tris mėnesius, ruošdamasis plaukti į Siriją. Supratęs, kad žydai sumanė jį nužudyti, nusprendė pirmiausia vykti šiaurėn, į Makedoniją.

⁴ Keletas vyrų keliavo su juo į Turkiją. Paulių lydėjo berėjiečio Pyro sūnus Sopatras, Aristarchas ir Sekundas iš Tesalonikos, Gajus iš Derbės, Timotiejus bei Trofimas, kurie grįžo namo į Turkiją,

⁵ iškeliavo pirma mūsų ir laukė Troadoje.

⁶ Kai tik baigėsi Velykų iškilmės, mes išplaukėme iš Filipų šiaurinėje Graikijoje ir po penkių dienų atvykome į Troadą Turkijoje. Ten mes užtrukome savaitę.

Iš numirusiųjų prikeltas Eutichas

⁷ Sekmadienį susirinkome į duonos laužymo ceremoniją. Paulius sakė pamokslą. Kadangi jis norėjo kitą dieną iškelti, kalbėjo iki vidurnakčio!

⁸ Viršutiniame aukšte, kur mes susirinkome, buvo uždegta daugybė žibintų.

⁹ Paulius kalbėjo, o vienas jaunas žmogus, vardu Eutichas, sėdėjęs ant palangės, giliai įmigo ir, krisdamas iš trečio aukšto, užsimušė.

¹⁰⁻¹² Paulius nulipo žemyn, paėmė jį ant rankų ir tarė: „Nesirūpinkite – jis gyvas.“ Ir iš tiesų – jis buvo gyvas! Baimė ir džiaugsmas nuvilnijo per minią. Jie visi vėl užlipo į viršų ir kartu valgė Viešpaties vakarienę. Tada Paulius kalbėjo dar gana ilgai. Jau aušo, kai jis pagaliau juos paliko.

Paulius atsisveikina su Efezo vyresniais

¹³ Paulius keliavo į Aso žemę sausuma, o mes toliau keliavome laivu.

¹⁴ Ten susitikome ir kartu plaukėme į Mitilėnę.

¹⁵ Rytojaus dieną mes praplaukėme Samą, o dar po dienos atvykome į Miletą.

¹⁶ Šį kartą Paulius nusprendė nesustoti Efeze, nes skubinosi, norėdamas Sekminės atšvęsti Jeruzalėje.

¹⁷ Atplaukęs į Miletą, jis pasiuntė žinią Efezo bažnyčios vyresniesiems, kad atvyktų jo pasitikti prie laivo.

¹⁸ Jiems atvykus, Paulius tarė: „Jūs žinote, vyrai, kad nuo tos dienos, kai tik atvykau į Turkiją,

¹⁹ aš nuolankiai, su ašaromis akyse tarnavau Viešpačiui. Žydai rezgė įvairias pinkles ir man teko patirti didelių pavojų.

²⁰ Aš niekada ir niekur nenutylėjau tiesos.

²¹ Tiek žydams, tiek pagonims aš tvirtinau apie būtinumą atsižadėti nuodėmės, atsigręžti į Dievą ir įtikėti mūsų Viešpatį Jėzų Kristų.

²² Ir štai aš keliauju į Jeruzalę Šventosios Dvasios vedamas. Aš nežinau, kas manęs laukia,

²³ išskyrus tai, ką Šventoji Dvasia man kalbėjo kiekviename mieste, jog kalėjimas ir kančia dar ateityje.

²⁴ Bet nieko nevertas gyvenimas, jei jo nepanaudosiu atlikti darbams, kuriuos Viešpats man paskyrė. Mano misija yra skelbti gerąją naujieną apie nepaprastą Dievo gerumą ir meilę.

²⁵ Dabar aš žinau, kad jūs visi, su kuriais aš vaikščiojau skelbdamas Dievo karalystę, daugiau manęs nebematysite.

²⁶ Leiskite atvirai pasakyti, kad negalite man primesti nė vieno žmogaus kraujo.

²⁷ Nes aš nevengiau skelbti jiems Dievo Evangeliją.

²⁸ Todėl budėkite! Nepamirškite maitinti ir ganyti Viešpaties kaimenę. Tai Jo bažnyčia, atpirkta krauju, nes Šventoji Dvasia jums pavedė ją prižiūrėti.

²⁹ Gana gerai žinau, kad man pasitraukus iš jūsų tarpo, pasirodys netikri mokytojai ir, kaip plėšrūs vilkai, nepagailės avelių.

³⁰ Kai kurie jūs patys iškreipsite tiesą, kad patrauktute į save žmones.

³¹ Saugokitės! Prisiminkite tuos trejus metus, kai aš buvau su jumis ir nuolat jumis rūpinausi. Aš liejau dėl jūsų ašaras.

³² Dabar aš pavedu jus Dievui, Jo rūpesčiui ir Jo malonei, kuri turi galią padaryti žmones tikinčiais ir atiduoti Jo išrinktiesiems visą palikimą.

³³ Aš niekada netroškau nei pinigų, nei puikių drabužių.

³⁴ Jūs žinote, kad dirbau pagal išgales, norėdamas pragyventi ir net tenkinti poreikius tų, kurie buvo su manimi.

³⁵ Padėdamas vargšams, aš buvau jums nuolatinis pavyzdys, nes primindavau Viešpaties Jėzaus žodžius: „Didesnė laimė duoti negu imti.“

³⁶ Pabaigęs kalbėti, jis atsiklaupė ir kartu su visais pasimeldė.

³⁷ Atsisveikino jie balsu raudodami ir glebėsciuodami jį.

³⁸ liūdėdami, kad daugiau niekada jo nebematysią. Po to jie palydėjo jį į laivą.

21

Į Jeruzalę

¹ Atsisveikinę su Efezo vyresniaisiais, mes plaukėme tiesiai į Kosą. Rytojaus dieną mes pasiekėme Rodą, o tada – į Patarą.

² Ten mes sėdome į laivą, plaukiantį į Fenikiją, Sirijos provinciją.

³ Mes pastebėjome Kipro salą, praplaukdami palikome ją kairėje ir išlipome Tyro uoste Sirijoje, kur buvo iškrautas laivas.

⁴ Mes išlipome į krantą, ir, suradę vietinius tikinčiuosius, praleidome su jais savaitę. Tie mokiniai įspėjo Paulių. Per juos pranašavo Šventoji Dvasia ir patarė nevykti į Jeruzalę.

⁵ Savaitės pabaigoje, kai mes grįžome į laivą, jie visi su žmonėmis ir vaikais palydėjo mus į pajūrį, kur meldėmės ir atsisveikinome.

⁶ Po to mes sulipome į laivą, o jie sugrižo namo.

⁷ Keliaudami toliau, iš Tyro atplaukėme į Ptolemaidę. Ten pasveikinome tikinčiuosius, bet pasilikome pas juos tik vieną dieną.

⁸ Paskui atvykome į Cezarėją ir apsistojome evangelisto Pilypo, vieno iš septynių pirmųjų diakonų, namuose.

⁹ Jis turėjo keturias netekėjusias dukteris, kurios galėjo pranašauti.

¹⁰ Po kelių dienų iš Judėjos atvyko vyras, vardu Agabas.

¹¹ Jis taip pat turėjo pranašavimo dovaną. Jis paėmė Pauliaus juostą ir, susirišęs ja rankas, pasakė: „Šventoji Dvasia kalba: „Taip Jeruzalėje bus surištas šios juostos šeimininkas ir atiduotas romėnams.“

¹² Tai išgirdę, ir mes, ir vietiniai gyventojai, ir jo bendrakeiviai maldavome Paulių neiti į Jeruzalę.

¹³ Bet jis atsakė: „Kodėl raudate ir draskote man širdį? Aš pasirengęs Jeruzalėje ne tik būti įkalintas, bet ir numirti dėl Viešpaties Jėzaus.“

¹⁴ Paaikšėjus, kad jo neperkalbėsime, tarėme: „Tebūnie Viešpaties valia!“

¹⁵ Netrukus, susidėję daiktus, mes iškeliajome į Jeruzalę.

¹⁶ Mus lydėjo mokiniai iš Cezarėjos. Atvykę svečiomės vieno iš pirmųjų tikinčiųjų kypriečio Mnasono namuose.

Pauliaus atvykimas į Jeruzalę

¹⁷ Mus nuoširdžiai sutiko visi Jeruzalės tikintieji.

¹⁸ Rytojaus dieną Paulius kartu su mumis nuėjo pas Jokūbą ir Jeruzalės bažnyčios vyresniusius.

¹⁹ Mums pasisveikinus, Paulius smulkiai nupasakojo daugelį dalykų, kuriuos Dievas per jį buvo padaręs pagonių kraštuose.

²⁰ Jie šlovino Dievą ir sakė: „Matai, broli, daug žydų taip pat atsivertė, bet jie atakliai reikalauja, kad tikintieji žydai tęstų žydų tradicijas ir papročius.“

²¹ Čia, Jeruzalėje, žydų krikščionims buvo prikalbėta, kad tu nusistatęs prieš Mozės įstatymus ir draudi jų vaikus apipjaustyti.

²² Ką dabar daryti? Jie vis tiek išgirs, kad esi atvykęs.“

²³ Mes patariame štai ką: „Čia yra keturi vyrai, kurie ruošiasi nusiskusti galvas ir duoti įžadus,

²⁴ Eik su jais į šventyklą ir taip pat nusiskusk galvą. Užmokėk už juos, kad jie galėtų nusiskusti galvas. Tuomet visi matys, kad tu pritari šiam papročiiui, kaip ir žydų krikščionys, kad jūs patys laikotės žydų įstatymų ir kad jūsų nuomonė šiais klausimais sutampa su mūsų.“

²⁵ Tikintiesiems, kurie buvo pagonys, mes iš viso neliepiame laikytis šių žydų įstatymų, išskyrus tuos, kurie draudžia valgyti stabams aukojamą maistą, pasmaugtų gyvulių mėsą bei kraują, ir paleistuvauti.“

²⁶ Ir todėl Paulius, pasinaudodamas jų patarimu, rytojaus dieną nuėjo su vyrais į šventyklą atlikti ceremoniją. Tuo būdu jis paskelbė įžadą kartu su kitais aukoti auką po septynių dienų.

Pauliaus suėmimas

²⁷ Praėjus beveik septynioms dienoms, keli žydai iš Turkijos pamatė Paulių šventykloje ir sukurstė prieš jį minią. Jie nutvėrė jį

²⁸ šaukdami: „Izraelitai, gelbėkit! Štai žmogus, kuris eina prieš tautą ir visiems liepia nesilaikyti žydų įstatymų. Jis net kalba prieš šventyklą ir išniekina ją, atvesdamas ten pagonis!“

²⁹ Mat tą dieną kiek anksčiau jie buvo matę jį su Trofimu iš Efezo ir manė, jog Paulius bus atsivedęs jį į šventyklą.

³⁰ Dėl šitų kaltinimų sujudo visi miesto žmonės ir kilo didelė sumaištis. Paulius buvo ištemptas iš šventyklos, ir vartai tuojuo buvo uždaryti.

³¹ Kai jie ketino jį užmušti, romėnų kareivių kuopos viršininkui, tribūnui, buvo duota žinia, kad visoje Jeruzalėje neramu.

³² Jis su kareiviais ir šimtininkais atskubėjo prie minios. Minia, pamačiusi atvykstančius kareivius, liovėsi mušti Paulių.

³³ Tribūnas suėmė jį ir liepė surišti dviem grandinėmis. Tada paklausė minios, kas jis esąs ir ką padaręs.

³⁴ Vieni šaukė viena, kiti – visai kita. Triukšme ir sumaištyje negalėdamas nieko sužinoti, jis įsakė nuvesti Paulių į kareivių stovyklą.

³⁵⁻³⁶ Kareiviams atėjus prie laiptų, minia taip išėjo, jog šie turėjo Paulių nešė nešti, kad jo nenužudytų besigrūdantys iš paskos žmonės, šaukdami ir reikalaudami jo mirties.

Paulius kreipiasi į minią

³⁷⁻³⁸ Kai Paulius turėjo būti vedamas į stovyklą, jis paklausė tribūno: „Gal galiu tau šį tą pasakyti?“ „Moki graikiškai? – nustebęs paklausė tribūnas. – Tai tu ne tas egiptietis, kuris prieš kelis metus sukėlė sąmyšį ir išvedė į dykumą keturis tūkstančius galvažudžių?“

³⁹ „Ne, – atsakė Paulius. – Aš esu žydas ir ne iš kokio menko miestelio, bet iš Tarso Kilikijoje. Aš prašau leidimo kalbėti su šiais žmonėmis.“

⁴⁰ Tribūnas sutiko. Todėl Paulius atsistojo ant laiptų ir pamojo miniai, kad nutiltų. Greitai minia visai nurimo, ir jis prabilo hebrajų kalba:

22

¹ „Broliai ir tėvai, pasiklausykite mano pasiteisinimo.“

² Išgirdusi jį kalbant hebrajiškai, minia dar labiau susikaupė.

³ „Aš esu žydas, gimęs Tarse, Kilikijoje, bet išauklėtas Jeruzalėje vadovaujant Gamalieliui, prie kurio kojų aš išmokau rūpestingai laikytis žydų įstatymų ir papročių. Aš stengiausi šlovinti Dievą savo darbu, kaip ir jūs visi nūnai darote.“

⁴ Ir aš persekiojau krikščionis iki mirties, surišdamas ir įmesdamas į kalėjimą vyrus ir moteris.

⁵ Kad taip yra, galėtų paliudyti vyriausiasis kunigas ar bet kuris kitas tarybos narys, nes aš prašiau jų laiško Damasko žydų vadovams su nuorodymais, leidžiančiais visus krikščionis supančiotus atgabenti į Jeruzalę, kad jie būtų nubauti.

⁶ Man keliaujant ir artinantis prie Damasko, apie vidurdienį staiga mane apšvietė labai stipri šviesa.

⁷ Aš kritau ant žemės ir išgirdau balsą: „Sauliau, Sauliau, kam Mane persekioji!“

⁸ „Kas su manimi kalba?“ – paklausiau aš. Jis atsakė: „Aš esu Jėzus iš Nazareto, kurį tu persekioji.“

⁹ Su manimi buvę vyrai matė šviesą, bet nesuprato kalbos.

¹⁰ Aš tariau: „Ką man daryti, Viešpatie?“ Viešpats man tarė: „Kelkis ir eik į Damaską, o ten tau bus parakyta visa, kas tavęs laukia ateityje!“

¹¹ Buvau apakintas stiprios šviesos ir tik bendrakeleivių už rankos vedamas, aš pasiekiau Damaską.

¹² Toksai Ananijas, pamaldus ir įstatymui ištikimas žmogus, giriamas visų Damasko žydų,

¹³ atėjęs atsistojo šalia manęs ir pasakė: „Broli Sauliau, praregėk!“ Ir tą pačią akimirką aš jį pamačiau.

¹⁴ Tada jis kalbėjo: „Mūsų protėvių Dievas pasirinko tave, kad pažintumei Jo valią, išvystumei Mesiją ir girdėtumei Jį kalbantį.

¹⁵ Tu turėsi visur paliudyti, ką esi matęs ir girdėjęs.

¹⁶ Tai ko dabar lauki? Eik ir priimk krikštą, nusiplauk nuodėmes, šaukdamasis Viešpaties!“

¹⁷⁻¹⁸ Kai jau grįžęs į Jeruzalę vieną dieną meldžiausi šventykloje, regėjimo ekstazėje Dievas man sakė: „Skubėk iš Jeruzalės, nes čia žmonės nepriims tavo liudijimo apie Mane.“

¹⁹ Aš įrodinėjau: „Bet Viešpatie, jie žino, kad aš mesdavau į kalėjimą ir mušdavau kiekvienoje sinagogoje tuos, kurie tikėjo Tavimi.

²⁰ Kada buvo nužudytas Tavo liudytojas Steponas, aš stovėjau ten kartu su jais pritardamas ir saugojau jų drabužius, kuriuos jie nusirengė, mėtydami į jį akmenimis.“

²¹ Bet Dievas man tarė: „Keliauk iš Jeruzalės, nes išsiųsiu tave toli, pas pagonis.“

Paulius – Romos pilietis

²² Iki tol minia jo klausėsi, paskui visi kartu pratrūko: „Šalin tą tipą! Nušluoti nuo žemės jį. Užmušti jį! Jam nevalia gyventi!“

²³ Jie rėkė, mėtė į orą drabužius ir svaidė saujomis smėlį.

²⁴ Taip tribūnas įvedė jį į vidų ir liepė nuplakti, kad prisipažintų esąs kaltas. Jis norėjo sužinoti, kodėl minia prieš jį taip įsiuto.

²⁵ Kai Paulių, norėdami nuplakti, pririšo diržais, jis kreipėsi į čia stovėjusį šimtininką: „Ar jums valia plakti Romos pilietį, ir dar nenuteistą?“

²⁶ Šimtininkas priėjo prie tribūno ir pareiškė: „Ką jūs darote? Šis žmogus yra Romos pilietis!“

²⁷ Tuomet tribūnas priėjo prie Pauliaus ir paklausė: „Pasakyk man, ar tu Romos pilietis?“ „Taip, žinoma.“

²⁸ „Ir aš esu, – suniurnėjo tribūnas. – Aš šitą pilietybę įsigijau už didelius pinigus!“ „O aš turiu nuo gimimo!“

²⁹ Bematant pranyko kareiviai, kurie stovėjo pasiruošę jį nučaižyti, kai tik išgirdo, kad Paulius – Romos pilietis. Nusigando ir tribūnas, nes buvo įsakęs jį surišti ir nuplakti.

Žydų teismo taryboje

³⁰ Rytojaus dieną tribūnas nuėmė jam grandines ir įsakė sušaukti aukštuosius kunigus ir žydų tarybą. Pastatęs prieš juos Paulių, stengėsi sužinoti, kas atsitiko.

23

¹ Atidžiai ir įdėmiai stebėdamas tarybą, Paulius prabilo: „Broliai, aš visuomet gyvenau visiškai švaria sąžine Dievo akivaizdoje!“

² Tuojau vyriausias kunigas Ananijas įsakė šalia Pauliaus stovintiems smogti jam per burną.

³ Paulius jam tarė: „Tave Dievas muš, tu, netašytas stuobry! Koks tu teisėjas, kad pats laužai įstatymą liepdamas mane mušti?“

⁴ Stovėję šalia Pauliaus jį išpėjo: „Tu taip kalbi su vyriausioju Dievo kunigu?“

⁵ „Aš nežinojau, kad jis – vyriausiasis kunigas, Rašte pasakyta: „Niekada blogai nekalbėk apie bet kurį iš savo vadovų.“

⁶ Po to Paulius kažką sugalvojo. Viena tarybos dalis buvo sadukiejai, kita dalis – fariziejai. Todėl jis suuko: „Broliai, aš fariziejus kaip ir visi mano protėviai. Ir jūs mane teisiatė, kadangi tikiu mirusiųjų prisikėlimui!“

⁷ Tada taryba pasidalijo į dvi grupes: fariziejai buvo nusiteikę prieš sadukiejus,

⁸ kadangi sadukiejai neigė prisikėlimą, angelus, net amžiną dvasios buvimą, o fariziejai visus dalykus pripažino.

⁹ Kilo didelis klegesys. Keli žydų vadovai pašoko ginčytis, kad Paulius teisus. „Mes nerandame nieko blogo jame, – jie šaukė. – Greičiausiai jam kalbėjo dvasia ar angelas kelyje į Damaską.“

¹⁰ Ginčams stiprėjant, Paulių tampė iš visų pusių, stumdydami į priekį ir atgal. Pagaliau tribūnas, bijodamas, kad jie nesudraskytų Pauliaus, įsakė nuvesti jį į kareivių stovyklą.

¹¹ Kitą naktį Pauliui pasirodė Viešpats ir tarė jam: „Nesijaudink, Pauliau! Kaip liudijai apie Mane žmonėms čia, Jeruzalėje, taip reikės tau liudyti ir Romoje.“

Sąmokslas nužudyti Paulių

¹²⁻¹³ Kitą rytą susirinko per keturiasdešimt žydų ir prisiekė, kad nei valgys, nei gers, kol nenužudys Pauliaus.

¹⁴ Paskui nuėjo pas aukštuosius kunigus bei seniūnus ir papasakojo jiems, ką buvo nusprendę.

¹⁵ „Paprašykite tribūno, kad vėl atvestų Paulių į tarybą, – jie reikalavo. – Apsimeskite, kad dar norėtumėte duoti jam keletą klausimų. Mes užmušime jį kelyje.“

¹⁶ Bet Pauliaus sūnėnas sužinojo apie jų planą, atėjo į kareivines ir pranešė Pauliui.

¹⁷ Paulius, pasivadinęs vieną šimtininką, paprašė: „Nuvesk šį jaunuolį pas tribūną. Jis turi kai ką svarbaus jam pasakyti.“

¹⁸ Taip šimtininkas ir padarė, paaiškindamas: „Kalinys Paulius pasikvietė mane ir paprašė atvesti pas tave šį jaunuolį, kuris nori tau kai ką pranešti.“

¹⁹ Tribūnas, paėmęs jį už rankos, pasivedėjo į šalį ir paklausė: „Apie ką turi man pranešti, jaunuoli?“

²⁰ „Rytoj žydai susitarė prašyti tave, kad nuvestum Paulių į teismo tarybą, neva norėdami gauti daugiau informacijos, – pranešė jis. –

²¹ Nedarykite to! Kelyje tykos daugiau kaip keturiasdešimt vyrų, pasiruošę užpulti ir užmušti jį. Jie prisiekė nei valgyti, nei gerti, kol jį nužudys. Dabar jie jau čia, tikėdamiesi, kad tu išpildysi jų prašymą.“

²² „Tegu nė vienas nežino, kad tu man tai pasakei“, – tribūnas išpėjo išeinantį jaunuolį.

Paulius perkeltas į Cezarėją

²³⁻²⁴ Pasišaukęs du šimtininkus, tribūnas įsakė: „Pasiimkite du šimtus kareivių, kad dar šį vakarą devintą valandą galėtumėte vykti į Cezarėją. Paimkite du šimtus ietininkų ir septyniasdešimt raitelių. Parūpinkite Pauliui arklį ir sveiką pristatykite jį valdytojui Feliksui.“

²⁵ Paskui jis valdytojui parašė tokį laišką:

²⁶ „Klaudijas Lisijas kilniausiajam valdytojui Feliksui siunčia sveikinimą.

²⁷ Šį žmogų žydai sugavo ir norėjo nužudyti, bet aš pasiunčiau kareivius išvaduoti jį, nes sužinojau, kad jis Romos pilietis.

²⁸ Tada nuvežiau jį į jų teismo tarybą, norėdamas sužinoti, už ką jis kaltinamas.

²⁹ Greitai supratau, jog žydai ginčijosi dėl savo įsitikinimų, tačiau jis nebuvo apkaltintas, todėl negalėjo būti nubaustas kalėjimu ar mirtimi.

³⁰ Kai man buvo pranešta apie šį sąmokslą, aš nusprendžiau pasiųsti jį pas tave, o jo kaltintojams pasakysiu, kad savo kaltinimus pateiktų tau.“

³¹ Kaip buvo įsakyta, kareiviai nakčia nuvedė Paulių į Antipatridę.

³² Rytojaus dieną jie grįžo į kareivines, palikę jį su raiteliais, kad nugabentų jį į Cezarėją,

³³ Atvykę į Cezarėją, jie pristatė valdytojui Paulių ir atidavė laišką.

³⁴ Perskaitęs jį, valdytojas paklausė Pauliaus, iš kur jis esąs. „Iš Kilikijos“, – atsakė Paulius.

³⁵ „Aš išsamiai susipažinsiu su tavo byla, kai atvyks tavo kaltintojai“, – jam pasakė valdytojas ir įsakė laikyti jį kalėjime karaliaus Erodo pretorijoje.

24

Apklausa pas Feliksą

¹ Po penkių dienų atvyko vyriausiasis kunigas Ananijas su keliais žydų vadovais ir advokatu Tertulu kaltinti Paulių.

² Į priekį iškviestas Tertulas, kreipdamasis į valdytoją, išdėstė kaltinimus, skirtus Pauliui:

„Ekscelencija, mums, žydams, tu suteikei ramybę ir taiką ir neleidai mūsų skriausti.

³ Dėl to mes esame labai dėkingi.

⁴ Kad neiškrečiau tau, labai prašau atkreipti dėmesį tik į vieną dalyką. Aš trumpai išdėstysiu kaltinimus, skirtus šiam žmogui.

⁵ Mes nustatėme, kad šis žmogus yra ramybės drumstėjas. Šis žmogus nuolat kelia maištus prieš romėnų vyriausybę. Jis yra žinomas nazariečių sektos vadas.

⁶ Be to, jis mėgino išniekinti šventovę, kai mes jį suėmėme. Mes būtume teisę jį pagal tai, ko nusipelnė,

⁷ bet įgulos tribūnas Lisijas užėjęs prievarta atėmė jį,

⁸ reikalaudamas, kad jį teistų pagal romėnų įstatymą. Jūs nesunkiai suprasite, kad mūsų kaltinimas teisingas, apklausdamas jį pats.“

⁹ Tada visi žydai įsijungė į bendrą pokalbį, pareikšdami, kad visa, ką Tertulas sakė, yra tiesa.

¹⁰ Dabar atėjo Pauliaus eilė. Valdytojas mostu parodė, kad atsistotų ir kalbėtų. Paulius pradėjo: „Žinau, kad tu jau daug metų teisėjauji žydams. Tai suteiks pasitikėjimo, kai man reikės gintis.

¹¹ Greitai paaiškės, kad aš atvykau į Jeruzalę tik prieš dvylika dienų melstis šventykloje.

¹² Galėsite pamatyti, kad niekada neskatinau sąmyšio sinagogose ar kurio nors miesto gatvėse.

¹³ Šie vyrai, žinoma, negali įrodyti dalykų, kuriais jie mane kaltina.

¹⁴ Vieną dalyką aš pripažįstu: tikiu sielos išganymu, kurį jie laiko sekta. Aš laikausi savo protėvių tarnavimo Dievui kelio. Tvirtai tikiu žydų įstatymu ir visu tuo, kas parašyta Pranašų knygose.

¹⁵ Kartu su šiais vyrais tikime, jog bus teisiųjų ir neteisiųjų prisikėlimas.

¹⁶ Todėl stengsiuosi iš visų jėgų išlaikyti švnią sąžinę prieš Dievą ir prieš žmones.

¹⁷ Aš po daugelio metų grįžau į Jeruzalę duoti žydams išmaldą ir aukoti Dievui atnašų.

¹⁸ Mano kaltintojai pamatė mane šventykloje, kai atnašavau padėkos auką. Aš buvau nusiskutęs galvą, kaip jų įstatymas reikalauja, o aplink mane nebuvo minios ir jokio triukšmo! Ten buvo keli žydai iš Turkijos.

¹⁹ Jie privalo būti čia, jei ką turi prieš mane,

²⁰ bet štai! Tegul dabar šie vyrai pasako, kokį nusikaltimą aš padariau.

²¹ Nebent tai, kad pasakiau vieną dalyką, kurio neturėjau sakyti: „Aš esu čia, teismo taryboje, kad apginčiau tikėjimo tiesą, jog mirusieji prisikels.“

²² Feliksas, gerai žinodamas, kad krikščionys nepradės riausių, liepė žydams palaukti, kol atvyks įgulos tribunais Lisijas. Tuomet jis svarstysiąs jų klausimą.

²³ Jis liepė Paulių įmesti į kalėjimą, bet sargybiniui davė nurodymus švelniai su juo elgtis, nedrausti jo draugams jį lankyti ir leisti nešti jam dovanas, kad šis galėtų gyventi patogiau.

²⁴ Po kelių dienų atėjo Feliksas su savo žyde žmona Druzile. Pasišaukę Paulių, jie iš klausė jo pasakojimą apie tikėjimą į Jėzų Kristų.

²⁵ Pauliui besikalbant su jais apie teisingumą, savitvardą ir apie būsimą teismą, Feliksas nusigando. „Šiam kartui užtenka. Kai bus tinkamesnis laikas, aš tave vėl pasišauksiu“, – tarė jis.

²⁶ Be to jis tikėjosi, kad Paulius duos jam pinigų, todėl dažnokai jį kviesdavosi ir su juo kalbėdavosi.

²⁷ Taip prabėgo dveji metai, Feliksą pakeitė Porcijus Festas. Kadangi Feliksas norėjo įsiteikti žydams, jis paliko Paulių, supančiotą grandinėmis.

25

Apklausa pas Festą

¹ Po trijų dienų, perėmęs savo naujas pareigas Cezarėje, Festas išvyko į Jeruzalę.

² Ten jį pasičiupo vyriausieji kunigai bei kiti žydų vadovai ir daug papasakojo apie Paulių.

³ Jie prašė atvesti Paulių į Jeruzalę, tikėdamiesi patykoti jį kelyje ir nužudyti.

⁴⁻⁵ Bet Festas atsakė, jog kol Paulius Cezarėje, įgaliotiniai turi grįžti į teismą, kadangi jis pats netrukus ten vyksta.

⁶ Po aštuonių ar dešimties dienų jie sugrįžo į Cezarę. Kitą dieną prasidėjo Pauliaus teismas.

⁷ Pauliui atvykus į teismą, susirinkę Jeruzalės žydai iškėlė jam daug rimtų kaltinimų, kurių negalėjo įrodyti.

⁸ Paulius paneigė kaltinimus: „Aš esu nekaltas, – pareiškė jis. – Aš niekuo nenusikaltau žydų įstatymams, šventyklos neišniekinau, prieš Romos vyriausybę nemaištavau.“

⁹ Paskui Festas, norėdamas parodyti savo palankumą žydams, paklausė jį: „Ar nori keliauti į Jeruzalę ir būti ten teisiamas mano akivaizdoje?“

¹⁰ Paulius atsakė: „Ne! Aš reikalauju ypatingos teisės būti išklausytas paties imperatoriaus. Jūs labai gerai žinote, kad aš nekaltas.

¹¹ Jeigu padariau tai, kas verta mirties bausmės, aš neatsisakau mirti! Bet jeigu aš nekaltas, nei tau, nei kam kitam nevalia manęs išduoti šitiems, kad nužudytų. Aš kreipsiuosi į Cezarį!“

¹² Festas, pasitaręs su savo patarėjais, atsakė: „Labai gerai! Šaukeisi – vyksi pas Cezarį.“

Festas pataria karaliui Agripai

¹³ Po kelių dienų karalius Agripa ir Berenikė atvyko paviešėti pas Festą.

¹⁴ Jiems tenai užtrukus keletą dienų, Festas aptarė Pauliaus bylą su karaliumi. Jis papasakojo jam: „Turiu vieną kalinį, kurį man paliko Feliksas.

¹⁵ Kai buvau Jeruzalėje, aukštieji kunigai ir kiti žydų seniūnai savaip žiūrėjo į šį reikalą ir prašė, kad pasmerkčiau Paulių.

¹⁶ Žinoma, aš nedelsdamas paaiškinau jiems, kad romėnų įstatymas nepasmerkia žmogaus, kol jis nenuteisiamas. Jam suteikiama galimybė stoti savo kaltintojų akivaizdoje ir gintis.

¹⁷ Kai jie susirinko, kitą dieną sušaukiau teismą ir įsakiau atvesti Paulių.

¹⁸ Jam iškelti kaltinimai buvo visai ne tokie, kaip maniau.

¹⁹ Ten buvo kalbama apie religiją ir mirusį Jėzų, kurį Paulius tvirtina esant gyvą!

²⁰ Dvejodamas, kaip išspręsti tokią bylą, aš paklausiau, ar jis nenorėtų vykti į Jeruzalę ir tenai būti teisiamas.

²¹ Paulius šaukėsi Cezario. Todėl aš įsakiau kalinti jį toliau, kol galėsiu išsiųsti jį pas Cezarį.“

²² „Aš ir pats norėčiau pasiklausyti to žmogaus“, – tarė Agripa. Festas atsakė: „Galėsi rytoj pasiklausyti.“

Paulius prieš Agripą

²³ Rytojaus dieną Agripa ir Berenikė iškilmingai atvyko, lydimi tribūnų bei kitų žymių miesto žmonių, ir Festas liepė įvesti Paulių.

²⁴ Tada Festas kreipėsi į klausytojus: „Karaliau Agripa ir visi susirinkusieji. Jūs matote žmogų, kurio mirties reikalauja vietiniai ir Jeruzalės žydai!

²⁵ Bet mano nuomone, jis nėra padaręs nieko, kas būtų verta mirties. Tačiau jis nori kreiptis dėl savo bylos į Cezarį. Neturėdamas ką daryti, nusprendžiau jį ten pasiųsti.

²⁶ Bet ką turėčiau parašyti valdovui? Nes nėra jokios tikros kaltės! Štai aš ir atvedžiau jį visų, o ypač jūsų, karaliau Agripa, teismui, kad jį apklausęs, patartumei, ką man parašyti.

²⁷ Nes nėra teisinga siųsti kalinį pas imperatorių neturint įkalčių!“

26

¹ Tuomet Agripa tarė Pauliui: „Išeik į priekį ir viską paaiškink.“ Tokiu būdu Paulius, pamojęs ranka, pradėjo gintis:

² „Aš esu laimingas, karaliau Agripa, galėdamas tau atsakyti,

³ nes žinau, kad tu esi žydų įstatymo ir papročių žinovas. Dabar prašau, kantriai išklausykite mane.

⁴ Žydai gerai žino, kad nuo ankstyvos jaunystės, o vėliau Jeruzalėje buvau auklėjamas žydų tarpe ir gyvenau to auklėjimo veikiamas.

⁵ Jei jie manimi patikėtų, tai žinotų, kad gyvenau kaip fariziejus, griežčiausiai laikydamasis žydų įstatymų ir papročių.

⁶ Bet jų kaltinimų tikroji priežastis yra visai kita, kadangi aš viliuosi, jog išsipildys Viešpaties pažadas, duotas mūsų protėviams.

⁷ Jo išsipildymo tikisi sulaukti mūsų dvylikos giminių tauta, stropiai tarnaudama dieną ir naktį. Dėl šios vilties jie kaltina mane, o karaliau!

⁸ Negi nusikaltimas – laukti mirusiųjų prisikėlimo? Negi neįtikėtina, kad Dievas gali prikelti žmones?

⁹ Aš tikėjau, kad Jėzaus Nazariečio pasekėjus turiu persekioti iki paskutiniųjų.

¹⁰ Aukštųjų kunigų įgaliotas aš ėmečiau daug šventųjų į kalėjimą Jeruzalėje, o kai jie būdavo pasmerkti mirti – pritardavau.

¹¹ Juos kankindamas, stengiausi priversti krikščionis piktžodžiauti prieš Kristų. Be galo priešišškai nusiteikęs persekiodavau juos net tolimuose svetimų šalių miestuose.

¹² Vieną dieną apie vidurdienį, karaliau, tuo pačiu tikslu einant į Damaską su aukštųjų kunigų įgaliojimais,

¹³ mane nušvietė dangaus šviesa, ryškesnė už saulę.

¹⁴ Mes visi parpuolėme ant žemės, o aš išgirdau hebrajiškai sakant: „Sauliau, Sauliau, kam Mane persekioji? Tu tik pats sau kenki!“

¹⁵ „Kas esi, Viešpatie?“ – paklausiau aš. O Viešpats atsakė: „Aš esu Jėzus, Kurį tu persekioji.“

¹⁶ Dabar kelkis! Nes Aš tau apsireiškiau, kad paskirčiau tave Savo tarnu bei liudytoju. Tu turi papasakoti pasauliui apie šį ir daugelį kitų būsimų apreiškimų.

¹⁷ Aš apsaugosiu tave nuo tautiečių ir pagonių. Taip, Aš ketinu siųsti tave pas pagonis,

¹⁸ kad atvertumei jų akis ir jie matytų savo tikrą padėtį, kad jie atgailautų ir gyventų Dievo šviesoje, o ne šetono tamsoje, kad gautų nuodėmių atleidimą bei vietą ir dalį tarp tų, kurių nuodėmės buvo nuplautos per tikėjimą Manimi.“

¹⁹ Todėl, karaliau Agripa, aš negalėjau nepaklusti, nes mačiau regėjimą iš dangaus.

²⁰ Iš pradžių skelbiau Damaske, Jeruzalėje ir visoje Judėjoje. Pagonių krašte taip pat ėmiau tvirtinti, kad visi turi atsisakyti nuodėmių, atsigręžti į Dievą ir kaip atgailą daryti gerus darbus.

²¹ Žydai sugriebė mane šventykloje, kai kalbėjau apie tai, ir mėgino nužudyti,

²² bet Viešpaties saugomas aš ir šiandien gyvas, pasakoju visiems, mažiems ir dideliems, tuos nuostabius dalykus.

²³ Sakau tai, ką yra skelbęs pranašai ir Mozė apie Mesiją, kentėjusį ir tapusį pirmuoju prisikėlusiuoju iš numirusių, kad iš dangaus atneštų šviesą ir žydams, ir pagonims.“

²⁴ Staiga Festas sušuko: „Pauliau, tau galvoj negerai! Iš didelio rašto išėjai iš krašto!“

²⁵ Bet Paulius atsiliepė: „Ne, aš nesikraustau iš proto, prakilnusiis Festai. Aš kalbu rimtus tiesos žodžius.“

²⁶ Karalius Agripa žino šiuos dalykus. Aš atvirai kalbu, nes esu tikras, kad visi šitie dalykai yra jam žinomi, nes ne slapta jie buvo daromi!

²⁷ Karaliau Agripa, ar tiki pranašais? Žinau, kad tiki.“

²⁸ Agripa jį pertraukė: „Tokie menki įrodymai manęs neprivers tikėti Kristumi!“

²⁹ Paulius atsakė: „Nepriklausomai nuo to, ar mano argumentai menki, ar stiprūs, aš prašau Dievą, kad ne tik tu, bet ir kiekvienas galėtų tapti tokiu pat kaip aš, tik be šių grandinių.“

³⁰ Tuomet karalius, valdytojas, Berenikė ir visi kiti pakilo ir išėjo.

³¹ Kiek vėliau kalbėdamiesi jie priėjo vienos nuomonės: „Šitas žmogus nepadarė nieko blogo, kas būtų baustina mirtimi ar kalėjimu.“

³² Agripa Festui pareiškė: „Jis galėjo būti išlaisvintas, jeigu nebūtų šaukęsis Cezario.“

27

Paulius gabenamas į Romą

¹ Pagaliau buvo susitarta leisti kelionėn į Romą laivu, todėl Paulius ir keli kiti kaliniai buvo uždaryti į šimtininko Julijaus, imperatoriaus kuopos nario, kalėjimą.

² Mes įlipome į laivą, kuris pagal grafiką turėjo aplankyti keletą Turkijos uostų. Turėčiau pridurti, kad su mumis buvo Aristarchas, graikas iš Tesalonikos.

³ Rytojaus dieną, kai mes atplaukėme į Sidoną, Julijus draugiškai elgėsi su Pauliumi ir leido jam išlipti į krantą aplankyti bičiulius ir pasisvečiuoti.

⁴ Iš ten išplaukė į jūrą, mes grūmėmės su vėjais ir turėjome keisti kursą, todėl plaukėme į šiaurę nuo Kipro, tarp salos ir žemyno,

⁵ Kilikijos ir Pamfilijos provincijų pakrante. Atvykome į Myrą Likijos provincijoje.

⁶ Šimtininkas surado aleksandriečių laivą, kuris plaukė į Italiją, ir persodino mus į jį.

⁷ Daug dienų plaukėme audringa jūra, kol pagaliau pasiekėme Knidą. Tačiau labai sustiprėjus vėjams, mes plaukėme Kretos link pro Salmonės uostą.

⁸ Sunkiai plaukdami prieš vėją ir pamažu judėdami pietine pakrante, mes atvykome į Dailiąją Prieplauką, netoli nuo Lasėjos miesto.

⁹ Ten prabėgo kelios dienos. Leisti ilgon kelionėn pasidarė pavojinga, nes buvo vėlyvas metų laikas. Paulius kalbėjo apie tai su laivo karininkais:

¹⁰ „Ponai, aš manau, kad vargas mums, jei mes plauksime toliau. Galime netekti ne tik laivo, krovinį, bet ir sulaukti mirties“, – sakė jis.

¹¹ Bet kalinių sargai labiau klausė laivo kapitono ir savininko negu Pauliaus.

¹² Kadangi Dailioji Prieplauka, atviras uostas, nebuvo tinkama vieta žiemoti, tai didžioji įgulos dalis nusprendė plaukti toliau ir kaip nors pasiekti Feniksą, kuris buvo geras uostas, atviras į šiaurės vakarus ir pietvakarius.

Audra

¹³ Kai ėmė pūsti švelnus pietų vėjas, diena atrodė tinkama kelionei, todėl jie pakėlė inkarą, plaukė pakrantėmis.

¹⁴ Oras staiga pasikeitė, pakilo viesulas, vadinamas Šiauriaryčiu.

¹⁵ Jis užklupo laivą ir nunešė į jūrą. Iš pradžių jie stengėsi pasukti laivą į krantą, bet nepajėgė. Vėjas pagavo laivą ir nešė jį.

¹⁶ Pagaliau praplaukėme pro Kaudos salą, ties kuria mes sunkiai įkėlėme į laivą gelbėjimo valtį, kuri buvo tempiama,

¹⁷ tada korpusą sustiprinome virvėmis. Jūreiviai bijojo, kad nebūtume nunešti ant Afrikos pakrantės seklumų, todėl jie nuleido viršutines bures ir tokiu būdu buvo nešami vėjo.

¹⁸ Rytojaus dieną, kai jūra dar labiau įsisiautėjo, įgula ėmė mėtyti krovinį į jūrą.

¹⁹ Trečią dieną jie metė laukan įrangą ir viską, kas pakliuvo po ranka.

²⁰ Daug dienų šėlo baidi audra, kol pagaliau visi prarado viltį išsigelbėti.

²¹ Žmonės ilgą laiką jau nebevalgė, kai pagaliau Paulius sukviėtė įgulą ir pasakė: „Vyrų, pirmiausia jūs turėjote paklausti manęs ir neplaukti iš Dailiosios Prieplaukos. Būtume išvengę visų šitų pavojų ir nuostolių.“

²² Bet nenusiminkite! Niekas nežus, nors laivas ir nuskęs.

²³ Praėjusią naktį šalia manęs atsistojo Viešpaties angelas, kuriam aš priklausau ir tarnauju, ir pranešė:

²⁴ „Nebijok Pauliau, nes tu tikrai stosi prieš Cezarį! Dar daugiau – Dievas patenkino tavo prašymą ir išgelbės visus, kurie plaukia su tavimi.“

²⁵ Turėkite drąsos! Aš tikiu Dievu. Bus taip, kaip Jis sakė.

²⁶ Bet mūsų laivas suduš užplaukęs ant seklumos.“

Laivo sudužimas

²⁷ Keturiolikta parą apie vidurnaktį, kai buvome Adrijos jūroje svaidomi pirmyn ir atgal, jūreiviams pasirodė, kad žemė jau nebetoli.

²⁸ Jie išmetė grimzlę ir nustatė dvidešimties jūros sieksnių gylį. Truputį vėliau išmatavo dar kartą ir berado tik penkiolika sieksnių. Šitaip jie suprato, kad greitai laivą išmes į krantą.

²⁹ Bijodami užplaukti ant povandeninių uolų, išmetė pro užpakalinę laivo dalį keturis inkarus ir meldė dienos.

³⁰ Keli jūreiviai, nutarę pabėgti iš laivo, nuleido į vandenį gelbėjimo valtį, neva norėdami išmesti inkarus laivo priekyje.

³¹ Paulius įspėjo šimtininką ir karius: „Visi jūs žūsité, jeigu kas nors paliks laivą.“

³² Tada kareiviai nukapojo valties virves ir leido jai nukristi į jūrą.

³³ Prieš rytą Paulius ragino visus valgyti, sakydamas: „Šiandien jau keturiolika diena, kaip jūs nieko burnoje neturėjote.“

³⁴ Valgykite savo pačių labui. Nė vienam iš jūsų nenukris nė plaukas nuo galvos!“

³⁵ Po to jis paėmė keletą džiovėsių, visų akivaizdoje padėkojo Dievui ir atsilaužė gabalėlį.

³⁶ Tuomet laive buvę

³⁷ du šimtai septyniadešimt šeši žmonės visi iki vieno ėmė valgyti.

³⁸ Pavalgiusi įgula palengvino laivą, išmesdama į jūrą kviečius.

³⁹ Rytui išaušus, jie nepastebėjo kranto linijos, bet pamatė įlanką jūroje su lėkštais krantais ir svarstė, ar jie galėtų tarp tų uolų nusigauti į krantą.

⁴⁰ Pagaliau nutarė pabandyti. Nupjovė inkarus, paliko juos jūroje, atleido laivo diržus ir, iškėlę prieš vėją priekinę burę, leidosi į krantą.

⁴¹ Bet laivas užplaukė ant seklumos ir užpakalinė laivo dalis sukežo.

⁴² Kareiviai šimtininkui patarė leisti jiems išžudyti kalinius, kad kuris išplaukęs į krantą nepabėgtų.

⁴³ Bet Julijus norėjo išsaugoti Paulių, todėl neleido. Tada jis įsakė visiems, kad mokantys plaukti šoktų į jūrą ir plauktų į krantą,

⁴⁴ o kiti tegul pasistengia pasiekti krantą ant storų lentų ir laivo nuolaužų. Taip visi saugiai pasiekė krantą.

28

Ant Maltos kranto

¹ Greitai mes sužinojome, kad esame Maltos saloje.

² Salos žmonės buvo malonūs, užkūrė ugnį ant kranto ir nuoširdžiai kvietė prie jos, nes lijo ir buvo šalta.

³ Kai Paulius pririnko laužui glėbį šakų, iš laužo iššliaužė nuodinga gyvatė ir įsikibo į jo ranką!

⁴ Salos gyventojai, pamatę įsikibusią į ranką gyvatę, vienas kitam sakė: „Tikrai tas žmogus – žmogžudys. Nors jis jūroje išsigelbėjo, bet teisingumas neleidžia jam gyventi!“

⁵ O Paulius nupurtė gyvatę į ugnį ir jam nieko pikto neatsitiko. Gyventojai laukė, kol jis sutins ar staiga kris negyvas.

⁶ Gerokai palaukę pamatė, kad jam nieko pikto neatsitiko, todėl ėmė manyti, kad jis dievaitis.

⁷ Netoli tos vietos, kur mes išlipome, buvo salos valdytojo Publijaus valdos. Jis mus maloniai priėmė ir tris dienas globojo.

⁸ Atsitiko taip, kad susirgo karštligė ir viduriavimu Publijaus tėvas. Paulius užėjo pas jį, pasimeldė, uždėjo ant jo rankas ir išgydė.

⁹ Tada visi kiti salos ligoniai ėjo ir buvo pagydyti.

¹⁰ Už tai mes buvome apipilti dovanomis ir, kai atėjo laikas išplaukti, žmonės krovė į laivą mums įvairiausius kelionei reikalingus daiktus.

Atvykimas į Romą

¹¹ Praėjo trys mėnesiai nuo laivo sudužimo, ir mes vėl pakėlėme bures. Šį kartą tai buvo Aleksandrijos uosto laivas „Dvyniai“, kuris žiemojo saloje.

¹² Pirmiausia aplankėme Sirakūzus. Ten prastovėjome tris dienas.

¹³ Plaukdami pakrantėmis pasiekėme Regijų. Ir dar po dienos, ėmus pūsti pietų vėjui, atvykome į Puteolus.

¹⁴ Ten radome nemažai tikinčiųjų! Jie prašė mus paviešėti septynias dienas ir tada vykti į Romą.

¹⁵ Broliai Romoje išgirdo apie mūsų atvykimą ir atėjo pasitikti prie Apijaus Forumo. Kiti prisijungė prie mūsų prie Trijų tavernų. Juos išvydęs, Paulius įgijo pasitikėjimo ir dėkojo Dievui.

¹⁶ Mums atvykus į Romą, Pauliui buvo leista pasirinkti, kur gyventi, nors ir saugomam kareivio.

Sargybos lydimas Paulius moko Romoje

¹⁷ Praėjus trimis dienoms po atvykimo, jis pasikvietė septynis žydų vadovus ir taip jiems kalbėjo: „Broliai, žydai mane Jeruzalėje suėmė ir perdavė romėnų vyriausybei. Jie persekioja mane, nors niekam blogo nepadariau. Mūsų protėvių įstatymų taip pat nepažeidžiau.“

¹⁸ Romėnai išardę norėjo paleisti, nes nerado mirties vertos kaltės. Žydų vadovai reikalavo mirties bausmės.

¹⁹ Esant tokiems prieštaraivams, aš pamačiau, kad būtina kreiptis į Cezarį, bet ne todėl, kad būčiau pykęs ant jų.

²⁰ Aš paprašiau jus susirinkti šiandien, kad su jumis susipažinčiau ir papasakočiau, jog grandinėmis esu surakintas dėl tikėjimo Mesiju.“

²¹ Jie atsakė: „Mes negirdėjome jokių kaltinimų tavo atžvilgiu. Iš Judėjos mes negavome nei laiškų, nei pranešimų iš tų, kurie atvyksta iš Jeruzalės.

²² Bet mes norėtume išgirsti, kuo tu tiki, nes apie tuos krikščionis mes žinome tik tiek, kad jie visų smerkiami.“

²³ Buvo sutarta dėl laiko, ir tą dieną į Pauliaus namus suėjo daug žmonių. Jis papasakojo apie Dievo karalystę ir mokė apie Jėzų iš Raštų: pranašų ir penkių Mozės knygų. Jis pradėjo rytą ir baigė vėlai vakare!

²⁴ Vieni jo žodžiais tikėjo, kiti – ne.

²⁵ Bet, pasiginčiję tarpusavyje, jie išėjo, o paskutiniai Pauliaus žodžiai tebeskambėjo ausyse: „Teisi Šventoji Dvasia, kalbėjusi per pranašą Izaiją:

²⁶ „Girdėti girdėsite ir matyti matysite, bet nesuprasite,

²⁷ nes jūsų širdys aptuko, o ausys apkurto. Užmerkite akis, kad nesuprasumėte, kad kartais nepamatytumėte ir neišgirstumėte, kad neatsisuktumėte! Mane ir kad Aš jūsų nepagydyčiau.“

²⁸⁻²⁹ Todėl aš noriu, kad jūs suvoktumėte, jog Dievas suteiks palaiminimą ir pagonims, o šie jį priims.“

³⁰ Paulius išsinuomojo butą dvejiems metams ir priimdavo visus savo lankytojus.

³¹ Jis visiems skelbė tiesą apie Dievo karalystę ir Viešpatį Jėzų Kristų, ir niekas nebandė jo sudrausti.